C:\Users\Plazma\Desktop\A_Anderson Kevin - Epicentrum.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kevin J. Anderson

Epicentrum

Tvůrce seriálu Chris Carter

Věnováno Katie Tyreeové, jejíž neustálé naléhání a nadšení mě přesvědčilo, abych se vůbec podíval na Akta X - což samozřejmě znamenalo, že jsem se chytil. Bez jejího povzbuzování bych nebyl býval vůbec schopen tuhle knihu napsat.

Obsah

PODĚKOVÁNÍ
JEDNA
DVĚ
TŘI
ČTYŘI
PĚT
ŠEST
SEDM
OSM
DEVĚT
DESET
JEDENÁCT
DVANÁCT
TŘINÁCT
ČTRNÁCT
PATNÁCT
ŠESTNÁCT
SEDMNÁCT
OSMNÁCT
DEVATENÁCT
DVACET
DVACET JEDNA
DVACET DVA
DVACET TŘI
DVACET ČTYŘI
DVACET PĚT
DVACET ŠEST

DVACET SEDM
DVACET OSM
DVACET DEVĚT
TŘICET
TŘICET JEDNA
TŘICET DVA
TŘICET TŘI
TŘICET ČTYŘI
TŘICET PĚT
TŘICET ŠEST
TŘICET SEDM
TŘICET OSM
TŘICET DEVĚT
ČTYŘICET
ČTYŘICET JEDNA
ČTYŘICET DVA

PODĚKOVÁNÍ

Srdečné díky týmu zapálených lidí z Fox Television -Mary Astadourianové, Jennifer Sebreeové, Franku Spotnitzovi, Alexandře Mackové, Cindy Irwinové a (vůbec nejvíc) Chrisi Carterovi - díky za důvěru! Chris Fusco mi poskytl spoustu podkladových informací o jednotlivých příbězích a postavách, což bylo při psaní této knihy neocenitelné. Rozsáhlá videotéka Skipa a Cheryl Shayotovichových mi pomohla doplnit chybějící místa v těch dílech, které jsem promeškal.

Velký aplaus si zaslouží i Christopher Schelling, Caitlin Deinard Blasdell a John Silbersack z nakladatelství HarperPrism a můj agent Richard Curtis, bez něhož by tento projekt nikdy nevznikl; Lisa Clancyová, Betsy Mitchellová, Greg Bear a Erwin Bush, kteří mi poskytli vynikající podkladové informace a inspiraci; Lil Mitchellová za ty nesčetné hodiny, kdy přepisovala moje pásky; Mark Budz a Marina Fitchová za užitečné návrhy; a Rebecca Moesta za pravidelné dávky lásky a podpory.

JEDNA

Tellerovo nukleární výzkumné středisko, Pleasanton, Kalifornie Pondělí, 16.03 hod.

I přes bytelná okna své laboratoře slyšel starý muž protijaderné demonstranty před budovou. Skandují, vyzpěvují, pokřikují - neustále bojují proti budoucnosti a snaží se zabrzdit pokrok. Spíš ho to mátlo než zlobilo. Hesla zůstávala už po několik desetiletí pořád stejná. Radikálové se nejspíš nikdy nepoučí.

Přejel prsty po laminované cedulce, která mu visela na laboratorním plášti. Pět let stará nelichotivá fotografie byla horší než obrázek v řidičáku. Bezpečnostní oddělení nerado předělávalo záběry - ale koneckonců prakticky na žádném průkazu si člověk není podobný. Aspoň ne v posledních pěti desetiletích. To jest od té doby, kdy on sám byl bezvýznamným technikem v Projektu Manhattan. Za půl století mu tvář pohubla a zvrásčitěla, zvlášť v posledních několika letech. Jeho ocelově šedé vlasy změnily barvu na nezdravě nažloutle bílou, alespoň tam, kde v celých chumáčích nevypadaly. Ale oči měl pořád jasné a zkoumavé, fascinované záhadami ukrytými v temných koutech vesmíru.

Cedulka udávala, že se jmenuje Emil Gregory. Nepodobal se mnoha svým mladším kolegům, kteří trvali na příslušných titulech: dr. Emil Gregory nebo Emil Gregory, Ph.D., dokonce ani Emil Gregory, ředitel projektu. Příliš mnoho času strávil v neokázalém Novém Mexiku a v Kalifornii, než aby si s podobnými formalitami lámal hlavu. Jen ti vědci, kteří si nebyli svým místem jisti, se starali o takové triviality. Dr. Gregory byl u konce dlouhé a značně úspěšné kariéry. Kolegové znali jeho jméno.

Protože většina jeho práce byla utajená, nezajistil si místo v učebnicích historie. Ale v historii samé měl místo určitě, bez ohledu na to, zda o něm někdo slyšel, nebo ne.

Jeho bývalá asistentka a vynikající studentka Miriel Bremenová jeho výzkum znala - ale obrátila se k němu zády. Dokonce velmi pravděpodobně zrovna teď stála tam venku, dirigovala rozmáchlými gesty a vyzpěvovala s ostatními demonstranty. Ona je všechny organizovala. Miriel vždycky uměla zvládnout nezvládnutelné skupiny lidí.

Venku se objevila tři další auta bezpečnostní služby, aby se pokusila o rozpačitou ukázku síly vůči protestujícím, kteří pochodovali tam a zpátky před branou a blokovali dopravu. Z aut se vynořili pracovníci bezpečnostní služby v uniformách a zabouchli za sebou dveře. Stáli tam a snažili se vypadat mohutně a výhružně. Ale ve skutečnosti nemohli nic dělat, protože demonstranti si dávali dobrý pozor, aby se drželi v mezích zákona. V zadní části jednoho z úředních aut štěkal přes drátěnou mříž v okně cvičený vlčák; byl to pes cvičený na vyhledávání drog a výbušnin, ne útočník, ale jeho hlasité vrčení muselo protestující přinejmenším znervózňovat.

Dr. Gregory se nakonec rozhodl, že si toho vyrušování před budovou laboratoře nebude všímat. Jeho dvaasedmdesátileté tělo - kterému nedávno vypršela záruka, jak sám rád říkal - se pomalu a bolestně belhalo zpátky k počítači. Na tom dr. Gregory prováděl simulace. Demonstranti i strážní si tam mohou klidně skotačit celý zbytek odpoledne a třeba dlouho do večera, jemu to bylo jedno. Zapnul rádio, aby přehlušilo rámus zvenku a on se mohl soustředit, i když se svými výpočty si starost dělat nemusel. Superpočítače vykonaly většinu práce samy.

Přenosné rámusítko zastrčené mezi knihami a technickými zprávami na polici nikdy nedokázalo zachytit skrz tlusté betonové zdi víc než jednu stanici, a to i přes improvizovanou anténu ze svorek na papír, kterou zavěsil na kovový rám okna. Ta jediná stanice na středních vlnách hrála ale zaplať pánbůh především staré hity, které dr. Gregorymu připomínaly staré dobré časy. Teď zrovna Simon a Garfunkel zpívali o paní Robinsonové a dr. Gregory si prozpěvoval s nimi.

Barevné monitory jeho čtyř superpočítačových pracovních stanic mu ukazovaly, jak postupují jeho souběžné simulace hydrokódů. Počítače ve svých integrovaných obvodech chroupaly nesčetné virtuální experimenty, třídily miliardy iterací, aniž musel přepnout jediný spínač nebo zapojit jediný generátor.

Ale dr. Gregory přesto zatvrzele nosil svůj laboratorní plášť; bez něj si nepřipadal jako skutečný vědec. Kdyby měl na sobě pohodlné běžné oblečení a prostě jen celý den mlátil do klávesnice, mohl by být stejně dobře účetní a ne uznávaný odborník na vývoj zbraní v jedné z největších nukleárních laboratoří v zemi.

V jiné, oddělené budově ohrazeného areálu laboratoře výkonné superpočítače Cray-III přežvykovaly data potřebná k složitým simulacím nadcházející jaderné zkoušky. Studovaly složité jaderné hydrodynamické modely - imaginární atomové výbuchy - bojové hlavice převratné koncepce, jíž zasvětil poslední čtyři roky své kariéry.

Planoucí perlík.

Kvůli omezeným výdajům a neustále se měnícím mezinárodním dohodám o jaderných testech byly dnes tyhle hydrodynamické simulace jediný způsob, jak studovat určité druhotné účinky, jak analyzovat informace o tlakové vlně a rozložení spadu. Nadzemní atomové výbuchy byly zakázány mezinárodní dohodou už od roku 1963, ale dr. Gregory a jeho nadřízení byli přesvědčeni, že dokážou s projektem Planoucí perlík uspět - pokud budou splněny všechny podmínky.

A ministerstvo energetiky dělalo, co mohlo, aby všechny podmínky splněny byly.

Přešel k druhé simulační obrazovce, sledoval chvíli tanec obrysů, tlakových vln, teplotních grafů rozepsaných na nanosekundy. Už teď viděl, že to bude krásný výbuch.

Na jeho stole se povalovaly páté přes deváté tajné zprávy a zápisy, pohřbené pod výjezdy z laserové tiskárny, kterou sdílel s ostatními členy svého týmu Planoucí perlík. Jeho zástupce „Medvěd" Dooley mu poslal pravidelné předpovědi počasí a satelitní fotografie, na nichž zajímavé oblasti zakroužkoval červeným fixem. Nejčerstvější obrázek ukazoval mohutnou kruhovou níži, která se tvořila nad středním Pacifikem - vypadala jako sražené mléko

odtékající výlevkou - a která v Dooleym vzbudila značné nadšení.

„Chystá se bouřka!" načmáral zástupce na papírek přilepený k fotografii. „Zatím náš nejlepší kandidát!"

Dr. Gregory s tím hodnocením musel souhlasit. Ale k dalšímu kroku nemohli přistoupit dřív, než dokončí poslední kolo simulací. I když zařízení Planoucí perlík už bylo až na štěpný materiál celé sestavené, Gregory se hleděl vystříhat lehkomyslných zkratek. Když má člověk v rukou takovou sílu, je heslem dne opatrnost.

Pískal si s rádiem Georgie Girl a jeho počítače zatím simulovaly vlny masového ničení.

Venku někdo zatroubil na klakson, buď aby demonstranty podpořil, nebo prostě aby dal najevo své podráždění a pokusil se uvolnit si cestu. Gregory ale hodlal zůstat v laboratoři dlouho do noci, takže tou dobou, kdy se sám vydá k autu, budou demonstranti - unavení a spokojení sami se sebou - dávno pryč.

Nezáleželo mu na tom, kolik hodin navíc v laboratoři stráví, protože výzkum byl ten jediný skutečný život, který mu zbyl. Kdyby šel domů, nejspíš by stejně pracoval - co taky jiného v tom příliš tichém a příliš prázdném domě, kde ho obklopují staré fotografie z padesátých let, fotografie výbuchů vodíkových bomb na ostrovech nebo na atomové střelnici v Nevadě. V laboratoři měl ale lepší počítače, takže mu nevadilo, že pracuje i přes večeři. Měl v chodbě v lednici sendvič, ale jestli bude, nebo nebude mít chuť k jídlu, to se už několik měsíců nedalo nikdy odhadnout předem.

Svého času by s ním v práci zůstala Miriel Bremenová. Byla to bystrá mladá fyzička s velkou představivostí a ke staršímu vědci vzhlížela s téměř posvátnou úctou. Miriel měla velký talent, nefalšovaný cit pro výpočty a pro druhotné účinky. Zapálenost a ctižádost z ní činila dokonalou partnerku ve výzkumu. Bohužel měla také příliš citlivé svědomí a v duši ji hlodaly pochybnosti.

Právě Miriel Bremenová byla hlavní hnací silou nové aktivistické skupiny Zastavte jaderné šílenství! se sídlem v Berkeley. Miriel opustila svou práci v laboratoři, protože ji vyděsily některé nepochopitelné rysy bojové hlavice Planoucí perlík. Převlékla kabát se zápalem, který mu připomněl některé bývalé kuřáky, z nichž se stali ti nejzanícenější odpůrci kouření.

Představoval si Miriel tam na druhé straně plotu. Nejspíš tam posunkuje, pobízí stráže, ať ji jen zkusí zatknout, jasně a zřetelně prohlašuje, oč jí jde, bez ohledu na to, zda to někdo chce slyšet, nebo ne.

Dr. Gregory se přinutil zůstat sedět u počítače. Nešel k oknu a nezačal po ní pátrat pohledem. Necítil vůči Miriel zášť, jen... zklamání. Uvažoval o tom, v čem asi selhal, jak se mohl ve své zástupkyni tak dokonale zmýlit.

Přinejmenším si aspoň nemusel dělat starosti s jejím nástupcem Medvědem Dooleym. Dooley, to byl chlap jako buldozer, taktu a trpělivosti neměl, ani co by se za nehet vešlo, ale svému cíli byl bezvýhradně oddán. Aspoň on měl v hlavě jasno.

Na přivřené dveře kanceláře někdo zaklepal. Patty, jeho sekretářka - pořád ještě si nezvykl, že by jí teď měl říkat „administrativní asistentka", jak zněl současný politicky správný výraz - strčila hlavu dovnitř.

„Odpolední pošta, pane doktore. Je v ní balíček, který byste možná rád viděl. Přišel expres." Zamávala malou měkkou obálkou. Začal zvedat své bolavé tělo ze židle, ale gestem ho zarazila. „Nevstávejte. Tady to je-"

„Díky, Patty." Vzal obálku, vytáhl z kapsy brýle na čtení a posadil si je na nos, aby viděl na razítko. Honolulu, Havaj. Bez zpáteční adresy.

Patty pořád ještě přešlapovala ve dveřích. Odkašlala si. „Už je po čtvrté hodině, pane doktore. Nevadilo by vám, kdybych dneska odešla trochu dřív?" Její řeč nabírala na rychlosti, jako kdyby se vymlouvala. „Já vím, že ty zprávy musejí být zítra ráno napsané, ale to já stihnu."

„Jako vždycky, Patty. Jdete k lékaři?" zeptal se s pohledem stále ještě upřeným na záhadnou obálku, kterou obracel v rukou.

„Ne, ale nemám chuť se hádat s těmi demonstranty. Na konci pracovní doby se nejspíš budou snažit zablokovat bránu, jenom aby dělali potíže. Tou dobou už bych chtěla být dávno pryč." Podívala se na růžově nalakované nehty. Ve tváři měla přepadlý, úzkostný výraz.

Dr. Gregory se její nervozitě zasmál. „Jen jděte. Já tady ze stejného důvodu dneska zůstanu do noci."

Poděkovala a vyklouzla ze dveří. Zavřela je za sebou, aby mohl v klidu pracovat.

Výpočty pokračovaly. Jádro simulované exploze se rozpínalo, vysílalo rázové vlny až ke kraji obrazovky, zatímco sekundární a terciární účinky postupovaly méně jasně definovanými směry plazmou, která zbyla po původním výbuchu.

Dr. Gregory uvolnil roh vypolstrované obálky a vstrčil prst pod pevně přilepenou chlopeň. Vysypal obsah na stůl a ohromeně zamrkal. Překvapeně si odfoukl.

Byl tam jediný lístek, ani ne dopis - nebyl na dopisním papíře a chyběl mu podpis - jen pečlivou rukou napsaná tenká černá písmena.

„Za váš podíl na minulosti - a na budoucnosti."

Kromě lístku vypadl ještě malý pergamenový balíček. Byla to průsvitná obálka jen pár centimetrů dlouhá, naplněná jakýmsi černým práškem. Zatřásl velkou obálkou, ale nic jiného už v ní nebylo.

Vzal do ruky průsvitný balíček, zblízka si ho prohlédl, prohmatal obsah v prstech. Ta látka byla lehká, jakoby mastná, a podobala se popelu. Přičichl k ní a zachytil slabý nakyslý pach dřevěného uhlí, zesláblý časem.

Za váš podíl na minulosti - a na budoucnosti.

Dr. Gregory se zamračil. S opovržením uvažoval, jestli to může být nějaký vtípek těch demonstrantů venku. Při předchozích akcích vylévali protestující kbelíky zvířecí krve na zem před bezpečnostní branou laboratoří a kolem přístupových cest sázeli květiny.

Ten černý popel musí být něčí nejnovější nápad - možná dokonce Mirielin. Obrátil oči v sloup a povzdechl si: „Bože na nebi..."

Pak pohlédl k oknu a zavrčel: „Svět nezměníte tím, že budete strkat hlavy do písku."

Na pracovních stanicích se souběžné simulace po dlouhých hodinách superpočítačového času chýlily k závěru; zobrazovaly krok po kroku analýzu té jediné vteřiny, toho prchavého okamžiku, kdy člověkem vyrobené zařízení rozpoutá energii srovnatelnou s tou, která panuje v nitru Slunce.

Zatím počítače potvrzovaly jeho nejsmělejší očekávání.

I když byl dr. Gregory šéfem projektu, ani on si neuměl vysvětlit některé součásti Planoucího perlíku - byly založeny na záhadných teoretických předpokladech a vytvářely takové následné účinky, které byly v rozporu s veškerým jeho vzděláním a zkušenostmi z fyziky. Ale simulace fungovaly a on měl dost rozumu, aby nekladl otázky dárcům, kteří mu poskytli základy této nové koncepce, aby je použil v praxi.

Po jedenapadesátileté kariéře připadalo dr. Gregorymu osvěžující najít ve svém oboru celou velkou část, kterou nedokáže vysvětlit. Znovu si přitom uvědomoval všechny divy vědy.

Odhodil balíček s černým popelem a vrátil se k práci.

Najednou zářivka nad jeho hlavou zablikala. Ozvalo se hlasité bzučení, jako by v těch tenkých skleněných trubicích byl lapen celý roj včel. Uslyšel nepříjemný zvuk elektrického výboje, světla zapraskala a zhasla.

Rádio na jeho stole krátce zachrčelo statickou elektřinou a pak zmlklo právě uprostřed písničky Hang on, Sloopy.

Dr. Gregory se prudce otočil. Svaly mu nesloužily, a tak jím při tom prudkém pohybu projela bodavá bolest. To ale nebylo nic proti jeho zoufalství při pohledu na obrazovky monitorů, které rovněž pohasínaly. Počítače padaly.

„Ale néééé!" zasténal. Ty systémy měly mít naprosto spolehlivé záložní zdroje energie, které je chránily při běžných výpadcích elektřiny. Právě přišel doslova o miliardy superpočítačových iterací.

Zkřivenou pěstí udeřil do stolu, pak se s námahou vyškrábal na nohy a doklopýtal k oknu. Pohyboval se mnohem rychleji, než dovolovala jeho nejistá rovnováha a zdravý rozum.

Podíval se ven, na ostatní objekty v areálu. Ve vedlejším křídle budovy laboratoře dosud všechna světla svítila. To je divné.

Vypadalo to, jako by to přerušení proudu zorganizoval někdo speciálně pro jeho kancelář.

Dr. Gregory začal zachmuřeně přemítat o možnosti sabotáže od těch protestujících venku. Mohla to Miriel přehnat až tak moc? Ona by věděla, jak takovou škodu způsobit. I když o bezpečnostní prověření samozřejmě přišla, když odešla ze zaměstnání a vytvořila Zastavte jaderné šílenství!, možná se jí přece jen podařilo nějakým trikem dostat dovnitř a přerušit simulace - jen ona by mohla vědět, že její dřívější učitel na nich právě pracuje.

Nechtěl připustit, že by byla něčeho takového schopná; ale věděl, že by o tom mohla bez výčitek svědomí uvažovat.

Dr. Gregory si náhle poprvé uvědomil ten vtíravý syčivý, bzučivý hluk a zacpal si uši dlaněmi. Když teď najednou vypadly všechny zdroje energie a zvuky strojů se vytratily, mělo by se v jeho kanceláři rozhostit ticho.

Ale místo něj přišel šepot.

V doktoru Gregorym narůstal nepříjemný pocit. Přinutil se nevšímat si ho a vykročil ke dveřím. Měl v úmyslu zavolat do chodby na „Medvěda“ Dooleyho nebo kteréhokoli z ostatních fyziků. Kdoví proč mu náhle společnost ostatních připadala nanejvýš žádoucí.

Ale zjistil, že klika u dveří je nesnesitelně horká. Nepřirozeně horká.

Sykl a trhl rukou zpět. Couvl a spíš šokovaně než s bolestí hleděl na puchýře, které se mu tvořily v dlani.

Kolem těžkého bezpečnostního zámku se začalo kouřit, dým pronikal klíčovou dírkou.

„Co to sakra je? Haló!" Mával spálenou rukou, aby si ji ochladil. „Patty? Jste tam ještě?"

Mezi betonovými zdmi jeho kanceláře se začal tvořit vítr, nabitý statickou elektřinou. Rozlétly se papíry, zkroucené těžkým horkým dechem. Pergamenová obálka s černým práškem se rozlepila a tmavý popel zavířil vzduchem.

Vytáhl košili z kalhot, obalil si jejím koncem ruku, vrátil se ke dveřím a znovu sáhl po klice. Jenže ta už byla rozpálená doruda, šarlatová, až to píchalo do očí.

„Patty, potřebuju pomoc! Medvěde! Je tam někdo?" Hlas mu přeskakoval a strach ho měnil téměř v jekot.

V místnosti bylo stále jasněji a jasněji, jako by tu probíhal simulovaný úsvit, světlo se linulo ze zdí, měnilo se v ostrou pronikavou záři.

Dr. Gregory couvl k betonové zdi, ruce držel před obličejem, aby si ho chránil před dalším aspektem fyziky, kterému nerozuměl. Šeptající hlasy nabíraly na síle, měnily se v crescendo výkřiků a obžalob, které jako by vydával sám vzduch.

Dosáhly kritického bodu.

Zasáhla ho tak intenzivní lavina žáru a ohně, že ho srazila na zeď. Miliardy, miliardy rentgenových paprsků uvedly každou buňku v jeho těle do varu. Pak přišel výbuch absolutního světla, podobný středu atomového výbuchu.

A dr. Gregory se ocitl sám v epicentru.

DVĚ

Tellerovo nukleární výzkumné středisko. Úterý, 10.13

Pracovník bezpečnostní služby vyšel z malé prefabrikované buňky těsně za hranicí rozsáhlého výzkumného areálu. Pohlédl na doklady Foxe Muldera, na jeho průkaz FBI, a pak mu mávnutím naznačil, aby se svým pronajatým autem popojel za bránu, kde mu vydají propustku.

Dana Scullyová se na sedadle vedle řidiče narovnala. Snažila se vůlí přimět buňky svého těla, aby jí dodaly víc energie a uvedly ji do stavu plné pohotovosti. Nesnášela dlouhé noční lety, zvlášť ty z východního pobřeží. Dnes už strávila hodiny v letadle a další hodinu v autě cestou z letiště v San Francisku. Ve velkém letadle si moc neodpočinula, spíš jen poklimbávala, místo aby se opravdu vyspala.

„Občas si přeju, aby se víc našich případů dělo někde blíž k domovu," řekla; ale nemyslela to vážně.

Mulder na ni pohlédl a krátce a soucitně se usmál. „Ber to z té lepší stránky, Scullyová - já znám spoustu agentů, co

jsou uvázaní u psacího stolu a závidějí nám náš vzrušující životní styl. My vidíme svět. Oni vidí svou kancelář."

„No jo, na druhé straně je tráva vždycky zelenější..." kývla Scullyová. „Ale i tak, jestli si vůbec kdy vezmu dovolenou, tak nejspíš zůstanu doma na kanapi a budu si číst."

Scullyová vyrůstala jako námořnické dítě. Ona, její dva bratři a sestra museli v dětství každých pár let zvedat kotvy, když námořnictvo přidělilo jejich otce na jinou základnu nebo jinou loď. Nikdy si nestěžovala, respektovala otcovy povinnosti natolik, že pokaždé udělala, co bylo třeba. Ale nikdy ji ani nenapadlo, že si sama také vybere povolání, které ji přinutí tolik cestovat.

Mulder zajel autem před malý bílý domek, oddělený od shluku budov za plotem. Kancelář, kde se vydávaly propustky, vypadala poměrně nová — byl to ten typ čisté, ale nijak solidní stavby, která Scullyové připomínala dětskou stavebnici.

Mulder zaparkoval auto a sáhl na zadní sedadlo pro lehkou aktovku. Scullyová sklopila zrcátko na spodní straně stínítka před svým sedadlem. Letmo pohlédla na rtěnku na svých plných rtech, zkontrolovala nalíčení velkých modrých očí, uhladila si světle kaštanové vlasy. I když byla hodně unavená, všechno bylo v pořádku, vypadala profesionálně.

Mulder vystoupil z auta, srovnal si sako, popotáhl kaštanovou kravatu.

Agenti FBI koneckonců musejí i vzhledem odpovídat své roli.

„Potřebuju ještě jedno kafe," podotkla Scullyová, která mezitím také vystoupila. „Chci si být jistá, že se dokážu plně soustředit na detaily jakéhokoliv případu, který je tak neobvyklý, abychom kvůli němu urazili čtyři a půl tisíce kilometrů přes celou zemi."

Mulder jí přidržel skleněné dveře, aby mohla vejít. „Chceš říct, že ta ‚labužnická' směs v letadle nesplnila tvoje náročná měřítka?"

Nadzdvihla obočí. „Řekla bych to tak, Muldere - neslyšela jsem o mnoha stewardech, kteří by odešli od aerolinek a otevřeli si vlastní kavárnu."

Mulder si prohrábl rukou vlnité tmavé vlasy, aby se aspoň trochu srovnaly. Pak za ní vešel do silně klimatizované budovy. Její interiér se skládal především z velké haly, dlouhé přepážky, která sloužila jako barikáda řádce kanceláří za sebou, a několika malých boxů, vybavených televizory a videopřehrávači.

Řada modrých polstrovaných židlí lemovala stěnu z kouřového skla, které mělo zmírnit jas kalifornského slunce, i když některé části moderního hnědorezavého tvídového koberce vypadaly vybledle už teď. U přepážky stálo ve frontě několik stavebních dělníků v kombinézách, s přilbami pod paží a složenými růžovými formuláři v rukou. Dělníci jeden po druhém předávali své papíry pracovníkům za přepážkou a ti zkontrolovali průkazy a vyměnili růžové formuláře za dočasná pracovní povolení.

Vývěska na stěně velkým písmem vypočítávala všechny věci, které nejsou v areálu Tellerova jaderného výzkumného střediska povoleny: fotoaparáty, střelné zbraně, drogy, alkohol, jakákoli osobní záznamová zařízení, dalekohledy. Scullyová si vývěsku prohlížela. Všechny ty položky dobře znala - podobný seznam platil i na ústředí FBI.

„Ohlásím nás," řekla. Z kapsy jedlově zeleného kostýmu vytáhla malý notýsek a otevřela ho. Zařadila se do fronty za několik mohutných mužů v kombinézách postříkaných barvou. Připadala si naprosto nepřiměřeně vystrojená. Na druhém konci se otevřelo další okénko a jiná úřednice z něj na Scullyovou mávla, ať jde k ní.

„Asi tady musím vypadat nepatřičně, viďte," podotkla Scullyová a ukázala služební odznak. „Jsem zvláštní vyšetřovatelka Dana Scullyová. Můj partner je Fox Mulder. Máme se tu sejít se -" pohlédla do notýsku, „zástupkyní ministerstva energetiky paní Rosabeth Carrerovou. Čeká nás."

Úřednice si narovnala brýle se zlatými obroučkami a vyťukala jméno Scullyové do počítače. „Ano, mám vás tady, ‚Zvláštní prověření bude vydáno urychleně'. Dokud nepřijde oficiální schválení, budete muset chodit všude s doprovodem, ale můžeme vám zatím vydat průkazky, které vám umožní vstup do určitých oblastí."

Scullyová nadzvedla obočí, ale zůstala klidná, jako bývají klidní dobří tiskoví mluvčí. „Je to skutečně nutné? Agent Mulder a já máme plné prověření FBI. Můžete -"

„Vaše prověření z FBI tady nic neznamená, paní Scullyová," přerušila ji žena. „Tohle je zařízení ministerstva energetiky. Neuznáváme dokonce ani prověření ministerstva obrany. Každá instituce má vlastní procedury a navzájem si jejich výsledky nesdělujeme."

„Prostě vládní orgány jsou výkonnost sama," povzdechla Scullyová.

„Takhle fungují dolary, co zaplatíte na daních. Buďte ráda, že nepracujete pro poštovní službu," kývla žena. „Kdo ví, co si prověřují oni."

Mulder se vrátil ke Scullyové. Podal jí plastový kalíšek plný olejovité, hořce vonící kávy. Tu nalil z konvice na jednom stole, zavaleném jinak lesklými technickými zprávami Tellerova nukleárního výzkumného střediska a brožurami o vší té báječné práci, kterou výzkumná a vývojová laboratoř dělá pro lidstvo.

„Zaplatil jsem za to deset centů," ukázal palcem ke kelímku, kam se házely dobrovolné příspěvky, „a vsadím se, že to za ně taky stojí. S mlékem, bez cukru."

Scullyová upila. „Ta káva chutná, jako by na tom ohřívači stála od Projektu Manhattan," řekla, ale s nechutí se napila ještě jednou, aby Mulderovi ukázala, že oceňuje jeho gesto.

„Ber to jako dobré víno, Scullyová: dokonale vyzrálé."

Úřednice se vrátila k přepážce a podala Mulderovi a Scullyové laminované návštěvnické průkazky. „Pořád je noste. Musejí být vidět a musejí být na horní polovině těla," poučila je. „A tohle taky," podala jim modré plastové obdélníky, v nichž bylo cosi, co vypadalo jako pásek filmu a počítačový čip. „Vaše dozimetry. Připněte si je k průkazkám. Pořád je mějte u sebe."

„Dozimetry?" zeptala se Scullyová klidným hlasem, v němž nebylo slyšet žádnou zjevnou starost. „Je snad důvod k

obavám?"

„Je to jen běžné bezpečnostní opatření, paní Scullyová. Chápejte, my jsme nukleární výzkumné středisko. Naše úvodní videokazeta by vám měla odpovědět na všechny otázky. Pojďte prosím za mnou."

Usadila Scullyovou a Muldera v jednom z malých boxů před miniaturní televizi. Vložila do přehrávače kazetu, stiskla tlačítko a vrátila se k pultu zavolat Rosabeth Carrerovou. Mulder se naklonil dopředu a sledoval zrnění před samotným začátkem filmu. „Co tu asi mají - kreslený film nebo dokumentární?"

„A ty myslíš, že kreslený film, který navrhne vláda, by mohl být zábavný?"

Mulder pokrčil rameny. „Divila by ses, co všechno někteří lidé považují za zábavné."

Videokazeta běžela jen čtyři minuty. Byl to dezinfikovaný popis Tellerova nukleárního výzkumného střediska. Sebevědomý vypravěč krátce vysvětlil, co je to radioaktivita a co může udělat pro člověka, ale i s člověkem. Program kladl důraz na lékařské a výzkumné využití různých neobvyklých izotopů, neustále ubezpečoval o tom, že laboratoř uplatňuje ta nejspolehlivější bezpečnostní opatření, a porovnával úroveň radiace v laboratořích s dávkami radioaktivního záření, které člověk dostane při jediném delším letu nebo za ročního pobytu ve větší nadmořské výšce, například v Denveru. Po závěrečném pestrobarevném grafu jim veselý hlas popřál hezkou a bezpečnou návštěvu v Tellerově nukleárním výzkumném středisku.

Mulder přetočil kazetu na začátek. „Už se celý třesu," řekl.

Vrátili se k přepážce. Většina stavebních dělníků už odešla dovnitř na své pracoviště.

Mulder a Scullyová nemuseli ani dlouho čekat. Skleněnými dveřmi spěchala drobná žena hispánského typu. Vzápětí zahlédla oba agenty FBI a plna energie se k nim vrhla, jako by se nemohla dočkat, až se s nimi seznámí. Scullyová si ji okamžitě prohlédla, jak ji to učili v Quantiku - pohledem sbírala fakta, aby si o ní mohla udělat první představu. Žena oběma agentům podala ruku.

„Jsem Rosabeth Carrerová," řekla, „zastupuji tady ministerstvo energetiky. Jsem moc ráda, že jste mohli přijet tak rychle. Je to dost naléhavé."

Carrerová měla na sobě sukni ke kolenům a nachovou hedvábnou halenku, která jí šla k temné pleti. Rty měla plné, přikrášlené rtěnkou konzervativního odstínu. Hustou kštici čokoládově hnědých vlasů měla staženou do týla a sepnutou několika zlatými sponkami. Na záda jí spadal nádherný vodopád kučer. Měla postavu jako gymnastka, byla plná nadšení a ani v nejmenším nepřipomínala tu suchou byrokratku, kterou Scullyová čekala.

Scullyová si všimla výrazu, s nímž se Mulder ženě díval do velice tmavých očí. Carrerová se zasmála: „Okamžitě jsem vás dva poznala. Víte, tady jsme v Kalifornii. Uniformu tady nosí jenom lidé z východního pobřeží a pár členů nejvyššího vedení."

Scullyová zamrkala: „Uniformu?"

„Formální oblečení. Tellerovo středisko si na něj nepotrpí. Většina našich výzkumníků je z Kalifornie, nebo sem přešli z Los Alamos v Novém Mexiku. Sako a kravata jsou tady vzácnost."

„Já jsem vždycky věděl, že nejsem žádný obyčejný člověk," zasmál se Mulder. „Mohlo mě napadnout vzít si aspoň svou surfařskou kravatu."

„Pojďte teď prosím se mnou," vybídla je Carrerová. „Odvedu vás dovnitř a na místo, kde došlo k té... nehodě. Nechali jsme všechno tak, jak to bylo v uplynulých osmnácti hodinách. Je to tak neobvyklé, že jsme vám chtěli dát příležitost prohlédnout si to tak, jak to je. Pojedeme mým autem."

Scullyová a Mulder šli za ní k světlemodrému fordu s vládní poznávací značkou. Mulder zachytil pohled své partnerky a nenápadně zasalutoval. Uniformy.

„Tady nezamykáme," podotkla Carrerová, ukázala na dveře auta a vklouzla dovnitř. „Usoudili jsme, že vládní auto nikdo neukradne." Mulder nasedl dozadu, Scullyová se usadila vedle zástupkyně ministerstva.

„Můžete nám o tom případu říct víc podrobností, paní Carrerová?" zeptala se Scullyová. „Vytáhli nás brzo ráno z postele a poslali nás sem, ale neřekli nám prakticky nic bližšího. To jediné, co jsme se dozvěděli, je, že tady zemřel významný jaderný fyzik při nějaké divné nehodě ve své laboratoři."

Carrerová jela k hlídané bráně. Zamávala průkazkou a podala strážnému doklady opravňující Scullyovou a Muldera ke vstupu za plot, do areálu. Strážný je podepsal, vrátil jí je a ona znovu šlápla na plyn.

Kousla se do rtu, jako by přemítala nad podrobnostmi. „Ano, to jsme sdělili tisku, i když dlouho jim to nevydrží. Zbývá ještě mnoho nezodpovězených otázek - ale nechci vás ovlivňovat dřív, než sami uvidíte, co se stalo."

„Vy to ale umíte dělat napínavé," podotkl ze zadního sedadla Mulder.

Rosabeth Carrerová ani nespustila oči ze silnice. Jeli kolem obytných přívěsů předělaných na kanceláře, provizorních staveb, kolem skupiny starých rozpadajících se domů pobitých dřevem, které vypadaly jako součást někdejší vojenské základny, a nakonec k novějším budovám, vystavěným v dobách mohutného vojenského rozpočtu Reaganovy vlády.

„Samozřejmě jsme zavolali FBI," pokračovala Carrerová. „Je to možná zločin - smrt, snad vražda - ve vládním zařízení, takže to automaticky spadá do pravomoci FBI."

„Mohli jste se spojit se zdejší pobočkou," poznamenala Scullyová.

„To jsme taky udělali," kývla Carrerová. „Jeden z místních agentů, jistý Craig Kreident, se na to včera večer přišel podívat. Znáte ho?"

Mulder si položil prst na rty a pátral ve své vynikající paměti. „Agent Kreident," řekl. „Jestli se nepletu, tak se tady specializuje na složité průmyslové a počítačové zločiny."

„To je on," souhlasila Carrerová. „Ale Kreident se na to jen podíval a řekl, že tohle přesahuje jeho obor. Říkal, že to spíš vypadá na ‚akta X' - tak to přesně řekl - a že je to nejspíš práce pro vás, pane Muldere. Ale nevím, co to ta akta X jsou."

„To je neuvěřitelné, jakou může člověk získat pověst," zamumlal Mulder.

Scullyová odpověděla na otázku. „Akta X jsou všeobecný termín pro vyšetřování takových případů, v kterých se vyskytnou zvláštní a nevysvětlené jevy. U nás máme spoustu záznamů o nevyřešených případech už od dob, kdy byl po válce šéfem FBI J. Edgar Hoover. A my dva máme řadu... zkušeností s prověřováním takových neobvyklých případů."

Carrerová zaparkovala před velkými budovami laboratoří a vystoupila. „V tom případě myslím, že tenhle bude přesně pro vás."

Carrerová je rychlým krokem vedla dovnitř a do druhého patra. Zšeřelé chodby osvětlené řadami zářivek, kde se jejich kroky dutě odrážely, připomněly Scullyové střední školu. Jedna ze zářivek byla šedá a blikala. Scullyovou napadlo, jak dlouho už tu asi marně čeká na výměnu.

Prázdné betonové stěny zdobily korkové nástěnky ověšené barevnými plakátky o bezpečnosti práce a pozvánkami na pravidelné technické schůze. Rukou psané kartičky inzerovaly domy k pronajímati, spoluvlastnictví apartmánů na Havaji a auta na prodej; jeden lístek nabízel „málo používané horolezecké vybavení". Všudypřítomné bezpečnostní plakátky jako by tu zbyly ještě od druhé světové války, i když Scullyová na žádném nenašla známé heslo o tom, že „kdo se utápí v řečech, potápí lodi".

Před nimi byla celá jedna chodba uzavřena žlutou páskou. Od Tellerova nukleárního výzkumného střediska se samozřejmě nedalo čekat, že bude mít k dispozici pásku s nápisy MÍSTO ČINU - místo ní muselo posloužit STAVENIŠTĚ. Dva členové bezpečnostní služby stáli každý na jednom konci chodby a zdálo se, že se jim jejich služba ani v nejmenším nelíbí.

Carrerová jim nemusela říct ani slovo. Jeden ze strážců ustoupil stranou, aby mohla projít. „Nebojte se," řekla mu, „už to nebude dlouho trvat. Za pár minut vás přijdou vystřídat." Pak kývla na Scullyovou a Muldera, aby šli za ní, a podlezla pod volnou žlutou páskou.

Scullyová přemýšlela, proč asi byli strážci tak nervózní. Byl to jen normální předsudek - nelíbilo se jim být tak blízko místa činu? Tihle lidé z bezpečnostní služby se asi málokdy setkali se skutečným zločinem, tím méně s násilným zločinem, jakým je vražda. Předpokládala, že tělo ještě neodnesli, i když by to bylo velmi neobvyklé.

V chodbě za žlutou páskou byly všechny kanceláře prázdné, i když v nich pořád ještě běžely počítače a police byly plné knih - zřejmě byly ještě nedávno používány. Spolupracovníci dr. Emila Gregoryho? Pokud ano, bude potřeba je vyslechnout. Všechny pracovníky zjevně přestěhovali jinam vzhledem k očekávanému vyšetřování nehody.

Dveře jedné kanceláře byly ale pevně zavřené a zapečetěné důkladněji než jen páskou. Rosabeth Carrerová se u nich zastavila a sundala si ze šatů laminovanou průkazku, z níž viselo několik klíčů a dozimetr. Našla klíč s příslušným identifikačním číslem a strčila ho do hrozivě vyhlížejícího zámku na dveřích.

„Rychle se rozhlédněte," řekla, otevřela dveře a zároveň odvrátila tvář. „Jde jen o první pohled. Máte dvě minuty."

Scullyová a Mulder se zastavili na prahu a nahlédli dovnitř.

V kanceláři dr. Gregoryho to vypadalo, jako by tam vybuchla zápalná bomba.

Každý kousek povrchu tu byl sežehnut žárem tak intenzivním a přitom tak krátkým, že papíry připíchnuté na nástěnce dr. Gregoryho se zkroutily a zkřehly - ale nevzňaly se. Jeho čtyři počítačové terminály se kolem okrajů roztavily a zhroutily se, těžké skleněné displeje šilhaly jako oči mrtvého. Dokonce i kovový stůl se naklonil a podklesl, na okamžik oslábly tavením.

Bílá mazací tabule zčernala, její smalt ztemněl a vytvořily se na něm puchýře, ale barevné stopy naškrábaných rovnic a poznámek byly dosud v sazích jasně rozeznatelné.

Scullyová uviděla u protější zdi Gregoryho tělo. Všechno, co ze starého vědce zbylo, byl děsivě zkřehlý strašák. Paže i nohy měl zvednuté do výšky, jak se mu v intenzivním žáru stáhly svaly, takže připomínal veliký hmyz postříkaný jedem, až se zkroutil a zahynul. Kůže a rozsklebená ústa vypadaly, jako by ho někdo polil napalmem.

Mulder si prohlížel zničenou místnost, kdežto Scullyová se soustředila na mrtvolu. Ústa měla pootevřená a v mysli se jí už vytvořila ta směs prostého lidského děsu a nezúčastněné analýzy, s jakou vždycky prohlížela místo činu. Jediný způsob, jak dokázala potlačit svůj odpor, bylo hledat odpovědi. Udělala krok vpřed.

Ale ještě než stačila vejít do místnosti, Carrerová ji pevně uchopila za rameno. „Ne, ještě ne," řekla. „Tam dovnitř nemůžete."

Mulder se po Carrerové přísně podíval, jako by mu právě škubla vodítkem. „A jak máme podle vás vyšetřovat, když nemůžeme dovnitř?"

Scullyové bylo jasné, že tenhle případ už v jejím partnerovi vzbudil zájem. Podle toho, co stačila na první pohled zahlédnout, se mu nebudou snadno hledat jednoduchá a racionální vysvětlení pro to, co se v téhle uzavřené laboratoři stalo.

„Je tam příliš mnoho zbytkové radiace," vysvětlila Carrerová. „Než půjdete dovnitř, budete potřebovat úplný ochranný oblek."

Scullyová se reflexivně dotkla svého dozimetru. Ona i Mulder couvli ode dveří. „Ale podle té vaší informační videokazety v žádné z vašich laboratoří nemá být nebezpečně vysoká úroveň radiace. To byla jenom vládní propaganda?"

Carrerová znova zavřela dveře a tolerantně se na Scullyovou usmála. „Ne, je to pravda - za normálních okolností. Ale jak vidíte, situace v laboratoři doktora Gregoryho normální není. Nikdo z nás tomu nerozumí..., nebo aspoň zatím ne. Neměly tu být žádné radioaktivní látky; přesto jsme ale zjistili vysokou úroveň zbytkové radiace ve zdech a ve vybavení.

Ale nedělejte si starosti, ty tlusté betonové zdi nás tady v chodbě chrání dobře. Není důvod k obavám -když člověk neleze dovnitř. Ale vy se budete potřebovat podívat víc zblízka. Necháme vás pokračovat ve vyšetřování. Pojďte."

Obrátila se a oni za ní vykročili chodbou. „Trochu vás na to oblékneme."

TŘI

Tellerovo nukleární výzkumné středisko, Úterý, 11.21

Mulder vypadal v mohutném obleku jako astronaut. Těžko se mu pohybovalo, ale tak moc dychtil vyšetřit záhadnou smrt dr. Emila Gregoryho, že se s těmi potížemi vyrovnal.

Bezpečnostní technici upravili všechny uzávěry jeho ochranného obleku, nasadili mu na hlavu přilbu, zatáhli zip na zádech a překryli ho další přilnavou vrstvou, aby mezi zoubky zipu nemohly dovnitř proniknout chemikálie a zbytková radiace.

Přes průhledný plastový kryt viděl před sebe, ale na vnitřní straně se srážela pára. Snažil se ovládat dech. Na zádech měl láhve se stlačeným vzduchem propojené s respirátorem v přilbě. Ten způsobil, že mu bzučelo v uších a těžko se mu vydechovalo. Když zkusil udělat pár kroků, měl dojem; že se mu klouby v kolenou a loktech nafukují.

Mulder si připadal odtržený od svého okolí, ozbrojený proti neviditelné hrozbě radiace. „Já jsem myslel, že olověné prádlo vyšlo z módy s kalhotami do zvonu."

Vedle něj stála temná kráska Rosabeth Carrerová, stále ještě oblečená ve své oslnivé halence a sukni, ruce měla volně svěšené a zdálo se, že neví, co dělat. Odmítla se obléci do antikontaminační výstroje a navštívit s nimi místo činu.

„Můžete jít dovnitř a rozhlédnout se tam, jak budete chtít," řekla Carrerová. „Zatím jsem zařídila, aby vám vydali doklady, které by vám sem umožnily volný přístup - dostanete jednorázové všeobecné prověření. Ministerstvo energetiky i Tellerovy laboratoře si velmi přejí zjistit, co způsobilo smrt doktora Gregoryho."

„A co když se jim odpověď nebude líbit?" zeptal se Mulder.

Scullyová, která se sama také kolébala v nemotorném obleku, na něj varovně pohlédla, jak to obvykle dělávala, když podlehl svému sklonu vrhat se do nebezpečných oblastí.

„Jakákoli odpověď je lepší než žádná," odpověděla Carrerová. „Teď právě nemáme nic než řadu znepokojujících otázek." Ukázala do chodby, v které byly uzavřené kanceláře Gregoryho kolegů výzkumníků. „Radiace v ostatních částech budovy je naprosto normální až na Gregoryho kancelář. Potřebujeme, abyste zjistili, co se stalo."

Scullyová se zeptala: „Vím, že tu probíhá výzkum zbraní. Nepracoval doktor Gregory na něčem nebezpečném? Na něčem, co se mu mohlo vymknout z rukou? Třeba na prototypu nějakého nového zbraňového systému?"

Carrerová založila ruce na prsou a s jistotou odpověděla: „Doktor Gregory pracoval na počítačových simulacích. Neměl v laboratoři vůbec žádný štěpný materiál, nic, co by se mohlo třeba jen vzdáleně přiblížit té ničivé síle, kterou tu vidíme. Vůbec nic riskantního. Zdejší vybavení nebylo o nic nebezpečnější než videohra."

„Aha, videohry," zasmál se Mulder. „Možná v těch je jádro celého toho spiknutí."

Rosabeth Carrerová jim každému podala malý ruční detektor záření. Vypadaly přesně jako zařízení, jaká Mulder viděl v desítkách špatných filmů z padesátých let - těch, v kterých nekontrolované jaderné testy neúmyslně vytvářely mutace, jejichž bizarnost byla omezena jedině tehdejšími hollywoodskými skromnými rozpočty na zvláštní efekty.

Jeden z bezpečnostních techniků jim krátce vysvětlil, jak mají detektor záření používat. Zamával senzorovým koncem tam a zpátky chodbou, aby si ověřil, že detektor ukazuje správně běžné hodnoty. „Vypadá, že funguje dobře," kývl. „Kalibraci jsem kontroloval teprve před pár hodinami."

„Tak pojď, jdeme dovnitř," pobídla Muldera Scullyová; už stála u dveří a zjevně se nemohla dočkat, až se pustí do práce.

Carrerová znovu použila klíč zavěšený na své legitimaci a dveře otevřela. Mulder a Scullyová vešli do laboratoře dr. Gregoryho - a detektory záření se zbláznily.

Mulder se díval na jehlu; jak tančí vysoko na stupnici, i když přitom neslyšel povědomé praskání Geigerových počítačů, které se tak často používají ve filmech. Ale tichý signál jehly byl sám o sobě dost hrozivý.

V těchhle betonových zdech nějak došlo k intenzivnímu radioaktivnímu výbuchu, který vytvořil puchýře v barvě, ožehl beton a roztavil nábytek. Záblesk po sobě zanechal zbytkové a druhotné záření, které jen pomalu sláblo.

Rosabeth Carrerová za nimi zavřela dveře.

Mulder slyšel v uzavřeném prostoru obleku vlastní dech. Znělo to, jako by mu někdo dýchal za krk, jako by mu na rameni seděla nějaká obluda s dlouhými tesáky..., ale byly to jen ozvěny uvnitř přilby. Když vykročil dál do spálené laboratoře, pokoušela se o něj klaustrofobie. Při pohledu na ty roztavené a sežehnuté věci mu běhal mráz po zádech - odjakživa měl odpor k ohni.

Scullyová vyrazila přímo k tělu, kdežto Mulder se zastavil u žárem zhroucených počítačových terminálů, roztavených psacích stolů, sežehnutých papírů na nástěnkách a na stolech. „Nic tu nenaznačuje, kde ten výbuch vlastně vznikl," řekl a zašťoural v troskách.

Zdi zdobily obrázky tichomořských ostrovů, letecké fotografie, počítačové výjezdy meteorologických map, na nichž bylo vyznačeno proudění větru nad oceánem a směry postupu bouří, a puchýřnaté černobílé fotografie z meteorologických satelitů - a všechno se to točilo kolem západního Pacifiku, těsně u mezinárodní datové hranice.

„Nečekal bych, že vědec v oboru jaderných zbraní si bude na zeď v kanceláři věšet něco takového," podotkl Mulder.

Scullyová se skláněla nad zkrouceným a spáleným tělem dr. Gregoryho. „Kdybychom dokázali zjistit, na čem to pracoval, získat aspoň nějaké podrobnosti o těch systémech zbraní a o zkouškách, které chtěl provést, možná bychom dostali jasnější vysvětlení."

„Jasnější, Scullyová?" opakoval Mulder. „Ty mě překvapuješ."

„Uvažuj trochu, Muldere. Ať si paní Carrerová říká, co chce, oborem doktora Gregoryho byly zbraně - a co když pracoval na nějaké nové výbušné zbrani s obrovskou energií? Bylo by přece možné, že tu měl prototyp a že ho

nešťastnou náhodou odpálil. Mohla to tady všechno spálit na uhel, jeho zabít... Jestli to byl jen malý zkušební model, mohl mít jen omezený účinek. Nemusel zničit celou budovu."

„To máme kliku," kývl. „Ale rozhlédni se kolem sebe - já tedy zbytky žádné zbraně nevidím, ty ano? I kdyby vybuchla, musela by tu po ní zbýt nějaká stopa."

„I tak bychom si to měli ověřit," odpověděla Scullyová. „To tělo potřebuju odvézt k pitvě. Požádám paní Carrerovou, aby nám našla nějaké místní zdravotnické zařízení, kde bych mohla pracovat."

Mulder, zaujatý nástěnkou dr. Gregoryho, vztáhl ruku v rukavici a dotkl se jednoho ze zkroucených papírů, který byl stále ještě připíchnut spečeným napínáčkem ke zkřehlé korkové desce. Lehce přejel papír rukou a ten se rozdrolil a popel se rozlétl do vzduchu. Nezůstalo nic než trocha prášku.

Mulder se rozhlédl kolem a hledal nějakou větší hromádku papírů v naději, že aspoň něco z nich mohlo zůstat nedotčeno jako ty fotografie na zdi. Prozkoumal psací stůl dr. Gregoryho, jestli tam neleží nějaká kupa technických zpráv nebo časopiseckých článků, ale nic takového nenašel. Pak si všiml, že na zčernalé desce jsou nespálené obdélníky.

„Scullyová, koukni se na tohle," zavolal. Když k němu došla, ukázal na světlá obdélníková místa. „Řekl bych, že tam byly dokumenty, že měl na stole nějaké zprávy - ale někdo ty důkazy odstranil."

„Proč by to kdo dělal?" pochybovala Scullyová. „I ty zprávy přece nejspíš mají dost velkou zbytkovou radiaci..."

Mulder se jí přes tenké plastové průzory obou přileb podíval do očí. „Já bych řekl, že nám někdo chce prokázat službu. ‚Vydezinfikovali' místo činu, aby nás uchránili tajných informací, které bychom asi neměli vidět. Samozřejmě pro naše vlastní dobro."

„Muldere, jak tedy ale máme ten případ vyřešit, když si na místě činu někdo dělá, co chce? Takhle si nemůžeme udělat úplný obrázek."

„Myslím si přesně totéž," odpověděl.

Klekl si, aby viděl na kovovou knihovnu dr. Gregory ho se dvěma policemi. Byla plná učebnic fyziky, počítačových manuálů, byl tu výtisk Lagrangeovské-eulerovské dynamiky hydrokódů a řada čistě zeměpisných a fyzikálních textů. Vazby byly spálené a začernalé, ale zbytek každé knihy byl nedotčený.

Podíval se na spáleninu na samotných poličkách. Přesně jak čekal - i odtud bylo odstraněno několik knih. „Někdo si přeje rychle slyšet odpověď, Scullyová," podotkl. „Jednoduchou odpověď. Takovou, k jaké nepotřebujeme znát všechny informace." Pohlédl k zavřeným dveřím laboratoře. „Myslím, že bychom měli prohlédnout i ostatní laboratoře na téhle chodbě. Jestli v nich sídlili členové týmu doktora Gregoryho, možná z nich někdo zapomněl odstranit ty informace, které tak pečlivě zlikvidoval tady." Vrátil se k nástěnce a dotkl se dalšího kousku drolícího se papíru. Popel se rozlétl, ale než se úplně rozpadl, Mulder stačil rozeznat dvě slova. Planoucí perlík.

ČTYŘI

Nemocnice pro veterány, Oakland, Kalifornie, Úterý 15.27

Bezpečnostní technici a radiační odborníci z Tellerova nukleárního výzkumného střediska ujistili Scullyovou, že zbytková radiace v mrtvole dr. Emila Gregoryho je natolik nízká, aby nepředstavovala žádné významné bezpečnostní riziko. Scullyovou poněkud pobavilo, že se k ní ve speciální pitevně, kterou jí připravili, nechtěl připojit ani jeden z lékařů nemocnice.

Byla lékařka a už provedla mnoho pitev, ale raději pracovala sama - zvlášť když šlo o tak znepokojivý případ, jako byl tenhle.

Mnohokrát pitvala mrtvoly před svými studenty ve výcvikovém středisku FBI v Quantiku, ale stav těla doktora Gregoryho a přízrak radioaktivní katastrofy ji děsily tak do hloubi duše, že byla ráda, že si může myslet, na co chce, a nebudou ji rušit otázky a možná i obhroublé vtipy nových studentů.

Nemocnice pro veterány jí nedala k dispozici běžnou pitevnu, ale málo používanou místnost vyhrazenou pro silně nakažlivé nemoci - různé podivné tropické mory nebo neočekávané mutace chřipky. Ale ona právě takovou místnost potřebovala. Stála před tělem dr. Gregoryho. Pokusila se polknout, ale v krku jí vyschlo. Měla by se pustit do práce.

Provedla už tolik pitev, že se na všechny ani nepamatovala, a některá ta těla byla v ještě horším stavu než tahle spálená sušinka. Ale při myšlence na to, jak dr. Gregory zemřel, se jí znovu vybavily noční můry, jimiž trpívala v prvním ročníku svého studia v Berkeley: pochmurné a depresivní představy temné jaderné budoucnosti světa. Myšlenkami na podobné hrůzy se ve své kolejní posteli budila uprostřed noci. Ve dne si četla propagandistické slogany a přemrštěné protijaderné brožurky, které měly v lidech budit strach z atomu.

Před touhle pitvou si znova prošla lékařské texty, podrobné a analytické postupy, ty se však vyhýbaly citlivým popisům jaderných spálenin. Byla připravená.

Scullyová se přes masku respirátoru zhluboka nadechla. Dvojité vzduchové filtry jí ztěžka visely od tváře jako kusadla velkého hmyzu. Měla také ochranné brýle, aby jí náhodou nějaká tekutina z mrtvoly nestříkla do očí. Ujišťovali ji, že tyhle jednoduché ochranné pomůcky budou na tu nízkou úroveň záření v těle dr. Gregoryho docela stačit, ale měla dojem, že cítí neviditelnou kontaminaci, jako by jí po kůži lezli komáři. Chtěla si pospíšit a být hotová co nejrychleji, ale zároveň se nemohla přinutit začít.

Prohlédla si chirurgické nástroje na tácu vedle pitevního stolu, ale to byla jen zdržovací taktika. Ostatně, pomyslela si, čím rychleji se do toho dám, tím rychleji skončím a budu odtud moci vypadnout.

Byla by mnohem raději s Mulderem vyslýchala některé vědecké kolegy dr. Gregoryho - ale tohle byla její práce, její specializace.

Zapnula magnetofon a napadlo ji přitom, zda ty paprsky vyzařující z těla nemohou mít vliv na pásku. Doufala, že ne.

„Subjekt: Emil Gregory. Muž, běloch, dvaasedmdesát let starý," diktovala. Zakřivená zrcadla odrážela ostré bílé světlo zářivek nad hlavou přímo na stůl. To spolu s chirurgickými lampami spláchlo všechny stíny, takže se před ní nemohlo ukrýt žádné tajemství.

Gregoryho kůže byla zčernalá a loupala se, tvář se mu scvrkla v sežehnutou masku těsně přilepenou k lebce. Z otevřených a zuhelnatělých rtů čouhaly bílé zuby. Paže a nohy měl zvednuté vzhůru a skrčené, jak se mu svaly smrštily horkem. Dotkla se ho prstem v tlusté rukavici. Odpadl kousek spáleného masa. Polkla.

„Zjevnou příčinou smrti je náhlé vystavení extrémnímu žáru. Ovšem kromě několika vnějších vrstev, které jsou úplně zuhelnatělé...," šťouchla do spálených vrstev, které se odlouply a odkryly červené, vlhké tkáně pod sebou, „se svaly a vnitřní orgány zdají relativně nedotčené.

Tělo jeví některé příznaky obvykle zjišťované u obětí, které zahynou v ohni, ale jiné znaky naopak chybějí. Při normálním ohni stoupá teplota v celém těle, takže vznikne těžké poškození vnitřních orgánů, mohutné trauma v celé struktuře těla, popraskání měkkých tkání. V tomto případě se ale zdá, že žár byl tak intenzivní a tak krátký, že na popel spálil celý povrch těla subjektu, ale vymizel dřív, než měl čas proniknout hlouběji do struktury jeho těla."

Když Scullyová dokončila úvodní shrnutí, prohlédla si podnos a vybrala si z něj velký skalpel, který neohrabaně uchopila mohutnou rukavicí. Když řízla do těla dr. Gregoryho, měla pocit, jako by zakrojila do propečeného steaku.

Někde za ní se Geigerův počítač probudil k životu náhlou sprškou přirozené radiace z pozadí - znělo to, jako by na okno zaťukaly ostré drápky. Scullyová ztuhla a čekala, až počítač ztichne.

Upravila si polohu lampy nad hlavou a vrátila se k práci. Podrobně zkoumala jakékoli náznaky stop, které bylo možné na starcově těle najít. Nadiktovala bohaté poznámky, vyjímala nedotčené orgány, vážila je, připojovala své postřehy o jejich stavu - ale jak postupovala, začínalo jí být jasné, že přišla na něco moc ošklivého.

Nakonec, pořád ještě v rukavicích, došla k interkomu na zdi. Ohlédla se přitom přes rameno na zbytky těla dr. Gregoryho. Pak vyťukala linku onkologického oddělení.

„Tady zvláštní vyšetřovatelka Dana Scullyová," řekla, „v pitevně...," podívala se na dveře, „2112. Potřebuju, aby se odborník onkolog oblékl a na chvilku přišel sem dolů - chtěla bych něco konzultovat. Našla jsem něco, co bych si ráda dala potvrdit." I když Scullyová žádala o konzultaci s odborníkem, bylo jí prakticky jasné, jak bude znít jeho závěr.

Hlas na druhém konci linky neochotně souhlasil. Scullyová uvažovala, kolik odborníků se náhle vytratí na oběd nebo si z ničeho nic vzpomene, že má už hrozně dávno domluvený golf. A těch pár zbylých bude nejspíš losovat, kdo bude muset jít za ní a podívat se na tu spálenou mrtvolu.

Vrátila se k tělu na vyleštěné kovové desce stolu a podívala se na ně, stále ještě s odstupem. Přes respirátory dýchala tak syčivě, že to připomínalo palčivý dech draka.

Dávno předtím, než dr. Gregory zemřel v tom osudném záblesku, celé jeho tělo pustošil zevnitř jiný nepřítel. Celý systém prorůstal jeden tumor vedle druhého, ničil jeho tělesné funkce.

I bez téhle bizarní a výjimečné smrti by dr. Gregory do měsíce podlehl rakovině.

PĚT

Letecká základna Vandenberg, Kalifornie. Podzemní řídicí bunkr rakety Minuteman, Úterý, 15.45

Nudná rutina v zahrabané popelnici, kterou někdo vydává za kancelář. Přidělení za všechny peníze.

Kapitán Franklin Mesta si kdysi myslel, že sloužit u raket bude vzrušující. Chráněn v podzemní pevnosti bude mít v rukou jadernou zkázu. Vyťukat koordináty, otočit klíčkem - a osud světa spočívá v tvých rukou a čeká jen na rozkaz k odpálení.

Ve skutečnosti to byla spíš vězeňská samotka - ale bez soukromí, které přináší samota.

Mesta trčel tady dole v malinké komůrce a jeho jediným společníkem byl náhodně přidělený partner, s nímž měl jen málo společného. Celých osmačtyřicet hodin neviděl denní světlo, neslyšel vítr od oceánu, neprotáhl se, pořádně si nezatrénoval.

K čemu to je, že je člověk přidělen na základnu na tom nejkrásnějším pobřeží celé Kalifornie, když slouží tady dole pod skálou? Stejně dobře mohl být v Minotu v Severní Dakotě. Podzemní řídicí bunkry jsou jeden jako druhý. Všechny vybavoval stejný dodavatel - nepochybně na základě vládního tendru, ve kterém nerozhodovalo nic než nejnižší cena.

Možná měl radši požádat o službu ve skladu výbušnin. Tam byla aspoň možnost, že se stane něco nečekaného a vzrušujícího.

Obrátil se a podíval se na svého partnera kapitána Grega Louise, který seděl vedle něj ve stejném ošoupaném červeném křesle. Křesla byla připevněna k ocelovým kolejnicím v podlaze tak, že oba muži byli k sobě neustále v pravém úhlu. Podle nařízení museli také oba neustále být ve svých křeslech připoutáni.

V rohu mezi nimi bylo kulaté zrcadlo, takže se mohli jeden druhému podívat do očí, ale nemohli se navzájem fyzicky dotknout. Kapitán Mesta předpokládal, že už došlo k případům, kdy se na konci dlouhé směny podráždění muži rozzuřili natolik, až se pokusili jeden druhého uškrtit.

„Co myslíš, jaké je asi nahoře počasí?" zeptal se Mesta.

Kapitán Louis soustředěně čmáral nějaké výpočty na list papíru. Otázka ho vyrušila. Vzhlédl a zamžoural přes kulaté pozorovací zrcadlo na svého kolegu. Mesta věděl, že Louis je matematický génius, i když se svým plochým obličejem, daleko od sebe posazenýma očima a plnými rty vypadá obvykle jako hlupák.

„Mám tam zavolat?" zeptal se Louis. „Můžou nám odfaxovat úplnou zprávu."

Mesta zavrtěl hlavou a bezcílně se rozhlédl po starých kovových ovladačích. Všechno tu bylo natřeno temnou vojenskou šedí nebo, což bylo ještě horší, mořskou zelení, ze které trčely jen praskavé černé plastové číselníky a analogové číselné displeje - technologie jako z prvních dnů studené války.

„Ne, jen mě to tak napadlo," řekl s povzdechem. Louis občas bere věci strašně doslova. „Co to tam počítáš?"

Louis položil tužku. „Když vezmu v úvahu předpokládanou plochu téhle naší místnosti a to, jak hluboko jsme pod povrchem, dokážu odhadnout, jaký objem má materiál v tom válci nad námi. Pak použiju průměrnou hustotu skály a vypočítám hmotnost. Až skončím, budeme přesně vědět, kolik kamení nám visí nad hlavou."

Mesta zasténal: „Ty si děláš srandu, člověče! Nebo ses zbláznil."

„Jenom se snažím zaměstnat si mozek. Ty nejsi zvědavý?"

„Na tohle ne."

Mesta posunul židli po kolejnici připevněné k podlaze, aby zkontroloval další stanoviště - to, které prověřoval teprve před nějakými pěti minutami. Všechny podmínky zůstaly stejné.

Podíval se na těžký černý telefon, který byl na tomhle stanovišti. „Nejspíš zavolám nahoru a požádám o povolení jít na záchod," řekl. Nepotřeboval tam ještě jít, ale aspoň bude mít co dělat. Kromě toho, než ti dozorci nahoře povolení vydají, bude mít možná už skutečně plný měchýř.

„Klidně," odpověděl Louis, zase už zabraný do svých výpočtů.

Za těžkým červeným závěsem, který poskytoval aspoň minimální soukromí - a minimální prostor, kde se dalo protáhnout - stálo lehátko. Každý z mužů ho ale směl během směny použít jen jednou a Mesta usoudil, že vydrží ještě chvíli vzhůru.

Pak zazvonil červený telefon.

Oba muži se okamžitě změnili v dokonalé profesionály, bdělé a ostražité, a zahájili postup, který jim při výcviku doslova vtloukli do hlavy. Věděli, co mají dělat, a každý poplach brali vážně.

Mesta zvedl sluchátko: „Tady kapitán Franklin Mesta. Připravte se na verifikaci kódů." Popadl černý rychlovazač se třemi kroužky, spěšně převracel laminované strany, hledal příslušné datum a autorizační heslo.

Hlas v telefonu - bezvýrazný, vysoký a zvláštně bezpohlavní - břitkým, přesným a monotónním způsobem vysypal čísla. „Tomáš Zuzana. Deset Třináct Adam Xaver."

Mesta sledoval jednotlivá písmena a číslice prstem a opakoval je do telefonu. „Tomáš Zuzana Jedna Nula Jedna Tři Adam Xaver. Potvrzeno. Dvojko, souhlasíš?"

Kapitán Louis u druhého telefonu zkoumal vlastní rychlovazač. „Souhlas," řekl. „Připraven přijmout zaměřovací údaje."

Mesta promluvil do sluchátka: „Jsme připraveni vložit koordináty."

Mesta cítil, jak mu buší srdce, jak mu žilami probíhá dávka adrenalinu, i když věděl, že to musí být jenom cvičení. Armáda se tak starala o to, aby se její muži nezbláznili nudou - týmy pravidelně procházely cvičeními, neustále se zdokonalovaly v zaměřování své rakety, svého osobního „velkého klacku", uloženého v silu na jiném místě Vandenbergu.

Mesta věděl, že tenhle soustavný a nekompromisní dril nemá být jen příležitost ke cvičení a vítané vyrušení z nudy - především šlo o to, aby obsluha raket dokázala plnit instrukce bez rozmýšlení. Pod těmi tunami skály - kdoví, kolik jich Louis spočítal - byli oba partneři tak odříznutí od světa, že nikdy nemohli vědět, zda jen opakují předepsaný postup, nebo připravují skutečné odpálení. A právě tak si to jejich nadřízení přáli.

Ale jakmile přišly koordináty a oba kapitáni je vytočili na analogových otočných číselnících, Mesta věděl, že odpálení určitě nemůže být skutečné. „Je to v západním Pacifiku..., někde na Marshallových ostrovech," řekl. Pohlédl na mapu světa přilepenou na kovové zdi, jejíž okraje se už stářím zkroutily. „To budeme bombardovat Gilliganův ostrov nebo co?"

Kapitán Louis odpověděl stručně a věcně: „To je nejspíš ten nový mírumilovný postoj vlády. Rusové nemají rádi, když třeba jen předstíráme, že ty včeličky míříme na ně."

Mesta vyťukal sekvenci, která znamenala CÍL ZAMĚŘEN, a zavrtěl hlavou. „To vypadá, jako že někdo touží po pár radioaktivních kokosech."

Přitom si ale pomyslel, že sama možnost skutečného odpálení, nevratného zahájení jaderné války, stačí k tomu, aby mu na čele vyrazil studený pot - cvičení necvičení.

„Připraven vložit klíč," pobídl ho Louis.

Mesta spěšně roztrhl vlastní obálku a vytáhl z ní kovový klíč s plastovým řetízkem. „Připraveni na vložení klíče," opakoval. „Na můj povel - tři, dva, jedna. Vložit."

Oba muži strčili klíče do zámků a oba zároveň si s úlevou povzdechli. „Vzrůšo, co?" přestal se Mesta na chvilku chovat suše a profesionálně. Louis zamrkal a zkoumavě se na něj podíval.

Teď bude všechno záležet na velitelském stanovišti, kde někdo jiný v nějaké jiné uniformě ozbrojí raketu, odjistí bojové hlavice - malý kuželovitý shluk atomových bomb. Každá složka MIRV, vícenásobných samostatně manévrujících hlavic, v sobě nesla stonásobný náklad radiace než bomby z Hirošimy nebo Nagasaki.

Hlas v telefonu řekl: „Pokračujte otočením klíče."

Mesta uchopil kulatý konec svého klíče v zámku a cítil přitom, jak mu prsty kloužou potem. Pohlédl do kulatého pozorovacího zrcadla a uviděl, že kapitán Louis udělal totéž a čeká na jeho rozkaz. Mesta začal s krátkým a zřetelným odpočítáváním.

Při „Jedna" otočili klíči.

Světla zhasla.

Ze starých ovládacích pultů začaly sršet jiskry, tranzistory a kondenzátory - možná dokonce i zastaralé elektronky - byly přetížené.

„Kruci!" zařval Mesta. „To má být vtip?"

I přesto, že zuřil, pocítil náhle primitivní strach z toho, že je uvězněn v absolutní tmě, zahrabán hluboko pod zemí v

kovové jeskyni v temnotě černé jako kolomaz. Měl pocit, že cítí každý gram té skály nad hlavou, který vypočítal kapitán Louis. Mesta byl rád, že jeho partner nemůže vidět, jak se tváří.

„Hledám záložní ovladače," zavolal Louisův hlas, v té černotě přízračně netělesný. Louis i teď mluvil profesionálně, s předstíraným klidem, ale hlas se mu malinko chvěl a prozrazoval tak, že ani on není tak úplně vyrovnaný.

„A kde je teda máš?" odpověděl Mesta. „Zapni zase elektřinu."

Mestovi běžely hlavou představy udušení a záhuby. Bez elektřiny nebudou mít vzduch, nebudou moci zavolat nahoru a požádat o evakuaci v nebezpečí.

Co když to odpálení bylo skutečné? Zmizely snad Spojené státy v nukleárním požáru? To není možné!

„Zapni sakra to světlo!" křikl Mesta.

„Tady jsou. Na automatickou diagnostiku není kdy." Ale pak Louis zavyl bolestí. „Aúúú! Ty ovladače jsou rozžhavené! Spálil jsem si dlaň."

Města už rozeznal obrysy ovládacích pultů, protože kovové součásti začaly žhnout temnou hnědočervenou barvou jako elektrická kamínka. Z elektroniky vylétla další sprška jisker. Pak se ještě víc rozsvětlilo - to samo obložení stěn začalo vydávat další, jasnější záři.

„Co se to děje?" ptal se Mesta.

„Telefon je hluchý," odpověděl Louis, zase už k zbláznění klidný.

Mesta sebou ve svém křesle mrskal tam a zpátky, potil se, zrychleně dýchal. „Připadám si jako v obrovské mikrovlnce. Je tu strašné vedro."

Spoje v ocelových stěnách povolily. Nýty jako kulky létaly z jedné strany uzavřené místnosti na druhou, odrážely se a tříštily skleněné kryty přístrojů. Oba muži zařvali. Místností se rozlilo oslepující světlo.

„Ale vždyť jsme pod zemí," vyrazil ze sebe Louis. „Má tam být skála."

Mesta se pokusil vyskočit, běžet k pohotovostnímu žebříku nebo aspoň k bezpečnému výtahu - ale pásy ho pevně držely v nepohodlném křesle. Z polstrování začal stoupat kouř.

„Co ten kravál?" vykřikl Louis. „Taky tam slyšíš hlasy?"

Puklinami ve zdech proudilo dovnitř světlo a žár jako oslepující sluneční bouře. To poslední, co kapitán Mesta slyšel, byl divoký hřmot, podobný smrští pomstychtivého šepotu.

Pak se vypařila poslední překážka a všechny spoje ve zdech popraskaly. Přes oba muže se přelila vlna radioaktivního ohně, která pohltila celou místnost.

ŠEST

Tellerovo nukleární výzkumné středisko, Úterý 15.50

Mulder, návštěvnickou propustku připnutou k límci, si připadal jako podomní obchodník. Řídil se svým plánkem Tellerova střediska, na kterém mu Rosabeth Carrerová zakroužkovala číslo budovy, kde byl dočasně umístěn tým dr. Gregoryho.

Našel příslušný objekt - rozpadající se prastará dvoupatrová kasárna s tak starými okenními tabulkami, že sklo už začínalo věkem praskat. Dveře a okenní rámy byly natřeny zpuchřelou nažloutlou barvou, která mu připomněla obyčejné tužky rozdávané při standardizovaných středoškolských zkouškách. Vnější stěny byly obloženy dvoubarevnými šindeli, ohebnými asfaltovými pláty, které se překrývaly v opakovaném vzoru. Vypadaly jako křídla divného mutovaného mola, který dorostl do obří velikosti.

„Moc pěkné bydleníčko," zamumlal Mulder sám pro sebe.

Z brožurky, kterou si vzal v recepci, věděl, že Tellerovo nukleární výzkumné středisko sídlí v bývalém vojenském objektu amerického námořnictva. Když teď viděl nepřívětivé baráky před sebou, usoudil, že tohle musí být zbytek původních staveb, které se ještě taktak držely pohromadě, když ostatní byly zničeny a nahrazeny prefabrikovanými stavebnicovými kancelářskými budovami.

Snažil se hádat, jaké skupiny asi posílají do vyhnanství do těchhle bezútěšných míst: projekty skomírající po porážce v rozpočtové bitvě, nové zaměstnance čekající na bezpečnostní prověření nebo administrativní personál, který nepotřebuje moderní laboratoře jako ti jaderní vědci, kteří středisku vydělávají na chleba.

Vypadalo to, jako by projekt dr. Gregoryho poněkud ztratil na prestiži.

Mulder se vydrápal do starých dřevěných schodů a škubl dveřmi. Ty se na chvíli zasekly v rámu a pak povolily. Vstoupil, nachystaný mávat návštěvnickou legitimací a průkazem FBI, i když ho Rosabeth Carrerová ujistila, že tahle část výzkumného střediska je pro oficiální návštěvníky běžně otevřená. Budova byla za obvodovým plotem, a tudíž laické veřejnosti nepřístupná, ale v žádné téhle kanceláři se nedala provádět jakákoliv utajovaná práce.

Vstupní hala byla prázdná. Mulder uviděl jen kuchyňku s kávovarem a velkou plastovou láhví pitné vody nasazenou v chladiči. Na zdi byl přilepen růžový papír z laserové tiskárny a Mulder si všiml, že několik podobných visí dál v chodbě na dveřích a na nástěnkách.

POZOR TATO OBLAST OBSAHUJE AZBEST BEZPEČNOSTNÍ TÝM HO BUDE ODSTRAŇOVAT VE DNECH

Data vepsaná na prázdné řádce se samozřejmě shodovala s dny, které on a Scullyová hodlali v těchto místech strávit.

Pod tímto nápisem bylo jakoby psacím písmem -někdo se nejspíš zrovna naučil měnit na počítači fonty - připsáno:

„Za ztížené pracovní podmínky se omlouváme."

Mulder prošel malou halou - kuchyňkou k hlavní chodbě s kancelářemi. Na stropě to zapraskalo, a když Mulder vzhlédl, uviděl izolační desky se skvrnami od stékající vody, jak se taktak drží na zavěšené konstrukci kolem zářivek. Kroky v druhém patře šly dál; staré nosníky unaveně skřípaly.

Zastavil se ve dveřích haly. Celá oblast po jeho levici byla zahalena igelitem, jako by tam probíhaly nějaké záhadné záchranné práce. Dělníci v kombinézách a s mohutnými maskami respirátorů se za tenkou plastovou oponou oháněli sochory a strhávali ze stěn obložení. Jiní výkonnými průmyslovými vysavači odsávali prach, který se z něj valil. Dělali strašný kravál.

Chodba sama byla zahrazena volnou překříženou žlutou páskou, z níž visela další výstraha:
Probíhá odstraňování azbestu NEBEZPEČÍ! Nevstupujte!

Mulder pohlédl na malý žlutý papírek, na který si poznamenal číslo dočasné kanceláře Medvěda Dooleyho. „Doufám, že to není tady," řekl nahlas s pohledem na staveniště. Obrátil se doprava a začal prohlížet dveře, které byly většinou zavřené - snad ani ne proto, že by byly prázdné, ale že lidé nemohli při takovém rámusu v chodbě pracovat.

Šel chodbou a díval se přitom na čísla. Dělníci i se svým rámusem se pomalu vzdalovali. Likvidovali starou izolaci kontaminovanou azbestem, která bude nahrazena novými schválenými materiály. Azbestová izolace byla před pár desítkami let považována za naprosto bezpečnou. Ale teď, podle nových bezpečnostních předpisů, dělníci zřejmě vytvářeli ještě větší nebezpečí. Ve snaze zlikvidovat problém párali starou budovu, utráceli peníze daňových poplatníků a velmi pravděpodobně uvolňovali do vzduchu mnohem víc polámaných azbestových vláken, než by se vůbec kdy uvolnilo při normálním provozu za celou dobu existence budovy.

Uvažoval, zda za jednu nebo dvě desítky let někdo rozhodne, že ten nový materiál je také nebezpečný, a celý proces se bude opakovat.

Mulder si vzpomněl na vtip z jednoho starého televizního pořadu, který mu tehdy, když se tak v sobotu pozdě večer poklidně rozvaloval na pohovce před obrazovkou, připadal ohromně povedený. Komentátor tehdy hrdě oznámil, že vědci konečně zjistili, že skutečnou příčinou rakoviny jsou... (víření bubnů) bílé laboratorní myši.

Teď mu ovšem ten vtip tak veselý nepřipadal.

Vzpomněl si na Scullyovou, jak se jí asi daří při pitvě těla dr. Gregoryho.

Konečně došel k přivřeným dveřím kanceláře Medvěda Dooleyho, na kterých bylo znát několik tlustých vrstev hnědé barvy. V zešeřelé místnosti skládal mohutný muž v denimovém saku, flanelové košili a džínsách krabice na vysoké černé kartotékové skříně a rovnal věci narychlo odnesené z původní kanceláře.

Mulder zaklepal na dveře a pootevřel je ještě víc. „Promiňte. Doktor Dooley?"

Širokoplecí muž se k němu obrátil. Měl dlouhé, narezle hnědé vlasy a neupravený plnovous, který vypadal jako z měděného drátu až na nápadný pramen bílé na levé straně brady - skoro jako by mu tam steklo mléko. Ústa a nos mu pokrývala bílá maska s filtrem.

„Nasaďte si masku - copak jste se zbláznil?" obořil se na něj. Dooley se pohyboval jako obránce amerického fotbalu. Přešel k otřískanému provizornímu psacímu stolu, prudce otevřel pravou horní zásuvku a vytáhl z ní balíček s filtrem. Mohutnýma rukama roztrhl plastový obal a hodil masku Mulderovi. „Vy od FBI přece máte být hrozně chytří - třeba byste mohli zvládnout aspoň nějaké to jednoduché bezpečnostní opatření."

Mulder si pokorně upevnil masku na obličej dlouhým gumovým páskem a nadechl se. Filtr byl cítit papírem. Průkaz FBI držel v ruce a otevřel ho tak, aby byla vidět fotografie. „Jste předpokládám pan Dooley? Jak jste věděl, že jsem od FBI?"

Mohutný muž se nahlas zasmál. „To myslíte vážně? Oblek a kravata tady znamená, že jste buď z ministerstva, nebo od FBI - a teď, když doktor Gregory tak divně umřel, jsem předpokládal spíš to druhé. Řekli nám, že vás máme čekat a spolupracovat s vámi."

„Díky," kývl Mulder, vešel a bez vyzvání se posadil na židli vedle zavaleného stolu. „Zatím se vás chci zeptat jenom na pár věcí. Pokusím se moc vás nezdržovat. S vyšetřováním jsme pořád ještě v začátcích."

Dooley dál vykládal své věci z lepenkových krabic, strkal pořadače do kartotéky a bloky a pera házel do dlouhé prostřední zásuvky stolu.

„Ze všeho nejdřív," začal Mulder, „byste mi mohl říct něco o tom projektu, na kterém jste s doktorem Gregorym pracovali."

„Ne," zavrtěl hlavou Medvěd Dooley, obrátil se k němu zády a vylovil z krabice několik zarámovaných fotografií a svazek něčeho, co vypadalo jako snímky z meteorologických satelitů, technické zprávy, mapy teploty vody v oceánech. „O tom vám nic říct nemůžu. Je to tajný projekt."

„Aha," odpověděl Mulder. „A nenapadá vás žádný neutajený způsob, jakým by se jakákoliv část toho projektu mohla doktoru Gregorymu vymknout z rukou a zabít ho?"

„Taky ne," řekl Dooley.

Mulder měl dojem, že Dooley obvykle bývá takhle nerudný vůči lidem, které nezná - že dobře nesnáší hlupáky -, ale že právě teď je obzvlášť nesoustředěný. Možná na něj příliš silně dolehlo, že tíha celého projektu tak náhle dopadla na jeho ramena. Mulder sledoval jeho pohyby, poslouchal jeho úsečné odpovědi. Snažil se sestavit nějaký scénář, v němž by Dooley v touze stát se sám velkým šéfem zařídil smrt skutečného vedoucího projektu, protože sám byl jeho přirozeným nástupcem...

Ale nevypadalo to pravděpodobně. Dooley zjevně nebyl nijak nadšený.

„Možná bychom se spíš měli pustit do něčeho bezpečnějšího. Jak dlouho jste spolupracoval s doktorem Gregorym?" zeptal se Mulder.

Dooley se zarazil a podrbal se na hlavě. „Asi čtyři nebo pět let. Většinou jako technik. Tenkrát jsem si myslel, že dřu jako kůň, ale teď mi přenechal ještě mnohem větší sousto."

„Jak dlouho jste byl zástupcem vedoucího projektu?"

Na to Dooley odpověděl rychleji. „Jedenáct měsíců, od té doby, co odpadla Miriel."

Venku v chodbě dělala rámus cirkulárka, pak se ozvalo ostré vyjeknutí. Třesk kovu, padajících trubek a bortícího se

obložení vyvolal několik srdečných kleteb, po nichž následoval ruch horečných pokusů dostat nebezpečný azbest pod kontrolu. Mulderovi to připomnělo zubaře, který vrtá pacientovi stoličku a najednou tiše polekaně sykne. Žaludek se mu sevřel.

„Cože se tak zajímáte o jižní moře?" ukázal na fotografie. „Letecké snímky, meteorologické mapy."

Dooley pokrčil rameny a na chvilku zaváhal, jak vymýšlel nějaké vysvětlení. „Třeba plánuju dovolenou - třeba chci mít chvíli od všeho pokoj, co vy víte. Kromě toho je to západní Pacifik."

„To je zvláštní. Doktor Gregory měl ve své kanceláři podobné fotografie."

„Třeba jsme měli stejnou cestovku," odpověděl Dooley.

Mulder se naklonil vpřed. Dělalo mu potíže vést výslech, když měli oba na tváři ty směšné masky s filtrem. Tváře a rty měl horké od vlastního dechu. Hlas měl zdušený a nejasný. „Řekněte mi něco o Planoucím perlíku."

„O ničem takovém jsem nikdy neslyšel," odpověděl rázně Dooley.

„Ale slyšel."

„Nemáte příslušné povolení," odsekl Dooley.

„Mám bezpečnostní prověření," namítl Mulder.

„Vaše prověření od FBI pro mě neznamená vůbec nic, agente Muldere," obrátil se k němu Dooley. „Něco jsem podepsal. Absolvoval jsem bezpečnostní školení. Vím, jak moc utajená moje práce je. Na rozdíl od některých jiných asistentů doktora Gregoryho beru já svoje sliby vážně."

Namířil na Muldera prstem: „Možná si to neuvědomujete, pane FBI - ale vy a já stojíme na stejné straně. Já bojuju za tuhle zemi a dělám to, co vláda považuje za nezbytné. Jestli potřebujete nějakého žvanila, proč si nezajdete za Miriel Bremenovou na ústředí toho jejího hnutí Zastavte jaderné šílenství? Adresu najdete v každém z toho asi tisíce letáků, co tu včera nechali ve všech škarpách a kolem plotu. Jí se ptejte. A pak ji zatkněte za to, že šíří informace ohrožující národní bezpečnost.

Vlastně jí můžete položit spoustu otázek. Byla tady poblíž, když doktor Gregory umřel, a motivů pro to, aby nám zmařila projekt, měla víc než dost."

Mulder se na něj zkoumavě podíval: „Řekněte mi o tom něco víc."

Medvěd Dooley zbrunátněl, jak se na povrch drala jeho dávná nechuť. „Ona a ti její demonstranti tady byli celou dobu. Vyhrožovali, že se nezastaví před ničím - před ničím, chápete doufám, co to naznačuje -, čím by mohli sabotovat naši práci. Miriel určitě ví, jak by se to dalo udělat, pracovala tady dost dlouho. Třeba zrovna ona nastražila něco v kanceláři doktora Gregoryho. Třeba za tím vším stojí ona."

„Prověříme to," kývl Mulder.

Dooley ztěžka postavil na stůl krabici plnou kancelářských potřeb. Pera, tužky a nůžky zachrastily o sešívačku a zásobník s lepicí páskou.

„Mám spoustu práce, pane Muldere. Už tak jsem měl zodpovědnosti až po uši a teď to bude ještě horší. A k tomu připočtěte, že mě vyhnali z mé pohodlné kanceláře a strčili do téhle odporné díry, se kterou se musím spokojit, a že mám pracovat na svém projektu v tomhle provizoriu, kde ani nemůžu vytáhnout tajnou dokumentaci."

Mulder vykročil ke dveřím, ale pak si vzpomněl ještě na něco. „V kanceláři doktora Gregoryho jsem si všiml, že některé jeho zprávy a papíry někdo odnesl. Odstraňovat důkazy z místa činu je vážný zločin. Neměl jste s tím nic společného, viďte?"

Medvěd Dooley vyndal z lepenkové krabice poslední věci, hodil ji na podlahu dnem vzhůru a s velkým potěšením na ni zadupal, aby se rozložila. „Všechny zprávy o našem projektu podléhají zvláštnímu režimu, agente Muldere - jsou číslované a určené konkrétnímu uživateli. Některé zprávy doktora Gregoryho existovaly jen v jednom exempláři. Možná jsme je potřebovali pro práci. Náš projekt má přednost."

„Před vyšetřováním vraždy? Kdo vám něco takového řekl?"

„Jen se zeptejte na ministerstvu energetiky. O projektu vám toho moc nepovědí, ale tohle vám řeknou určitě."

„Jste si tím dost jistý," podotkl Mulder.

„Jak kdysi říkala jedna moje holka, nejistota k mým slabostem nepatří," kývl Dooley.

Mulder se nedal odbýt. „Mohl bych dostat seznam dokumentů, které jste odstranili z kanceláře doktora Gregoryho?"

„Ne," řekl úsečně Dooley. „Názvy jsou tajné."

Mulder zachoval chladnou hlavu. Sáhl do kapsy a vytáhl vizitku. „Tohle je na ústředí FBI. Můžete mě zastihnout přímo odtud z kanceláře přes federální telefonní systém, nebo mi zavolejte na mobil, pokud si vzpomenete ještě na něco, co byste mi mohl říct."

„Jasně." Dooley vzal vizitku a nedbale otevřel střední zásuvku stolu, už tak přeplněnou naházenými pery a pravítky, napínáčky, svorkami na papír a jiným nepořádkem. Hodil vizitku dovnitř, kde ji patrně už nikdy nenajde, i kdyby chtěl.

A Mulder neměl dojem, že by Medvěd Dooley někdy chtít mohl.

„Děkuji, že jste se mi věnoval, pane doktore," řekl.

„Jenom pane Dooley," opravil ho technik a pak ztlumil hlas. „Doktorský titul jsem nikdy nedodělal. Měl jsem moc práce, než abych se zabýval něčím takovým."

„Tak já vás nechám zase pracovat na vašem projektu," uzavřel Mulder a vyklouzl do chodby, kde stavební dělníci za plastovým závěsem dál strhávali kusy azbestového materiálu.

SEDM

Dům dr. Gregoryho, Pleasanton, Kalifornie, Středa, 10.28

Klíč se hodil do zámku, ale Mulder i přesto hlasitě zaklepal, pootevřel dveře a pak strčil dovnitř hlavu. „Cink, cink,

jde k vám Avon," zavolal.

Domov Emila Gregoryho ho přivítal jen zšeřelým tichem.

Scullyová vedle něj stiskla rty. „Nikdo by tu neměl být, Muldere. Doktor Gregory žil sám." Otevřela desky, které tiskla na tmavomodré sako. „V téhle zprávě se říká, že jeho žena zemřela před šesti lety. Leukémie."

Mulder se zamračil a zavrtěl hlavou. Vzpomněl si na pokročilou rakovinu, kterou včera odpoledne Scullyová objevila při pitvě Gregoryho těla. „Copak už nikdo neumírá poklidně ve spánku stářím?"

Před chladným, zaprášeným domem, který stál osaměle na konci slepé uličky, oba na chvilku zaváhali. Architektura Gregoryho domu vypadala v porovnání se sousedními domy nepatřičně, zaoblené rohy a oblouky připomínaly spíš domy, jaké se na jihozápadě USA stavějí z nepálených cihel. Vchodové dveře lemovaly barevné polévané dlaždice a zápraží stínila vinná réva.

Mulder ještě pár vteřin počkal a pak otevřel dveře dokořán. V chodbě kráčeli po velkých chladných terakotových dlaždicích a po dvou schodech sestoupili do hlavního obytného prostoru.

I když Gregory zemřel teprve před jedním a půl dnem, jeho dům už teď vyvolával dojem opuštěnosti, jako by tu strašilo. „To je neuvěřitelné, jak rychle se někde dokáže usadit tísnivá atmosféra," komentoval to Mulder.

„Je zřejmé, že žil sám," podotkla Scullyová.

Mulder se rozhlédl kolem sebe, ale neviděl nikde žádný zvláštní nepořádek. Vlastně mu to spíš připomnělo, v jakém stavu je většinou jeho vlastní byt. Uvažoval, jestli si ho Scullyová dobírá.

V obývacím pokoji byl obvyklý nábytek - pohovka, dvojité křeslo, televize, stereo - ale nezdálo se, že by byl nějak zvlášť často používán. Na konferenčním stolku vedle pohovky ležela hromada starých časopisů, částečně schovaná pod asi deseti technickými zprávami s logem Tellerova nukleárního výzkumného střediska a několika dalšími z Los Alamos a Národních laboratoří Lawrence Livermora.

Hladké okrové stěny připomínaly máslo - nebo měkký jíl. Ve výklencích kolem krbu byla vystavena spousta drobnůstek. Na malých poličkách stály malované hrníčky, zdi zdobily pestrobarevné šamanské střapce. Středem výklenku nad krbem se táhla šňůra usušených červených chilli papriček.

Celý dům měl nefalšovanou atmosféru Santa Fé, ale Mulder měl dojem, že tuhle výzdobu tady umně naaranžovala dávno mrtvá manželka dr. Gregory ho a že starý vědec neměl buď odvahu, nebo důvod zařídit hlavní část domu svým vlastním stylem.

„Když doktor Gregory ztratil manželku, zřejmě ho nezajímalo nic než jeho práce," podotkla Scullyová, která už zase listovala svou složkou. „Podle těchhle záznamů si vzal dvouměsíční volno na zařízení pohřbu a na to, aby se vzpamatoval - ale zjevně nevěděl, co se sebou. Od té doby, co se vrátil do Tellerova nukleárního výzkumného střediska, je jeho zaměstnanecký záznam doslova přecpaný chválou. Zřejmě se naplno vrhl do výzkumu. Byl to celý jeho život."

„Je tam nějaký záznam o tom, na čem vlastně pracoval?" zeptal se Mulder.

„O tom se konkrétně neříká nic, ten projekt byl tajný."

„To už jsem párkrát slyšel," kývl Mulder.

V kuchyni našla Scullyová několik lahviček účinného léku proti bolesti, vydávaného jen na předpis. Zatřepala s nimi, prohlédla nálepky. Některé lahvičky byly poloprázdné.

„Bral dost silné léky - analgetika a narkotika," podotkla. „Ta rakovina mu musela působit strašnou bolest. Ještě se mi nepovedlo získat jeho zdravotní kartu, ale doktor Gregory určitě věděl, že bude žít už jen pár měsíců."

„A přesto každý den chodil do práce," dodal Mul-der. „Tomu říkám vytrvalost.

Toulal se prázdným domem, ale nebyl si jistý, co vlastně hledá. Přešel přes obývák a vkročil do chodbičky vedoucí k ložnicím a pracovně v zadní části domu. Na těchto zdech, v soukromé části Gregoryho domova, měla výzdoba docela jiný styl.

Zdi zdobily zarámované fotografie uspořádané způsobem naznačujícím, že je věšel člověk, který měl kladivo a hřebíky, ale už ne dostatek trpělivosti k tomu, aby použil metr a vodováhu. Vypadalo to, jako by dr. Gregory ty fotografie sbíral celé roky jednu po druhé a umísťoval je tam, kde našel kousek volného místa.

Každý obrázek byl jiný, ale jedno měly na první pohled společné: opakovaly se na nich mohutné atomové hřiby, nukleární výbuchy, jeden po druhém -některé silnější než jiné. Za některými zahlédl Mulder poušť, na mnoha jiných byl oceán a torpédoborce válečného námořnictva. Týmy vědců, rozeznatelných podle bavlněných košil a brýlí s černými obroučkami, se usmívaly do objektivu vedle vojenských důstojníků a dalších mužů v uniformě.

„Když si člověk představí, že někteří lidé sbírají malby Elvise na černém sametu...," zauvažoval Mulder při pohledu na atomové hřiby.

Scullyová došla k němu. „Některé ty obrázky poznávám," řekla. „Klasické fotografie. Tohle jsou výbuchy vodíkové pumy na Marshallových ostrovech v polovině padesátých let. Tyhlety... myslím, že jsou to nadzemní výbuchy na nevadské střelnici, nejspíš to byl Projekt Plowshare." Zadívala se na fotografie.

Mulder se zase díval na ni a překvapilo ho, jak znepokojeně se tváří.

„Děje se něco?"

Zavrtěla hlavou, pak si zastrčila za ucho pramen kaštanových vlasů. „Ne... to ne. Jen jsem si vzpomněla, že podle záznamů doktor Gregory pracoval na jaderných zbraních už od doby Projektu Manhattan. Účastnil se testu Trinity, pak pracoval v Los Alamos. Podílel se na řadě výbuchů vodíkových pum v padesátých letech."

Mulder hleděl na největší z hřibovitých oblaků, na obrovskou erupci vody, ohně a dýmu z oceánu. Vypadalo to, jako by se tam vypařil celý malý ostrov. Na spodním okraji lesklé fotografie bylo připsáno „Castle Bravo".

„To tedy musela být podívaná," podotkl.

Scullyová po něm vrhla krátký překvapený pohled. „Já bych tedy o takovou podívanou nestála," odpověděla.

Rychle si prohrábl zacuchané vlasy. „Myslel jsem to obrazně." Četl podivné názvy připsané na každé z fotografií. Byly psány různými pery, ale zjevně stejnou rukou. Některé za ta léta vybledly; jiné si barvu a kontrast zachovaly lépe.

„Sawtooth"

„Mike"

„Bikini Baker"

„Greenhouse"

„Ivy"

„Sandstone X-ray"

„Pilový zub, Míša, Pekař z Bikini, Skleník, Břečťan, Pískovcový rentgen... Co to je, nějaké kódy?" zeptal se Mulder.

Scullyová zavrtěla hlavou. „Ne. To jsou jména pokusných výbuchů a různých typů bomb. Každý dostal nějaké nesmyslné jméno. Zkoušky samy nebyly nijak zvlášť tajné, tajily se jen detaily zbraně, čas, očekávaný účinek a stavba samotné nálože. Celou jednu sérii podzemních výbuchů v Nevadě nazvali podle opuštěných městeček v Kalifornii. A jiná série zase používala názvy sýrů."

„To ale byla parta vtipálků, ti vědci."

Mulder nechal fotogalerii být a vkročil do velké neuspořádané místnosti, kde Gregory pracoval, když byl doma. Ačkoli se všude po místnosti na hromadách válely papíry, poznámky a knihy, Mulder měl dojem, že doktor Gregory by dokázal najít cokoli během několika okamžiků. Pracovna byla jeho svatyně, a i když se zdálo, že tu věci leží docela náhodně, za ty roky si je starý vědec určitě uspořádal přesně tak, jak potřeboval.

Když teď Mulder viděl nedokončené myšlenky poznamenané ve žlutých blocích a ve vázaných laboratorních zápisnících, velmi ostře si uvědomil, že tu náhle skončil jeden život. Bylo to, jako by amatér s videokamerou zapnul na svém přístroji PAUZU, zatímco dr. Gregory ODEŠEL Z JEVIŠTĚ VLEVO a všechny rekvizity nechal nedotčené na scéně.

Mulder si pečlivě prohlédl poznámky, papíry, technické zprávy. Našel hromádku barevných turistických prospektů na nejrůznější ostrůvky v Tichém oceánu. Některé byly nablýskané a profesionální, jiné vypadaly, jako by je na koleně vyrobili lidé, kteří přesně nevěděli, co dělají.

„Nečekáš, že tu něco najdeme, že ne?" zeptala se Scullyová. „Je dost nepravděpodobné, že by si dr. Gregory nějakou utajovanou práci odnesl domů."

„Nejspíš ne," souhlasil Mulder. „Ale nezapomeň, že začínal na Projektu Manhattan. Tenkrát byla bezpečnostní opatření trochu volnější než teď, protože všichni tvořili stejný tým a pracovali proti stejnému nepříteli."

„A dneska pořád ještě vyrábíme bomby proti nepříteli - ale už si nejsme jistí, kdo to ten nepřítel vlastně je," odpověděla Scullyová rychle a skoro automaticky.

Mulder se na ni úkosem podíval a nadzvedl obočí. „To měla být redakční poznámka, agentko Scullyová?"

Neodpověděla. Místo toho vzala do ruky zarámované osvědčení, sejmuté ze zdi a položené na jednu z nízkých knihoven. Mulder ještě našel na zdi prázdný hřebík, na kterém původně viselo.

„To by mě zajímalo, proč to sundal," řekla a naklonila listinu tak, aby na ni viděl.

Osvědčení byl pečlivě provedený tisk z laserové tiskárny s logem vytvořeným pomocí jednoduchého grafického programu - byl to jen vtip, ale někdo si s ním zjevně dal velkou práci. Symbol uprostřed byl stylizovaný zvon i se zavěšeným srdcem. Přes něj vedl výmluvný přeškrtnutý kruh - univerzální symbol pro „Ne". Slova pod tímto obrázkem zněla: „Tuto prestižní NO-BELLovu cenu uděluje dr. Emilu Gregorymu tým projektu Planoucí perlík."

„NO-BELLova cena," zavrčel Mulder. „A nejdivnější na tom je, že Medvěd Dooley - to je hlavní zástupce doktora Gregory ho - mě naposled včera mermomocí přesvědčoval, že žádný projekt Planoucí perlík neexistuje. Kdo to osvědčení podepsal?"

Scullyová se podívala. „Miriel Bremenová - to je ta, co pracovala s doktorem Gregorym, ale pak odešla a založila protestní hnutí."

„Aha," kývl Mulder. „Na základě tohohle papíru a taky vzhledem k tomu, co mi včera řekl Medvěd Dooley, je myslím načase promluvit si s Miriel Bremenovou. Kancelář té její skupiny je v Berkeley, ne? To odtud není daleko."

Scullyová roztržitě kývla. Její odpověď ho překvapila. „Muldere, já bych za ní radši jela sama."

„Máš pro to volno, co mi dáváš, nějaký zvláštní důvod?"

Zavrtěla hlavou. „To je stará historie, Muldere. S tímhle případem to nemá nic společného."

Mulder pomalu kývl. Znal ji natolik, aby na ni nenaléhal, když mu nechce říct, co jí dělá starosti. Věřil, že mu to jeho partnerka dřív nebo později poví sama.

OSM

Tellerovo nukleární výzkumné středisko, Středa, 12.08

Dva dny manického ničení azbestu zanechaly znepokojující bílý povlak na pracovním stole Medvěda Dooleyho, na jeho zápisnících, na počítačovém terminálu i na telefonu.

Pomocí tlustých papírových ručníků otíral všechny volné plochy a přesvědčoval sám sebe, že je to nejspíš jen uvolněná malba, sádra z omítky, nic nebezpečného. Všechna azbestová vlákna byla určitě s největší pečlivostí odstraněna. Stavební dělníci koneckonců pracovali pro vládu.

Ovšem při té myšlence znova znejistěl.

Dooley chtěl zpátky svou starou kancelář. Z hloubi duše nenáviděl tohle dočasné sídlo. Na vlastním pracovišti si připadal jako na táboře. „Protloukal se," tak by to asi nazval Mark Twain.

Takové narušení běžné práce ho rozčilovalo. Projekt Planoucí perlík byl pro něj i pro jeho spolupracovníky příliš

důležitý, než aby se „uskrovňovali", dokud neskončí vyšetřování smrti doktora Gregoryho. Co to má společného s postupem zkoušek? Kdo tady ostatně určuje priority? Projekt se dá uskutečnit jen ve velmi krátkém časovém úseku a podmínky musejí přesně vyjít. Vyšetřování vraždy se může táhnout donekonečna bez ohledu na roční dobu a na počasí.

Jen nechte Planoucí perlík bez překážek proběhnout, myslel si, a pak si můžou agenti FBI vyšetřovat, jak dlouho budou chtít.

Podíval se na hodinky. Nové fotografie ze satelitů už tu měly deset minut být. Dooley sáhl po telefonu, pak si otráveně odfrkl. Nebyl to jeho vlastní telefon v jeho vlastní kanceláři s předem naprogramovanými čísly. Místo toho musel prohrabat zásuvky stolu, najít interní telefonní seznam a listovat jeho stránkami, až našel linku Victora Ogilvyho. Vyťukal ji, pak si zamnul prsty a pohlédl na bílý prach, který se na nich zachytil. Znechuceně se zašklebil a otřel si ruku o džínsy.

Telefon dvakrát zazvonil, pak se ozval vysoký hlásek.

„Viktore, kde je zpráva o počasí?" nezdržoval se Dooley pozdravy nebo zdvořilostmi. Mladý asistent už jistě poznal jeho hromový hlas.

„U nás, Medvěde," zněla nosová odpověď. „Jen jsem podruhé nebo možná už potřetí ověřoval meteorologické projekce. Myslím, že tentokrát se ti budou líbit."

„Tak je sem dones," řekl Dooley, „abych si je mohl ověřit počtvrté. Všechno musí přesně klapnout."

„Hned jsem tam!" Viktor zavěsil.

Dooley se na staré rozvrzané židli opřel a snažil se udělat si pohodlí. Klimatizace byla v téhle provizorní budově nastavena na příliš nízkou teplotu, takže si ani nesvlékl denimové sako, které měl přes červenou flanelovou košili. S dlouhými vlasy a rozcuchaným knírem vypadal jako yetti.

Jeho chování dělilo mnoho lidí kolem něj, především ty, kteří pro něj nepracovali. Medvěd Dooley se nedomníval, že je nějak zvlášť nepříjemný šéf, pokud všichni dělají, co mají. A není-li někdo ochoten vykonávat svou práci, neměl se o ni vůbec ucházet. Victor a ostatní technici, kteří byli členy Dooleyho týmu už několik let, chápali, že se s ním dá velmi dobře vycházet, že důvěřuje jim i jejich schopnostem - ale členové jeho týmu věděli i to, že pokud by ho někdy zklamali, to jediné, co by mohli dělat, je co nejrychleji se někde schovat.

Venku v chodbách dělníci dál bušili, mlátili a strhávali obložení zdí. Všechno bylo omotané plastovými závěsy a stavbaři plenili další křídlo budovy.

Hlavní vchod do domu se otevřel a zrzavý Victor Ogilvy dusal po dřevěných schodech a pak po linoleu směrem k Dooleyho dočasné kanceláři. Vrazil dovnitř, tvář měl spokojeně růžovoučkou a culil se jako sluníčko. Brýle s kovovými obroučkami mu neustále klouzaly po nose.

„Tady jsou fotky ze satelitu," řekl. „A tady superpozice." Rozložil předpovědní mapu na stole, který Dooley mezitím uvolnil. Kroutící se okraje zatížil sešívačkou a nůžkami.

„Vidíš tady ty bouřkové mraky, Medvěde? Pětadevadesát procent pravděpodobnosti, že ten útvar bude postupovat po trase označené těmihle červenými čárkami." Prstem s velkými klouby přejel po linii vyznačené v západním Pacifiku, těsně za místem, kde mezinárodní datová hranice procházela Marshalovými ostrovy. „Díval jsem se, kde může zasáhnout zemi, a vypadá to, že je tam i naprosto dokonalý cíl - tady." Victorův prst úplně zakryl maličkou tečku uprostřed oceánu, která vypadala jako vada materiálu. „Bingo!"

Dooley se podíval. „Atol Enika."

„Je v efemeridách," dodal ještě Victor a pohodil hlavou k Dooleyho knihovně.

Dooley se zaklonil, vytáhl tlustou knihu a ze hřbetu sfoukl bílý prach. Listoval stránkami, studoval námořní koordináty, až našel odstavec o atolu Enika.

„Tak tohle je zajímavé," poznamenal, když si přečetl krátký popis. „Velká plochá skála a v okolí široko daleko nic. Žádné fotky z poslední doby k dispozici nejsou, ale pro naše účely vypadá jako stvořený. Nikdo tam nežije a dokonce ani nikdy nežil."

„Nikdo si tam ničeho nevšimne," souhlasil Victor.

„Ukaž mi znova tu předpověď," naklonil se Dooley dopředu a luskl prsty, aby si Victor pospíšil. Mladý muž opět rozložil mapy, na nichž bylo vidět bouřlivý shluk mraků, jak se žene přes oceán jako zaťatá pěst.

„Celé okolí bylo varováno před uragánem. Ne že by tam toho moc bylo, jen tu a tam nějaký řídce osídlený ostrov, třeba Kwajalein nebo Truk. Dokonce je to v amerických protektorátních vodách."

„A jsi si jistý, že bouřka tam zasáhne pevninu?" zeptal se Dooley. Byl už přesvědčený, ale chtěl, aby to vyslovil někdo jiný.

Victor podrážděně povzdechl. „Koukej, jak je ten bouřkový systém veliký, Medvěde! Jak by ho mohl minout? Máme týden času, než se podle předpokladů bouře dotkne pevniny - z hlediska předpovědí počasí je to celá věčnost, ale na přípravy to moc není..., tedy jestli se rozhodneme do toho jít." Vyzáblý zrzek ustoupil a přešlápl, jako by hrozně potřeboval na záchod.

Dooley vrhl na Victora pohled, kterým ho varoval: Neplácej nesmysly. „Jak to myslíš, jestli se rozhodneme do toho jít? Je snad něco, co by tomu bránilo? Mluv jasně."

Victor pokrčil rameny. „Nic takového jsem nenašel - ale rozhodnout to musíš ty, Medvěde. Teď, bez doktora Gregoryho, taháš za všechny nitky ty."

Dooley kývl, protože dobře věděl, kdy může svým lidem důvěřovat - a tohle byl ten případ. „Tak dobře, začneme telefonovat. S okamžitou platností zahajuji Planoucí perlík. Jdeme na to. Necháme na Eniku letecky přepravit technický tým a náš torpédoborec ať je v pohotovosti na námořní základně Coronado. Vyrazí hned, jak se tam dostaneme."

Viktor rychle kývl. „S ministerstvem dopravy jsme už vyřídili všechny papíry pro TZN. Vybavení pro Planoucí perlík,

diagnostické přístroje i samo zařízení odejdou spěšně do San Diega. Základna Coronado na ně čeká a převezme je."

Dooley kývl. Poslat TZN, tajný zabezpečený náklad, nebylo nic jednoduchého. Vyžadovalo to povolení ze spousty okresů, od federální správy silnic i od městských rad. „Postarej se, ať má každý všechny doklady na cestu. Musíme sebou hodit," řekl. „Já budu v prvním týmu, který pojede na Eniku. Zabezpečovací tým B - to jest ty, Victore - poletí na ostrov dopravním letadlem hned, jak bude tady všechno vyřízeno."

Victor si čmáral obsažné poznámky, které se Dooley jednou pošetile pokusil rozluštit - a nikdy už ten pokus neopakoval. Victor se až zalykal vzrušením a vypadal, že by se o něj mohla samým rozčilením každou chvíli pokusit mrtvice.

„Tak jdeme na to. Času není nazbyt," uzavřel Dooley.

Mladý asistent chvátal ke dveřím, ale Dooley za ním zavolal: „Jo, a Victore?" Mladík se obrátil, zamrkal přes brýle jako sova a pootevřel ústa. „Nezapomeň si přibalit plavky."

Victor se uculil a zmizel v chodbě.

Dooley dlouho zíral na mapy a meteorologická schémata a po tváři se mu pomalu rozléval úsměv. Po dlouhé době se konečně chystali udělat další krok. Jak se kola roztočí, nebude už cesty zpátky.

Kromě toho musel přiznat, že ho nijak zvlášť nemrzí, že se zbaví těch zvědavých vyšetřovatelů z FBI. On má práci.

DEVĚT

Ústředí hnutí Zastavte jaderné šílenství! Berkeley, Kalifornie, Středa, 12.36

Scullyová si vzala pronajaté auto a sama jela do Berkeley po silnicích, které svého času dobře znala. Teď ovšem cítila, že se stala vetřelcem v místech, kde dřív byla doma.

Když jela po Telegraph Avenue k areálu univerzity, viděla, že se tu v podstatě nic nezměnilo. Byl to ostrov vášnivě nezávislé kultury - Lidová republika Berkeley - kolem kterého běžel svou cestou svět. Nepřetržitý řetěz pizzerií, studentských uměleckých galerií, stánků s falafelem a obchůdků s recyklovaným textilem ji nostalgicky zahřál u srdce. Tady strávila svůj první vysokoškolský rok, poprvé ochutnala nezávislost, učila se den ze dne rozhodovat sama o sobě.

Scullyová pozorovala obvyklé hemžení studentů. Někteří jeli na starých kolech a na hlavě měli bílé přilby, někteří klusali, někteří se dokonce hnali na kolečkových bruslích. Mladí muži a ženy měli na sobě oblečení, které jako by stálo krok stranou od módy, chodili, jako by každým pohybem činili prohlášení. Za volantem nového auta - které se sem už samo o sobě nehodilo - se Scullyová podívala po svém konzervativním saku a kalhotách, po profesionální aktovce, a k svému překvapení si připadala poněkud trapně.

Když byla Dana Scullyová studentkou na Berkeley, smávala se se svými přáteli lidem, kteří se velice podobali tomu, čím se stala ona sama.

Scullyová zaparkovala a vystoupila do ulice zalité sluncem. Postrčila si na nose tmavé brýle a rozhlédla se, aby se zorientovala. Vykročila po ulici a přitom si letmo četla vývěsky oznamující festivaly studentských filmů, manifestace a akce na podporu nejrůznějších spolků.

U stromu ležel uvázaný černý pes a ztěžka dýchal s vyplazeným jazykem. Zena s dlouhými vlasy seděla na dece před neuspořádanou řádkou ručně vyrobených šperků na prodej, ale víc než potenciální kupci ji zajímala kytara, na kterou zadumaně brnkala. U dveří do starého obytného domu stála lepenková krabice plná odrbaných brožovaných knih, která žadonila o zákazníky, cedulka přilepená na krabici oznamovala, že knihy jsou za „50 centů kus". Vedle krabice stála plechovka od kávy čekající na příspěvky.

Scullyová sledovala čísla na domech a nakonec našla ústředí hnutí Zastavte jaderné šílenství! ve staré vysoké budově, která vypadala jako kulisa soudu z černobílého filmu. O prostory v přízemí se dělila jídelna a kavárna s velkým knihkupectvím a antikvariátem. Jeho zákazníky byli především studenti, kteří tu kupovali a prodávali své použité učebnice nebo tu lovili něco, co by se dobře četlo mezi zkouškami.

Z chodníku vedly krátké betonové schody do suterénu. Vedle schodů stála na malířském stojanu nástěnka s nápisem vyrobeným pomocí šablony. Nápis ohlašoval protestní skupinu a jakousi výstavu zvanou Muzeum jaderných hrůz.

Scullyová sešla po schodech, podpatky jí na betonu cvakaly. Vypadá to tady jako v každém dočasném ústředí jakékoli organizace na kterékoli univerzitě, pomyslela si. Majitelé těchhle starých budov se specializují na kanceláře pronajímané za nízký nájem a na krátkou dobu a své volné prostory využívají jako jednoduché základny pro politické kampaně, pro skupiny aktivistů a tak někdy v dubnu dokonce pro účetní a daňové poradce.

Na vnější zdi budovy si všimla vybledlého symbolu Civilní obrany, trojcípý symbol radiace obkroužený tmavou žlutí, který hlásal, že podzemní prostory budovy mohou v případě jaderného poplachu sloužit jako kryt. Scullyová na ten symbol chvíli zírala a dumala nad tou ironií... a taky jí to bylo povědomé. Během vlastních studentských let navštívila mnoho podobných míst.

Otevřela dveře do suterénu a vešla do ústředí Zastavte jaderné šílenství!... Měla pocit, jako by se vrátila v čase zpátky. Vzpomněla si na dobu, kdy byla mladší a chtěla měnit svět.

Dokonce i v tom prvním roce byla dobrá studentka, zapálená pro fyziku a pro učení. Věděla, kolik peněz stojí její rodiče školné - obětovali velkou část otcova armádního platu, jen aby jí umožnili jít na velkou univerzitu.

Ale ten cizí svět, to vzrušení z kultury tolik odlišné od její vojenské výchovy způsobily, že Scullyová si začala zahrávat s aktivismem. Četla letáky, poslouchala spolužáky, jak dlouho do noci diskutují, a to, co slyšela, ji znepokojovalo víc a víc. Věřila všemu, co četla a o čem debatovala, a trávila pak ve svém pokoji dlouhé bezesné noci přemýšlením o tom, co by tak mohla udělat, aby se NĚCO ZMĚNILO. Dokonce uvažovala o tom, že se zúčastní

jednoho z protestů naplánovaných před Tellerovým nukleárním výzkumným střediskem - ale nakonec zvítězilo praktické uvažování a ona ten nápad neuskutečnila.

Ale přesto byl její zájem tak opravdový, že se pouštěla do rozvášněných diskusí - ne, rozhodla se být sama k sobě upřímná: byly to přímo hádky - se svým otcem, konzervativním a důstojným námořním kapitánem, který tou dobou sloužil na nedaleké letecké základně vojenského námořnictva v Alamedě. Byla to jedna z prvních věcí, ve které se s otcem vážně nepohodli. To bylo ovšem předtím, než se rozhodla nastoupit k FBI, což také vyvolalo u rodičů prudký nesouhlas.

Scullyová velmi milovala svého otce. Když nedávno, právě před Vánocemi, zemřel, hluboce ji to zasáhlo. Říkával jí Starbucku a ona jemu Achabe..., ale to už byla minulost. Už nikdy ho neuvidí.

Scullyová strávila v Berkeley jen rok. Pak námořnictvo jejího otce přeložilo a ona sama odešla studovat na univerzitu do Marylandu. Většina ran se oběma zhojila dávno předtím a její otec nepochybně považoval její flirt s protestními skupinami za projev drzosti mládí.

Teď, když stála na prahu ústředí Zastavte jaderné šílenství!, staré jizvy se znovu ozvaly. Ale tentokrát se Scullyová nepřišla přidat k protestnímu hnutí. Vyšetřovala smrt člověka. A některé stopy ji zavedly sem.

Když vkročila do malé kanceláříčky, žena za stolem se obrátila a automaticky se na ni usmála - ale úsměv jí ztuhl na rtech, když uviděla její profesionální oblečení. Scullyové se sevřel žaludek.

Recepční mohlo být něco přes dvacet, její pleť měla barvu světlé čokolády a husté vlasy měla stažené do svazku dlouhých dreadlocků, takže trochu připomínala Medusu. Její náhrdelník se skládal z obrovských obdélníků smaltovaného kovu, objemné roucho, které měla omotané kolem těla, zdobil oslnivý geometrický vzorek - Scullyová usoudila, že to je nejspíš nějaké domorodé svahilské oblečení.

Pohlédla na nákladně vyhlížející rytou jmenovku -patrně drobný ústupek dobrovolníkům, aby si připadali důležití - na stolku, který nahrazoval psací stůl. „Becky Thorneová." Kromě vizitky ležel na stole ještě telefonní seznam, telefon, starý psací stroj a pár předtištěných letáků.

Scullyová vytáhla průkaz. „Jsem zvláštní vyšetřovatelka Dana Scullyová z FBI. Potřebuji mluvit se slečnou Miriel Bremenovou."

Bečka Thorneová nadzvedla obočí. „Já... podívám se, jestli tu je," řekla. Hlas měla chladný a nevlídný, byla zjevně ve střehu. Scullyová znova pocítila zklamání.

Zdálo se, že Bečka Thorneová přemýšlí, jestli má lhát, nebo ne. Nakonec se zvedla a odplula do zadní kanceláře, barevný obal na ní při chůzi šustil. Někde za pohyblivými látkovými přepážkami Scullyová slyšela přetíženou kopírku, jak plive letáky.

Scullyová při čekání studovala plakáty a zvětšené fotografie zavěšené na stěně. Patrně to mělo být to Muzeum jaderných hrůz, které slibovala cedule přede dveřmi.

Velký transparent z jehličkové tiskárny zavěšený až u stropu hlásal: „UŽ JSME MĚLI JEDNU JADERNOU VÁLKU – TÉ DALŠÍ MUSÍME ZABRÁNIT!" Hrubé nalakované zdi zdobily zrnité černobílé zvětšeniny děsivých atomových hřibů. Připomnělo jí to chodbičku v domě doktora Gregoryho. Tam byly ovšem fotografie trofejemi a zaujímaly čestné místo. Tady to byla obvinění.

Jeden plakát vypočítával známé jaderné testy po celém světě a množství radiace, kterou každý nadzemní výbuch uvolnil do ovzduší. Viděla tabulku se stále se zvyšujícími sloupci, která podávala přehled o nárůstu rakoviny ve Spojených státech. Tabulka ho připisovala právě tomuto zbytkovému záření, především stronciu 90: to se usazuje v trávě, kterou spásají dojnice, a přenáší se do jejich mléka, jímž si pak děti po ránu zalévají müsli s umělým sladidlem. Sloupce se rok za rokem zvyšovaly tak, že to vypadalo podezřele.

Jiný plakát vypočítával pacifické ostrovy zničené při zkouškách a ukazoval dojemné fotografie domorodců z ostrova Bikini a atolu Eniwetok, které armáda odvážela z jejich tropického ráje, aby uvolnili místo jaderným testům.

V té době se na evakuaci vynakládaly značné prostředky. Obyvatelé ostrova Bikini posílali po léta petice Spojeným státům i OSN, aby se mohli vrátit do vlasti, ovšem až potom, co Spojené státy zaplatí obrovské sumy za odstranění zbytkového záření z jejich korálových útesů, z jejich pláží, z jejich džungle.

Scullyová si vzpomněla na fotografie ostrova na stěnách dr. Gregoryho, na satelitní snímky a na meteorologické předpovědní mapy na zdech jeho kanceláře v laboratořích a zadívala se na tento exponát s větším zájmem.

V roce 1971 byl atol Bikini prohlášen za bezpečný a ostrovanům byl povolen návrat. Ale v roce 1977 prokázaly zkoušky, že z ostrova stále ještě vyzařuje nebezpečné množství radiace, a lidé byli nuceni se vystěhovat znova. Obyvatelé atolu Eniwetok, na kterém se také konaly dlouhé série testů vodíkové pumy, se do svých domovů vrátili v roce 1976 a první, co se dozvěděli, bylo, že skládka jaderného odpadu na ostrově bude kontaminovaná ještě tisíce let. Počátkem osmdesátých let bylo zjištěno, že obyvatelé ostrovů ve vzdálenosti až sto dvaceti kilometrů od místa, kde se původně konaly zkoušky, nezvykle často trpí rakovinou štítné žlázy.

Scullyová zavrtěla hlavou a přešla k nejhoršímu exponátu ze všech, k zlatému hřebu muzea - ke galerii děsivých fotografií trosek Hirošimy a Nagasaki, spálených těl, která za sebou nechal ohnivý sloup, jenž se japonským nebem přehnal před půl stoletím. Některá těla byla spálena tak, že nezbylo nic než mastné stíny černého popela na zdech budov, které to vydržely. Ale ještě horší než mrtvoly byly zhnisané puchýře těch, kdo přežili.

Když si Scullyová ty fotografie prohlížela, všimla si zneklidňující podobnosti mezi těmito těly a mrtvolou dr. Emila Gregoryho v jeho radiací zaplavené kanceláři.

„Agentka Scullyová?" ozval se úsečně ženský hlas.

Scullyová se obrátila a uviděla Miriel Bremenovou, vysokou ženu s krátkými, vlnitými tmavohnědými vlasy, sestřiženými do hranatého nelichotivého účesu. Bradu měla dlouhou, nos špičatý a šedé oči hleděly unaveně. Nebyla to přitažlivá žena, ale její postoj a hlas vypovídaly o věcné a praktické inteligenci.

„Tak co jsme udělali?" pokračovala Miriel netrpělivě, aniž Scullyové dala šanci něco říct. „Už mě začíná tohle věčné obtěžování unavovat. Vyplnili jsme všechny potřebné papíry, podali oznámení na příslušná místa, získali jsme platná povolení. Co proboha moje skupina udělala, že se o nás zajímá FBI?"

„Já tu nejsem kvůli vaší skupině, slečno Bremenová," odpověděla Scullyová. „Vyšetřuji smrt doktora Emila Gregoryho, ke které došlo před dvěma dny v Tellerově nukleárním výzkumném středisku.

Studená maska na tváři Miriel Bremenové jako by dostala trhliny a celé její tělo povolilo. „Aha," řekla. „Emil... to je něco jiného."

Odmlčela se, jednou rukou sevřela okraj stolu a zhluboka se nadechla. Becky Thorneová se podívala, jestli jí nemůže nějak pomoci, a pak se vytratila ke kopírce. Miriel se rozhlédla kolem sebe, jako by hledala jistotu ve fotografiích obětí z Nagasaki a opuštěných ostrovanů z Bikini.

„Jistě, promluvíme si, paní Scullyová - ale ne tady."

DESET

Pivovar a kavárna Triple Rock Berkeley, Kalifornie, Středa, 13.06

Miriel Bremenová ji vedla k malému pivovárku a restauraci jen kousek od samého centra univerzity. Scullyová prošla za Miriel skleněnými dveřmi ve dřevěném rámu do místnosti, ve které byla řada boxů se stolky obrněnými tlustou vrstvou laku a bar s prázdnými stoličkami. Monotónní hluk chodců na chodníku a neustálého provozu v hlavních ulicích utichl, jen vkročily dovnitř.

Kovové tabulky na zdech dělaly reklamu dávno zaniklým výrobcům piva ze čtyřicátých a padesátých let. Nad barem pobitým mosazí visela tabule, na které křídový nápis vypočítával čtyři druhy točeného piva. Na zadní stěně, hned vedle terče na šipky a kulečníkového stolu, visela zelená břidličná tabulka nabízející sendviče, párky v rohlíku, tacos nebo saláty v samoobslužném okénku.

„Jídlo se objednává tamhle," ukázala Miriel na menší pult. „Jejich specialita je vegetariánské chilli, ale polévka je taky docela dobrá... a sendvič je samozřejmě sendvič. Lidé sem chodí kvůli pivu. Lepší nenajdete široko daleko."

Nechala Scullyovou, aby si opřela aktovku do jednoho boxu daleko od dveří, a trhla ramenem směrem k seznamu točených piv. „Co si dáte?" zeptala se Miriel. „Ta černá čtrnáctka je vynikající."

„Já si dám jenom ledový čaj," zavrtěla hlavou Scullyová. „Jsem ve službě."

Miriel se na ni zamračila. „Poslechněte, paní Scullyová - do takovéhohle pivovárku se chodí proto, aby si člověk dal nějaké slušné pivo. Tohle není jako ta vodička od Budweiseru. Kdybychom si tady objednaly ledový čaj, tak nás nejspíš vyhodí."

Scullyová si to nemyslela, ale atmosféra jí připomněla její studentské doby natolik, že se jí sevřelo hrdlo. Scullyová moc pivo nepila, ale nemohla si dovolit odmítnout přátelskou nabídku, pokud chtěla, aby se jí Miriel otevřela a odpovídala na zkoumavé otázky.

„No tak dobře, zkusím tu čtrnáctku. Ale jen malou - a jen jednu."

Miriel vykouzlila na přísném obličeji slabý úsměv. „To už se pak rozhodnete sama." Šla k baru a Scullyová zatím zkoumala nabídku sendvičů. „Vemte mi párek v rohlíku a misku chilli," zavolala na ni Miriel. „Předpokládám, že to platí strýček Sam?"

„Platím to já," odpověděla Scullyová, která si všimla výše cen a uvědomila si, že obě dohromady vyjde oběd na méně než deset dolarů.

Když se obě vrátily ke stolu, Scullyová si sedla a natáhla se přes stůl pro svou sklenici tmavého piva. „V tom by stála lžíce," podotkla.

Upila a polkla. Překvapilo ji, jak je nápoj hustý. Chuť byla velmi výrazná, skoro čokoládová. Byl to skutečný likér mezi pivy, ne jako to světlé a kyselé pití, které občas pila ledové z plechovek při pikniku na oslavě něčích narozenin. Scullyová pozvedla obočí a pochvalně pokývla na ženu sedící proti ní.

Snažila se rozmyslet si, odkud začít, ale Miriel ji předešla. Zdálo se, že sebevyjádření jí potíže nedělá. Obešla všechny zdlouhavé zdvořilosti i obvyklé konverzační kudrlinky, kterými by Scullyová uvedla skutečně důležité otázky.

„Začnu tím, proč jste podle mě tady," řekla Miriel Bremenová. „Možnosti jsou dvě. Buď si myslíte, že já nebo někdo z mé protestní skupiny nějak způsobil smrt doktora Gregoryho - nebo jste v Tellerově středisku v koncích, protože nemáte příslušná prověření, nedostanete se k tajným dokumentům a za zády máte pořád nějaký doprovod. Nikdo vám nic neřekne a vy jste si přišla pro odpovědi ke mně."

Scullyová pomalu pokývla: „Tak trochu oboje, slečno Bremenová. Provedla jsem pitvu doktora Gregoryho. O tom, co bylo bezprostřední příčinou jeho smrti, není pochyb, ale nedokázala jsem určit, co mu ta zranění způsobilo. Na co mohl doktor Gregory narazit, že ho to zabilo?

Je pravda, že vaše protestní skupina měla silný důvod si přát, aby byl doktor Gregory z cesty, takže to musím prověřit. Vím také, že doktor Gregory - člověk, se kterým jste spolupracovala - vedl nějaký tajný projekt výzkumu zbraňového systému, známého pod názvem Planoucí perlík. Ale nikdo nám nechce říct, co to je. A u vás, slečno Bremenová, se sbíhají obě linie mého vyšetřování."

„No, já vám něco povím," odpověděla Miriel Bremenová, uchopila půllitr tmavého piva oběma rukama a dlouze se napila. „Zní to jako fráze, když řeknu, že nemám co skrývat - ale v tomhle případě skutečně nemám. Je naopak v mém zájmu, abych co největšímu množství lidí řekla, co se vlastně skutečně děje v Tellerově nukleárním výzkumném středisku. Už rok se na to snažím upozornit veřejnost. Podívejte, vzala jsem s sebou pár brožurek naší skupiny." Sáhla do kapsy a podala jí dva ručně poskládané a na fotokopírce namnožené letáky, které nějaký dobrovolník nepochybně vytvořil na osobním počítači.

„Když jsem ještě pracovala v Tellerově středisku, byla jsem věrná asistentka doktora Gregoryho," pokračovala a opřela si dlouhou bradu do dlaně. „Řadu let to byl můj učitel. Pomáhal mi s nezbytným politikařením, papírováním a zprávami, abych se dostala ke skutečné práci.

Nejspíš si budete představovat kdovíco - třeba že jsme byli milenci nebo tak -, ale to je naprostý nesmysl. Emil byl tak starý, že by byl mohl být můj dědeček, a zajímal se o mě proto, že viděl, že mám dost talentu a nadšení, aby ze mě mohl být dobrý partner. Vedl mě a docela dobře se nám spolu pracovalo."

„Ale pak jste se nepohodli?" zeptala se Scullyová.

„V jistém smyslu..., ale ne přesně v tom smyslu, jak si asi myslíte," řekla Miriel a pak uhnula od původní otázky. „Chcete vědět, co je to Planoucí perlík? Je to netradiční typ jaderné výbušniny. I když studená válka skončila a vývoj jaderných zbraní se má údajně utlumit, pořád ještě navrhujeme nové. Planoucí perlík je velmi specializovaný typ jaderné hlavice a používá technologii, která..." Odmlčela se, pak se zadívala na zeď, ale pohled měla rozostřený, jako by myslela na všechno jiné, jen ne na plechové tabulky.

„Technologii, která...?" pobídla ji Scullyová.

Miriel si povzdechla a podívala se Scullyové do očí. „Je to technologie, která zřejmě funguje mimo rámec fyzikálních zákonů, jak je znám já - a já fyziku znám, paní Scullyová. Nevím, kolik fyziky učí agenty FBI, ale-"

Scullyová ji přerušila. „Já jsem fyziku studovala. Jeden rok jsem strávila tady na Berkeley, než jsem přešla na univerzitu do Marylandu. Ročníkovou práci jsem psala o Einsteinově paradoxu dvojčat."

Miriel Bremenová otevřela doširoka oči. „Tu jsem myslím četla." Uvažovala o tom. „Dana Scullyová, je to tak?"

Scullyová překvapeně kývla. Miriel se narovnala a pohlédla na ni s větším respektem. „To byla zajímavá záležitost. Dobře, teď aspoň vím, že to nemusím vysvětlovat úplně polopatě - ale docela bych ráda, abych to tak vysvětlit dokázala, protože tomu sama nerozumím.

Celý projekt Planoucí perlík nebyl financován z běžných prostředků, v hlavní účetní knize se vůbec neobjevil. Peníze se stahovaly z jiných projektů a z nich se platily nové zkoušky, kontroverzní výzkum, netradiční pojetí. Planoucí perlík se nikdy neobjevil v žádném rozpočtu předkládaném Kongresu a nikde byste ho nenašla.

Emil pracoval na výrobě jaderných zbraní už celé desítky let. Dokonce se účastnil i testu Trinity v roce 1945." Unaveně se usmála. „Vyprávěl nám..." Rty se jí na okamžik zachvěly, ale zakryla to tím, že ujedla ze svého vegetariánského chilli. „Ale teď byl na konci kariéry. Snažil se to před námi všemi utajit, ale myslím, že na tom nebyl dobře se zdravím."

„Ne, to nebyl," souhlasila Scullyová.

Miriel kývla, ale na víc se neptala. „Emil chtěl udělat něco důležitého, aby jeho kariéra skončila triumfem. Chtěl po sobě zanechat dědictví. Ale veškerá práce, kterou udělal za posledních deset let, bylo jen ‚přežvykování´.

Pak mu spadl do klína Planoucí perlík. Úvodní fyziku dělal někdo jiný. Dostali jsme plány na exotické vysokoenergetické pulzní zdroje. Byla to hotová věc. Součásti fungovaly. Nedokázala jsem přijít na to jak nebo proč - ale Emil si s tím nelámal hlavu. Byl celý nadšený. Bylo mu jasné, že taková technologie by se dala použít k vytvoření zásadně nové bojové hlavice. Emil se prostě do celé té věci zakousl a už ji nepustil.

Od samého začátku jsem měla pochybnosti - ale nechtěla jsem si je připustit. Šla jsem do toho, protože Emil toho pro mě tolik udělal. Byl to náš nový projekt. Pomáhala jsem mu se simulacemi, vytvářeli jsme scénáře, které měly jen mizivou pravděpodobnost, že se někdy uskuteční. Ale čím víc jsem na tom pracovala, tím víc mě to děsilo. Planoucí perlík byl prostě příliš podivný. Nezdálo se, že by vycházel z jakýchkoliv fyzikálních poznatků, které jsem se kdy učila ve škole. Žádná technologie, kterou znám, nedokáže to, co Planoucí perlík. Některé díly celého zařízení se vyráběly jinde. Nikdy jsme se nedozvěděli kde nebo jak - prostě nám je dodali z washingtonské kanceláře projektu."

Miriel dopila pivo. Pohlédla k baru, jako by si chtěla objednat další, ale pak se obrátila zpátky a podívala se přes stůl na Scullyovou, která ji soustředěně poslouchala. Miriel se k ní naklonila a opřela se lokty o naleštěnou desku.

„Já mám vědecké vzdělání. Ale věda, jak jí rozumím já, musí mít nějaký základ. A Planoucí perlík nemá žádný vědecký podklad, který bych dokázala pochopit. Je to něco tak neobvyklého, že si to ani v nejdivočejší fantazii nedokážu představit. Tak jsem z toho couvala, měla jsem spoustu námitek a tím jsem si nadělala i spoustu nepřátel.

No a pak, jak už se tak stávají takové nevysvětlitelné náhody, jsem letěla na jednu konferenci do Japonska. Z čiré zvědavosti jsem si udělala výlet do Hirošimy a Nagasaki - víte, taková povinná pouť člověka, který dělá ve výzkumu zbraní. Obě města byla obnovena, ale je to, jako když se někdo pokouší zakrýt jizvu makeupem. Začala jsem si ledacos prověřovat. Četla jsem literaturu, které jsem se předtím pečlivě vyhýbala, protože jsem nechtěla příliš pokoušet vlastní svědomí.

Víte, co při jaderných testech v padesátých letech udělali s Marshalovými ostrovy? Znáte ty strašné nadzemní testy, které se prováděly v Nevadě? Víte, že tam v různých vzdálenostech od epicentra přivazovali živý dobytek, aby mohli studovat ničivé účinky výbuchu a plamenů na živou tkáň? Víte, kolik obyvatel tichomořských ostrovů vyhnali z jejich domovů, kolika zničili poklidný a idylický ostrovní život jenom proto, aby si tam někdo mohl odpálit pořádnou bombu?"

„Ano," odpověděla úsečně Scullyová. „Vím."

Miriel Bremenová už dojedla většinu oběda a odstrčila talíř. Smetla si drobečky z košile. „Omlouvám se za to kázání." Postrčila brožurky hnutí Zastavte jaderné šílenství! po stole blíž ke Scullyové. „Jestli se o tom všem i o nás chcete dozvědět víc, přečtěte si tohle. Už vás nebudu zdržovat." Zvedla se.

Scullyová pohlédla na vlastní talíř a zjistila, že zatím snědla sotva půlku oběda. Miriel Bremenová už vyklouzla ze dveří a Scullyová zůstala v restauraci sama dřív, než stačila vymyslet nějakou další inteligentní otázku.

Vzala do ruky sendvič a začala ho pomalu žvýkat. Přemýšlela při tom o věcech, které se právě dozvěděla. Někdo hodil do hudebního automatu čtvrťák a rozeřval se klasický singl Boba Seegera, který jí na tuhle polední hodinu

připadal moc hlučný.

Scullyová rychle dojedla, sebrala brožury, vyšla ven a zamířila zpátky k parkovišti. Muldera budou zajímat podrobnosti, bude chtít vědět, co nového se dozvěděla. Zastavila se na chodníku u drátěného koše. Kolem projel městský autobus, plivající z výfuku šedomodrá mastná oblaka. Po chodníku prosvištěl mladík na skateboardu, který se s veselou lehkomyslností vyhýbal chodcům.

Scullyová poklepávala podomácku vyrobenými brožurami o dlaň a už je chtěla hodit do koše. Pak si to rozmyslela. „ZASTAVTE JADERNÉ ŠÍLENSTVÍ!" hlásal titul.

Scullyová je strčila do kapsy. Sama před sebou to omluvila tím, že se dají považovat za předmět doličný.

JEDENÁCT

Námořní základna Coronado, San Diego, Kalifornie. Čtvrtek, 10.15

Na západ od loděnic Coronado se ke křivce obzoru táhl tmavomodrý oceán s oslepujícími záblesky jasného dopoledního slunce. Za úzkým zálivem bylo vidět vysoké bílé mrakodrapy v centru města. Výletní lodi čekaly v přístavu jako barevné mořské obludy, bludiště mol se ježilo stěžni plachetnic.

Počasí připadalo Medvědu Dooleymu neuvěřitelně vlídné - svítilo slunce, ale jeho žár zmírňoval chladivý vánek, takže se tu dalo vydržet dokonce i v jeho nezbytné flanelové košili a džínsovém saku. Cestou taxíkem z letiště obdivoval barvité a čisté centrum, na tak velké město překvapivě příjemné. Ale tady, na úzkém poloostrově, vypadala námořní základna prostě jako námořní základna a lodi v uzavřených docích jasně dokazovaly, proč se téhle nehezké, matně kovové tmavošedé barvě někdy říká „křižníková".

V docích přivítal Medvěda Dooleyho mladý důstojník v bílé slavnostní uniformě. Dooley nevěděl, kdy si námořníci podle předpisů oblékají kterou uniformu, ale měl pocit, že tenhle světlovlasý, nakrátko ostříhaný muž je možná někdo dost důležitý.

Námořník mu rázně zasalutoval, i když Dooley byl přesvědčen, že podle vojenského protokolu na takový projev úcty nemá nárok. Nešikovně pozdrav oplatil, ale ani o tom si nebyl jistý, zda je to správně.

„Pane Dooley," řekl ten muž, „jsem korvetní kapitán Klantze, výkonný důstojník lodi Dallas, a mám vás doprovodit na palubu. Pojďte prosím za mnou, kapitán Ives vás čeká. Celá posádka je na palubě, nakládá zásoby a připravuje loď k vyplutí. Budeme připraveni vyrazit hned, jak se nalodíte."

Dooleyho džínsy a flanelová košile výrazně kontrastovaly s nažehlenou a čisťounkou uniformou výkonného důstojníka vojenského torpédoborce. Ale Dooley nosil vlastní osobnost jako štít. Nikdy si nedělal starosti s oblečením. Najali ho pro jeho schopnosti, ne pro to, jak vypadá.

Dooley si ráno, než odjel do San Franciska na letiště, přistřihl vousy a oholil tváře a krk. Dvě hodiny strávil v letadle, pak ho taxíkem odvezli přes živé centrum San Diega na tenhle kousek pevniny, kde sídlila námořní základna Coronado.

Pak ztratil další půlhodinu tím, že si razil cestu papíry, povoleními a schváleními, i když všechno už údajně bylo zdárně vyřízeno. Dooley si radši nepředstavoval, jaké potíže by nastaly, kdyby něco nebylo v pořádku. Armáda má prostě svoje předpisy a snad jedině světová válka by ji mohla donutit trochu zjednodušit postup.

„Jakou jste měl cestu?" zeptal se Klantze. „Žádné potíže kromě vojenské zdlouhavosti při vstupu na základnu?"

„Let byl dobrý, ale nikdo mi nechce dát přímou odpověď," odpověděl Dooley. „Dorazil TZN v pořádku, je všechno vybavení bezpečně na palubě?"

„Ano, pane," odpověděl Klantze. „Přijeli včera pozdě v noci. Omlouvám se za ta dodatečná bezpečnostní opatření." Postrčil si na nose brýle s kovovými obroučkami. Heliovarová skla v nich potemněla a Dooley mu neviděl přímo do očí.

Maskovaný a obrněný návěs s tajným zabezpečeným nákladem vyrazil za soumraku předešlého dne a jel nocí k jihu po kalifornských dálnicích až do San Diega. Zepředu i zezadu ho doprovázely nenápadné, ale ozbrojené dodávky, jejichž řidiči a pasažéři měli příkaz bez otázek střílet naostro, kdyby jaderné zařízení cokoli ohrozilo. Ani jedno z vozidel v karavaně nesmělo zastavit, dokonce ani si udělat přestávku na záchod.

Dooley byl rád, že si s tímhle vším nemusel lámat hlavu. Byl by býval raději, kdyby celá expedice odjížděla z námořní a letecké základny Alameda, která ležela jen kousek od Tellerova nukleárního výzkumného střediska. Ale torpédoborec, který je měl odvézt na Marshallovy ostrovy, kotvil v San Diegu. Bylo snadnější - a méně podezřelé - přestěhovat zařízení Planoucí perlík a veškeré potřebné vybavení než přemisťovat celý torpédoborec.

Klantze se obrátil k odchodu, pak se v náhlých rozpacích obrátil. „Promiňte, pane - můžu vám vzít tašku nebo aktovku?"

„Jistě." Dooley mu předal měkkou tašku, v jejíchž četných kapsách měl nacpanou zásobu oblečení na týden. „Aktovku si ponesu sám," dodal. Neměl ji sice připoutanou k zápěstí, jak se to dělá ve špionážních filmech, ale byly v ní nejdůležitější tajné dokumenty projektu Planoucí perlík. Byla bezpečně zavřená a Dooley ji nehodlal dát z ruky.

„Jak si přejete, pane."

Prošli spolu dokem přes několik dalších plotů a bran hlídaných ozbrojenou vojenskou policií. Okraj doku tvořila dřevěná ohrada natřená dehtem, středem vedla úzká dlážděná silnice. Klantze šel prostředkem, ale dával přitom pozor na vládní auta a bafající vozíky, které jezdily dokem tam a zpátky za vojenskými účely.

Konečně Dooley uviděl mohutný torpédoborec, který byl jeho projektu přidělen. Obrovská štíhlá loď vypadala jako mrakodrap na vodě. Bylo vidět řadu stanovišť pro zbraně a kontrolních věží, antény radarů, talíře satelitů, meteorologické přístroje a mnoho dalších zařízení, která Dooley nedokázal identifikovat. Usoudil, že to je něco námořnického.

Palubu lemovaly zábrany ze sítí, které měly takovou barvu, že se pozoruhodně podobaly drátěnému pletivu. Všechno mělo stejný odstín šedi - zábradlí, roury, lana, schody i žebříky. Dokonce i dlouhá děla. Jen jasně oranžové záchranné

čluny připevněné po celém trupu v padesátimetrových odstupech nabízely několik skvrn jasné barvy. Americký prapor a prapory námořnictva vlály ze všech čtyř stran lodi.

Dooley se zastavil a prohlédl si dlouhou loď od jednoho konce k druhému. I když se jako obvykle choval přezíravě, přece jen to na něj udělalo dojem.

„To je on, pane Dooley," řekl Klantze. Postavil se do pozoru a vychrlil ze sebe údaje o lodi. Zdálo se, že je na ně pyšný, že jen nepapouškuje naučený projev.

„Dallas, třída Spruance, postaven v roce 1971. Sto sedmdesát metrů dlouhý, pohon čtyřmi sadami plynových turbín. Má malý kapitánský člun pro rychlou přepravu na břeh, kompletní baterii raket země--vzduch, protiponorkové zbraně a torpédomety. Torpédoborce této třídy byly původně určeny především pro protiponorkovou válku, ale tenhle je jen lehce vyzbrojený a obsluhuje ho minimální posádka. Dallas je podle mého nejlepší plavidlo své třídy, pane. Ten nás všechny v pořádku dopraví na ostrovy bez ohledu na počasí."

Dooley se do důstojníka zabodl pronikavým pohledem. „Takže vy už znáte detaily naší plavby?" Domníval se, že jen velmi málo členů posádky zná konečný cíl cesty na atolu Enika.

„Kapitán Ives mi je vysvětlil, pane," řekl Klantze a pak se lehce usmál. „Jsem výkonný důstojník, jak jsem už říkal. Jsou-li moje informace správné a vaše zařízení uspěje, nikdo, kdo je na palubě, si nebude moci zkoušky nevšimnout."

Dooley kývl. „Na lodi je asi těžké udržet tajemství."

„Je také těžké si nevšimnout atomového hřibu, pane Dooley."

Důstojník šel před ním po velkém lodním můstku, který šířkou připomínal spíš nájezdovou rampu dálnice. Rychlým krokem ho pak vedl po palubě a po tvrdých kovových schodech na kapitánský můstek, kde Dooleyho představil kapitánovi Dallasu.

Klantze zasalutoval, kapitán mu pozdrav oplatil. Výkonný důstojník pak řekl: „Pane kapitáne, to je pan Dooley. Kapitán Ives, velitel lodi." Obrátil se na vědce. „Odnesu vám tašku do kabiny, pane. Kapitán Ives s vámi myslím bude chtít podrobněji hovořit o samotě."

„Ano, to chci," odpověděl kapitán. Klantze se rázně obrátil jako mechanická loutka na klíček a odpochodoval.

„Rád vás poznávám, pane kapitáne. Díky za pomoc." Dooley mu podal ruku a kapitán ji pevně stiskl. Kapitánská uniforma skrývala paže se svaly pevnými jako ocel. Dooley měl dojem, že ten člověk by byl schopen louskat ořechy v pěsti.

Ives byl štíhlý muž krátce před šedesátkou, stejně vysoký jako Dooley, ale ne tak mohutný. Břicho měl dosud úplně ploché. Pohyboval se s úspornou elegancí, jako by každý pohyb měl svou důležitost. Bradu měl špičatou, oči břidličně šedé a mohutné obočí mu bíle prokvétalo. Nad horním rtem se mu ježil knírek a ocelově šedé vlasy pod kapitánskou čepicí byly hladce sčesané. I když bylo vedro, nepotil se. Možná si něco takového prostě nepovoloval.

„Pane Dooley, předpokládám, že především chcete vědět, co je s vaším choulostivým vybavením. Mohu vás ujistit, že všechno došlo v pořádku a nedotčené, aspoň pokud jsme to my tady schopni posoudit."

„To je dobře," odpověděl úsečně Dooley. Chtěl, aby bylo od začátku jasné, že Dooley tady velí a že o jeho pokynech se nebude diskutovat. „Kdyby se tomu zařízení něco stalo, tak tam vůbec nemusíme jezdit. Kdy napneme plachty?"

„Dallas může vyjet z přístavu dnes asi kolem čtvrté odpoledne," řekl kapitán Ives. „Ale možná jste si nevšiml, že tahle loď žádné plachty nemá."

Dooley na něj chvíli nechápavě zíral, pak pochopil. „To byla jen taková fráze," řekl podrážděně. „Máte pro mě nějaké meteorologické mapy nebo čerstvé zprávy?"

„Dostali jsme kódovaný signál," odpověděl kapitán, „zprávu o přeletu jednoho našeho letounu ze sledovací stanice na Kwajaleinu. Atol Enika je v pořádku. Poplujeme k Marshallovým ostrovům plnou rychlostí, ale i tak nám to bude trvat pět dní."

„Pět dní?" opakoval Dooley. „Toho jsem se obával."

Ives se mu chladně podíval do očí. „Tohle není letadlo, pane Dooley. Přejet s lodí těchhle rozměrů takovou spoustu vody chvíli trvá."

„No dobře, dobře," zavrčel Dooley. „V podstatě jsem to věděl. Máme snímky z meteorologických družic? Dělá ten bouřkový systém ještě pořád to, co se od něj čeká?"

Ives ho vedl k mapovému stolu, kde byly rozloženy meteorologické mapy a fotografie ze satelitů. Jedním dlouhým prstem ukázal kapitán na oblačný vír nad hlubokou beztvarou vodou. „Tropická tlaková níže se prohlubuje. Za pár dní dosáhne plné síly hurikánu. Podle předpovědí směřuje přímo k atolu."

„Dobře, dobře." Dooley se předklonil a zamnul si ruce. I když byl fyzik a technik, při přípravách na tuhle zkoušku se toho spoustu dozvěděl o meteorologii.

Kapitán Ives se k němu naklonil blíž a ztišil hlas tak, aby ho ostatní členové posádky ze svých komunikačních nebo navigačních stanovišť neslyšeli. „Řeknu vám upřímně jednu věc, pane Dooley. Už jsem uvědomil své nadřízené, že mám zásadní námitky proti celému účelu této mise. Silně pochybuji o tom, že je rozumné obnovovat nadzemní jaderné zkoušky bez ohledu na to, kde k nim dojde."

Dooley ztuhl, podrbal se ve vousech a počkal, až mu trochu klesne tlak. „Je možné, že jen dobře nechápete, jak je to nutné, kapitáne."

„Ale chápu - chápu víc, než tušíte," odpověděl Ives. „Byl jsem už přítomen při několika zkouškách vodíkové bomby, z nichž o jedné patrně nevíte ani ty, protože všechny výsledky byly přísně tajné."

Dooley pozvedl obočí. „Kdy?"

„V padesátých letech," řekl Ives. „Byl jsem tehdy v námořnictvu nováček, ale byl jsem tam, byl jsem na ostrovech - na Eniwetoku, na Bikini, dokonce i na Johnsonově atolu kousek od Havaje. Pracoval jsem se spoustou intelektuálů, kteří byli u vytržení nad vlastními výpočty a bezvýhradně věřili v to, co vymysleli. Ale řeknu vám jedno, pane Dooley:

pokaždé, naprosto pokaždé tihle tvůrci zbraní, takoví, jako jste vy - lidé, kteří byli tak nadšení vlastními schopnostmi -, doslova zcepeněli strachem, když uviděli svůj výtvor vybuchnout."

„V tom případě se na to těším," odsekl Dooley. „Máte své příkazy. O podrobnosti zkoušky se postarám já."

Kapitán Ives se napřímil a ustoupil od mapového stolu. Narovnal si bílou čapku. „Ano, mám své rozkazy," řekl, „a splním je i přes své námitky - z nichž nejmenší není ani to, že je proti všem mým námořnickým zásadám a zkušenostem plout přímo do středu uragánu."

Dooley obešel můstek, povýšeně si prohlédl zastaralé monitory počítačů a nejrůznější taktická stanoviště. Přímo se nadýmal vlastní důležitostí. Pak se znova podíval na nespokojeného kapitána.

„Uragán je jediný způsob, jak tu zkoušku můžeme uskutečnit. Nechtě mě dělat mou práci, pane kapitáne. Vy se jen postarejte, aby se loď nepotopila."

DVANÁCT

Poušť Jornada del Muerto, jižní Nové Mexiko. Čtvrtek, 15.13

Oscar McCarron jako by hrál scénu ze starého filmu s Johnem Waynem. Skouzl ze sedla a přivázal svého koně, čilou dvouletou plavou kobylku, k plotu před obchodem. Na dřevěné verandě zadupal ošoupanými kovbojskými botami s ostrou špičkou. Ostruhy příjemně zvonily, když se kolébal - jiné slovo pro to nebylo - ke vchodu do obchodu.

McCarronova tvář byla stejně svraskalá a ošlehaná jako jeho staré boty a světlemodré oči měl neustále přimhouřené - za dlouhý život strávený pod oslnivým pouštním sluncem si na to zvykl. Sluneční brýle nenosil - ty byly jen pro zženštilce.

Před svým každotýdenním výletem do města se ráno oholil, i když prošedivělé vousy si už skoro nedokázaly prorazit cestu tuhou kůží. S nošením rukavic se nezatěžoval, na rukou měl tolik mozolů (některé pronikly až ke kostem), že by rukavice už byly zbytečný luxus. Stříbrná a tyrkysová přezka na pásku byla tak velká, že by se byla dala použít jako podšálek, byl to jeden z jeho nejdražších pokladů.

McCarron jezdil do města - nebo spíš do jednoho z oněch narychlo vzniklých městeček, která vypadají jako filmové kulisy - ze svého osamělého ranče jednou týdně, aby si vyzvedl poštu. Množství lidské společnosti, které dokáže jeden člověk snést, je přece jen omezené.

Když vešel do obchodu, dveře zavrzaly jako vždycky. Překročil levou nohou jedno prkno, které bylo uvolněné.

„Brý odpůldne, Oskare," řekl Fred, majitel obchodu. Lokty měl opřené o pult a nehnul ani svalem, jen očima.

„Brý, Frede," odpověděl. Srdečnějšího pozdravu nebyl schopen. Osmdesátiletý člověk si nemůže dovolit z ničeho nic se změnit. „Mám tu ňákou poštu?"

Neměl ponětí, jak se Fred jmenuje příjmením. Pořád ho ještě považoval za přistěhovalce, i když si Fred obchod koupil od starých navažských manželů před celými patnácti lety. Navahové vedli obchod asi pětatřicet let a McCarron je považoval za přírodní úkaz. Ale tenhleten Fred... no, Fredem si pořád ještě tak moc jistý nebyl.

„Čekali jsme, až se objevíš, Oskare. Máš tu obvyklý voloviny, ale taky něco z Havaje. Na razítku je Pearl Harbor. Fakt. Je to balíček. Máš tuchu, co to je?"

„Co to je, do toho tobě nic není," zavrčel McCarron. „Prostě mi tu poštu dej."

Fred se zvedl a zmizel za pultem do malé pošty a skladiště za krámem. McCarron přejel dlaní ruky po denimové košili a kalhotách a setřel z nich bělavý pouštní prach. Věděl, že dneska tomu každý říká „džíny", ale on se nikdy nenaučil dívat se na ně jinak než jako na pracovní kalhoty.

Fred se vrátil s hrstí pošty - ukázkové časopisy, žádosti, reklamní letáky, pár účtů a žádné dopisy. Nic zajímavého - až na středně velkou vypolstrovanou hnědou obálku.

McCarron si úmyslně nejdřív prolistoval ostatní poštu. Krotil vlastní zvědavost, protože věděl, že to Freda hrozně rozčilí. Reklamními letáky se dobře podpaloval táborák, když každý čtvrtek večer po výletu do města uléhal ke spánku pod širým nebem. Nakonec vzal do ruky měkkou ochrannou obálku a zamžoural na razítko: Honolulu, Havaj. Žádná zpáteční adresa.

Fred se naklonil přes pult, tiskl si klouby, až praskaly, a dychtivě mrkal hnědýma očima. Tváře už mu v kulatém obličeji povolovaly. Až bude ještě starší, bude vypadat jako buldok. „No, ty to neotevřeš?" zeptal se Fred.

McCarron se na něj zamračil. „Před tebou teda ne."

Nikdy Fredovi nezapomněl jeho opovážlivou indiskrétnost, s níž před dvěma lety otevřel jeden McCarronův balíček, když se stařec zpozdil a nepřijel do města, kdy měl. Náhodou to byla sada videokazet, starý dokumentární seriál Vítězství na moři, jeden z McCarronových nejoblíbenějších. Druhá světová válka ho vždycky fascinovala.

Freda to pohoršilo, ne kvůli tomu, co na kazetách bylo - McCarron starého obchodníka podezříval, že má sám v domě za krámem schovaných pár filmů s holčičkami -, ale proto, že si je Oscar McCarron vůbec objednal: vyšla tak najevo utajovaná skutečnost, že starý rančer má doma televizi a videopřehrávač. To těžce nabouralo obraz, který sám kolem sebe pečlivě vytvářel, totiž že žije jen ze své půdy a všemi moderními vymoženostmi pohrdá.

Na svém ranči měl McCarron suchý záchod v budce, na kterou bylo z hlavní budovy jasně vidět, a pumpu, z které proudila sladká a čistá voda z White Sands. Ale ve skutečnosti měl v domě moderní koupelnu i záchod, elektřinu, a nejen televizor a video, ale také velkou satelitní anténu, ukrytou za domem z nepálených cihel. Všechno to zařízení nakoupil v Albuquerque a dal si ho sem přivézt a instalovat, aniž to někomu v městečku řekl. McCarron si rád udržoval svou pověst „starého podivína", ale ne na úkor vlastního pohodlí.

Fred o tom sice celé dva roky mlčel, aspoň pokud Oscar věděl, ale on mu i tak ten prohřešek nikdy nezapomněl.

„Ale no tak, Oskare," přemlouval ho Fred. „Já tady čekám celej den, až se objevíš a hezky se na mě usměješ."

„Ty ses dobrej," ušklíbl se McCarron. „Příště mě požádáš vo ruku, ne, jak to dělaj ty teplouši v Kalifornii." Rázně

položil neotevřenou hnědou obálku navrch na ostatní poštu a celou hromádku si strčil pod paži.

„Esli je v tom něco, co se tě taky tejče, tak ti to povím, až přijedu příště." Obrátil se a kolébal se zpátky ke dveřím. Tentokrát na vrzající prkno schválně došlápl.

Venku dosud horké slunce zežloutlo, jak klesalo k černým lávovým zubům pohoří San Adres.

Plavka zaržála, když ho uviděla, a zahrabala přední nohou, jako by se už nemohla dočkat, až bude zase na cestě. Na ospalé ulici nikdo nebyl, a tak si McCarron dopřál potěšený úsměv. Ta mladá kobylka je tak dychtivá. Vypadalo to, že tyhle výlety má ještě raději než McCarron sám.

Hořel zvědavostí na obsah záhadné obálky. Ale hrdost mu nedovolila dát otevřeně najevo nějaký zájem, rozhodně ne tady, před obchodem, z jehož špinavého okna teď nepochybně vykukuje Fred.

Odvázal svého koně, nasedl, nacpal poštu do jedné ze sedlových brašen a vyrazil ulicí na východ do široké otevřené pouště raketové střelnice White Sands.

McCarron s dlouholetou rutinou našel uvolněnou bránu v plotu z ostnatého drátu, který se táhl dlouhé míle kolem celé té pustiny patřící vládě. Vytáhl dráty, provedl kobylku plotem a zase za sebou bránu zavřel.

Dotkl se ohnuté laminované průkazky, kterou mu vydali tak dávno, že i poslední z těch, kdo ji podepsali, už před lety zemřel. Právo Oscara McCarrona chodit na raketovou střelnici už několik let nikdo nezpochybnil, dokonce ani bláznivi mladí empíci, co se po těch oslnivě křídových píscích rádi prohánějí v terénních autech, jako když nějací surfaři jedou plážovým vozítkem na večírek. Ale po tom všem, co pro něj strýček Sam udělal, cítil McCarron hluboký respekt vůči úřadům i vůči samotné vládě.

Kromě toho si nechtěl nic začínat s mladými patriotickými nadšenci, kteří byli ochotni i takovou bezútěšnou pustinu chránit před cizím vpádem. S lidmi tohoto ražení je lepší si moc nezahrávat.

McCarron jel k rozeklanému nízkému předhůří. Poušť byla pustá a plochá, jako by někdo velký kus Nebrasky polil postřikem proti plevelu a pak upustil do kruhu sopečných kopců. Právě pro tu ponurost to bylo vhodné místo pro první atomový výbuch na světě.

Rodina Oscara McCarrona kdysi vlastnila všechnu tuhle půdu, bezcenný kus Nového Mexika, který se nehodil k farmaření a dokonce ani k dolování, protože tu nebyly žádné užitečné minerály ani rudy. Ale v roce 1944 se technický tým Projektu Manhattan začal o tu půdu intenzivně zajímat - a McCarronův otec s nimi velmi rád uzavřel smlouvu. Prodal celý ten kus za nevelkou cenu, ale i tak to bylo víc, než za co ta země stála.

Vláda pak zaplatila ještě něco navíc, když McCarronův otec dovolil, aby se pozměnily dokumenty v pozemkovém registru, vypustilo se z nich jeho jméno jako původního vlastníka a celý převod se utajil, takže dokumenty v archivu říkaly, že vláda si půdu pronajala od jakési fiktivní rodiny rančerů, jistých McDonaldových.

Vláda a technici z Projektu Manhattan postavili budovy farmy a větrného mlýna a vytvořili kolem nich legendu o McDonaldových, kteří tam žili. Teprve později, když byl v červenci 1945 proveden test Trinity, první zkouška jaderné zbraně, pochopil McCarron, k čemu bylo tolik tajnůstkářství. Jaderný výbuch se uskutečnil v místech, která měla ležet vlastně za humny majitelů půdy. Ale reportéři a mnohem později ani demonstranti ony mytické McDonaldovy nikdy neobjevili.

McCarronův otec v rámci smlouvy uzavřel ještě jednu nesnadnou dohodu. Bylo to během nejhorší doby druhé světové války, kdy se zdálo, že Němci kráčejí mílovými kroky za dobytím světa a japonská říše brala útokem Tichomoří. Umíralo nevídané množství amerických vojáků. McCarronův otec si nepřál, aby jeho mladý, silný syn byl jednou z obětí. Uzavřel ten tajný převod půdy proto, aby jeho syn byl jednou provždy zproštěn povinnosti vojenské služby.

A protože tu půdu miloval i přesto, jak vyprahlá byla, byl jemu i jeho rodině umožněn trvalý přístup na ni, kdykoli si to budou přát. Právě proto, že jeho teď už čtyřiatřicet let mrtvému otci na tom tolik záleželo, založil si McCarron tuhle tradici: aspoň jednu noc v týdnu trávil tady venku a užíval si samoty pod širým pouštním nebem na půdě, kterou kdysi vlastnili.

Plavka byla tou opuštěnou krajinou nadšená. Aniž ji McCarron pobídl, přešla do klusu a postupně do plného trysku. Silná klisna si protahovala svaly, skákala přes nízké čedičové balvany a dusala po vyprahlé půdě. McCarron tu měl své oblíbené tábořiště a plavka dobře věděla, jak se tam jede.

Do okrouhlého údolíčka se dostali ještě za plného denního světla. Na černých skalách se tu a tam držely houževnaté lišejníky a dávaly svou vitalitu najevo jasnými barvami. Prohlubeň byla plná sádrovcového písku, jako by se pouští přehnal horký blizzard. Roklinka mezi skalami skrývala malé čisté jezírko napájené z pramene vody, která tu bublala na povrch, do cista profiltrovaná přes metry jemného písku.

McCarron šel nejdřív k jezírku a zhluboka se napil. Voda byla chladná, protože v roklince byl celý den stín. S chutí polykal čistou lahodnou vodu, protože nechtěl plýtvat tou, kterou měl s sebou v polních lahvích. Plavka ho šťouchala do ramene, jako by ho pobízela, aby si pospíšil. Ale McCarron si dával načas, vychutnával vodu, než plavka do jezírka naslintá. Pak ji také nechal napít dosyta.

Odsedlal kobylku a přivázal ji ke zkroucenému pahýlu stromu. Vzal sekeru, podťal pár suchých meskitových keřů a dotáhl je k ohništi. Oheň bude kolem sebe šířit teplo, praskat a vybuchovat do noci, nehybný vzduch naplní hustým aromatickým dýmem.

Oscar McCarron vytáhl ze sedlové brašny svou poštu, držel chvíli v ruce záhadnou ochrannou obálku a pak se rozhodl ještě chvíli nechat svou zvědavost hlodat. V poslední době mu život mnoho překvapení nepřinášel.

Reklamní letáky stočil a podstrčil je pod hromádku meskitového dřeva. Pak je jako obvykle zapálil jedinou sirkou. Větvičky byly tak suché, že prakticky vzplály samy.

McCarron rozbalil pokrývku a tenký spací pytel, pak vytáhl potřeby na vaření. Vzhlédl a chvíli se díval na spršku hvězd, které se postupně vynořovaly na tmavnoucí obloze, na roje jasných světýlek zářivých jako diamanty, jaké obyvatelé měst na svém světlem zamořeném nebi nikdy nevídají.

Ze smolných větví vyšlehly vysoké žhavé plameny. McCarron se konečně pohodlně usadil na svém oblíbeném kameni, vzal měkkou obálku a roztrhl ji. Obsah vysypal do mozolnaté dlaně.

„Co to sakra je?" zabručel zklamaně po těch dlouhých hodinách očekávání.

Našel jen kousek papíru a malou celofánovou obálku plnou divného prášku, nějakého mastného černého popela, který mu zavrzal mezi prsty, když stiskl obálku. Vypadl také lísteček papíru, na němž bylo něco napsáno pečlivými špičatými písmeny.

„ZA VÁŠ PODÍL NA MINULOSTI."

Žádný podpis, žádné datum, žádná adresa.

„Co to sakra je?" opakoval. „Za můj podíl na minulosti čeho?"

Zaklel na koně, jako by mu plavka mohla dát nějakou odpověď. Ta jediná významná věc v celém jeho životě, na kterou si Oscar McCarro vzpomněl, byla náhoda nebo souhra osudu - totiž to, že vlastnil půdu, na které se odehrál test Trinity.

Na tenhle svůj podíl na historii své země byl hluboce pyšný - pomohl přece odstartovat jaderný věk, který ukončil druhou světovou válku a zabránil těm krvežíznivým Japoncům dobýt půlku světa. Ta jediná úspěšná jaderná zkouška kromě toho začala studenou válku a ta zase vedla k vývoji mocnějších superzbraní, které udržely komouše v mezích. Jo, na svůj podíl v tomhle všem byl Oscar McCarron náležitě pyšný..., ale pro to přece sám nic neudělal.

Co jiného může ten záhadný vzkaz znamenat?

„Nějakej cvok," zavrčel. Lístek i obálku hodil do praskajícího meskitového ohně.

Odepnul tašku s jídlem, vytáhl plechovku chilli a otevřel ji malým otvírákem. Vyklopil ji do kotlíku pověšeného na trojnožce nad ohněm. Pak vylovil svůj poklad, plastový zavírací pytlík s papričkami jalapeo a s čerstvě opraženými zelenými chilli, které ke směsi přidával, aby nevýraznému průmyslovému receptu dodal trochu chuti.

Zatímco jídlo nad ohněm bublalo, naslouchal naprostému tichu. Nebyli tu ptáci, netopýři ani hmyz. Bylo tu jen pouštní ticho, temný klid, v němž slyšel vlastní dech, pulzování krve v uších, slyšel i své myšlenky. Zavřel oči a zhluboka nasál ostré koření z bublajícího chilli.

Ticho porušila plavka, která odfrkla a tiše zaržála.

„Ale mlč," zakřikl ji McCarron, jenže kobylka znovu zařehtala, tentokrát hlasitěji, a zadupala, jako by měla z něčeho strach. Pohodila hlavou, funěla a frkala.

„Co se děje?" zeptal se, pomalu se hrabal ze země a narovnával stará vrzavá kolena. Kůň se choval, jako by zvětřil puma nebo medvěda, ale McCarron věděl, že něco takového není možné. Nic většího než pár ještěrek, chřestýšů a myší klokanovitých tady v poušti Jornada del Muerto nemůže přežít.

Pak uslyšel šeptající hlasy, podobné vánku slov v cizím jazyce, prozpěvování, bubny, to všechno se stupňovalo v mohutný hukot. Syčivý zvuk v pozadí mu připomněl praskání statické elektřiny, jaké slýchal, když měl televizi puštěnou moc nahlas a došla videokazeta.

„Co to sakra je?" řekl. „Co je to tam?"

McCarron vstal a šel k sedlu pro pušku. Vítr sílil a on ucítil na ošlehaných tvářích horký závan - mnohem teplejší než pouštní noc. Písečná bouře? Požár?

Plavka poskakovala sem a tam, pokoušela se utrhnout provaz. Divoce koulela očima. Couvla a pak udělala prudký skok stranou a přitiskla se na hrubou lávu, jako by byla na stěnu té mělké prohlubně přilepená.

„Klid, holka! Klid!" McCarron se obrátil a uviděl krvavou šmouhu na kameni, o který se plavka odřela do živého masa. Ale neztrácel čas konejšením koně.

Zamával hlavní pušky do bzučící a dunící noci. Někdo nebo něco tam musí být.

„Jestli si se mnou chcete něco začínat, tak si to bejt váma pořádně rozmyslím," vykřikl. Oči ho pálily a slzely mu. Vystřelil varovně do vzduchu, ale prásknutí pušky v tom stále sílícím vytí úplně zaniklo.

Pouštní vzduch mu popálil ústa jako závan z nejrozžhavenější pece, sežehl mu hrdlo, spálil zuby. Ucouvl. Kůň řičel hrůzou a to podivné zvířecí šílenství děsilo starce víc, než ho kdy mohly vyděsit vlastní zmatené smysly.

Náhle noc kolem McCarrona vybuchla, jak si ono zuřivé něco, co vytvářelo všechny ty hlasy, ten šepot a křik a ten náhlý žár, našlo cestu do prohlubně, jako by mu někdo hodil do klína maličké slunce.

Celý svět Oscara McCarrona se naplnil strašlivým výbuchem atomového ohně.

TŘINÁCT

Lokalita Trinity, poblíž Alamogorda, Nové Mexiko. Pátek, 11.18

Tentokrát řídila Scullyová. Jeli z Albuquerque na jih plochou vyschlou jižní polovinou Nového Mexika. Klimatizace nájemného fordu Taurus si začala stěžovat, když Scullyová vyjela do prudkého kopce a pustila se do dlouhého sestupu ke středu pouště.

Mulder na sedadle vedle ní skládal a rozkládal kopii „zprávy o neobvyklé události", která přišla do Tellerova střediska faxem a kterou mu Rosabeth Carrerová předala časně ráno.

„Myslím, že tohle by vás mohlo zajímat, agente Muldere," řekla a ukázala na krátký popis, který jí přišel na stůl podle běžného rozdělovníku z centrály ministerstva energetiky. „Podle předpisů ministerstva musejí být určití lidé informováni o každé neobvyklé události spojené s radiací. Já k těm lidem patřím -a tohle do příslušné kategorie rozhodně spadá."

Scullyová vzala list papíru od svého partnera a rychle přelétla pohledem popis dalšího záhadně spáleného těla, patrně oběti radioaktivního ohně. Tohle se stalo daleko od Tellerova nukleárního výzkumného střediska, na raketové střelnici White Sands, poblíž opuštěného památníku, který Scullyová až příliš dobře znala - lokalita Trinity, místo, kde

se v červenci 1945 odehrála první zkouška jaderného výbuchu.

„Ale jak může tahle událost souviset se smrtí doktora Gregoryho?" zeptala se pak. „Oběť byl starý rančer, který nemá se současným výzkumem jaderných zbraní nic společného."

Rosabeth Carrerová jen pokrčila rameny. „Podívejte se na ty podrobnosti. Jak by mohla nesouviset? Takovýhle způsob smrti se nevidí každý den."

Mulder si chtivě vzal zprávu zpátky a znovu si přečetl shrnutí celé události. „Chci si to prověřit, Scullyová. Tohle může být vodítko, které jsme hledali. Dvě stopy místo jedné."

Scullyová povzdechla a souhlasila. „Sám fakt, že obě ty události vypadají tak odlišně, nám může pomoct..., když přijdeme na to, co je spojuje."

Proto se hnali na letiště do Oaklandu, přeletěli s Deltou do Salt Lake City a pak do Albuquerque, kde si najali auto na dlouhou cestu na jih.

Scullyová soustavně udržovala rychlost o patnáct kilometrů vyšší než povolený limit, ale v rychlém pruhu i tak kolem ní svištělo jedno auto za druhým. Když se kolem prořítil mohutný tahač s třemi návěsy, sevřela volant o něco pevněji.

Při řízení Scullyová probírala se svým partnerem jednotlivé možnosti. „Muldere, naše pracovní teorie zatím byla, že v laboratoři doktora Gregoryho selhal test nějaké zbraně nebo že jeho smrt způsobila sabotáž některého demonstranta. Ale není mi jasné, jak do některé z těch verzí může zapadat smrt rančera na opuštěné raketové střelnici."

Mulder poskládal zprávu o neobvyklé události a zastrčil ji do kapsy saka. „Možná neuvažujeme v dost velkých dimenzích, Scullyová. Třeba je v tom nějaké širší spojení, něco, co souvisí s jadernými zbraněmi všeobecně. Raketová střelnice... Jaderná výzkumná laboratoř..."

„To už do toho můžeš klidně zahrnout i celou vládu,, Muldere," podotkla Scullyová.

„Aspoň máme spoustu manévrovacího prostoru," řekl.

Po krátkém okamžiku ticha Mulder přimhouřil oči a pohlédl na Scullyovou. „Doufám, že se přímo na místě dozvíme víc. Z letiště jsem zavolal na ústředí. Čekám, že lidi na White Sands už dostali faxem nějaké trochu rozsáhlejší informace o tom, co byl ten Oscar McCarron zač. Uvidíme, jestli opravdu tak docela nesouvisí s doktorem Gregorym. Třeba je v tom něco úplně jednoduchého."

Scullyová se znova soustředila na dálnici. „Uvidíme."

Rozhodli se další debatu odložit na dobu, kdy se dostanou přímo na místo nálezu spáleného těla starého rančera.

Mulder poposedl, jak se snažil uhnout žáru, který pražil do oken. „Až si příště budeme najímat auto, navrhuju ještě před podpisem smlouvy zjistit, jestli nemá černá sedadla," podotkl.

„Souhlas." Scullyová nechala tachometr vystoupit až na sto patnáct, pak až na sto dvacet. Vzpomněla si totiž, že Nové Mexiko se svými pouštními dálnicemi je vždycky první stát v zemi, který k velké radosti obyvatel zvýší rychlostní limity.

Minuli velké cedule hlásající: „POZOR! NEBERTE STOPAŘE. POBLÍŽ JE VĚZNICE."

„Vážně kouzelné místo," podotkl Mulder.

Ford Taurus dojel do malého městečka za Soccorem zvaného San Antonio. Tam zahnuli na východ, hlouběji do pouště Jornada del Muerto - Cesta smrti, což bylo dost příhodné pojmenování. U Stallion Gate, severního vjezdu na raketovou střelnici White Sands, se zastavili u strážnice a zamávali doklady. Strážný je vyšel ven přivítat a pak je gestem poslal dál do pustiny raketové střelnice.

Scullyová si zastínila oči a rozhlédla se po nevlídné krajině - ta vypadala jako mrtvola kdysi úrodné země. Viděla to místo na fotografiích, ale nikdy se sem nedostala osobně.

„Tyhle brány se jednou do roka otevřou," řekla, „takže turisté a poutníci mohou jít přímo na místo, kde se test Trinity odehrál, a podívat se, co zbylo z McDonaldova ranče. To je ještě o patnáct kilometrů dál, jestli si dobře vzpomínám. K vidění tam moc není, jen kamenná mohyla a pamětní deska."

„Tak si přesně představuju dovolenou," ušklíbl se Mulder. „Jet sem a postavit se přímo do epicentra."

Scullyová mlčela. Nedomnívala se, že její partner ví něco o tom, že se kdysi okrajově angažovala v protestních aktivitách, a bylo jí milejší nechat si tuhle část svého života pro sebe. Ale byla z toho nesvá. Nikdy neměla před Mulderem tajemství. Tahle nejistota jí byla cizí a ona se snažila určit původ těch pocitů. Zahanbení? uvažovala. Nebo pocit viny? Zhluboka se nadechla. Mají tady přece práci.

Zastavili u nich dva vojenští policisté v džípu. Scullyová a Mulder neochotně vystoupili z klimatizovaného fordu a sešli k policistům. Ani jeden nebyli na projížďku po prašné vápencové poušti vhodně oblečeni, ale „empíci" si toho nevšímali. Mávli na oba agenty FBI, aby se k nim přidali. Mulder připnul jejich aktovky pod sedadlo a pak pomohl Scullyové nasednout dozadu.

Seděli vedle sebe na rozpálených sedadlech poskakujícího auta a drželi se zuby nehty, zatímco džíp se řítil po rozbrázděné pláni bez ohledu na to, jestli pod sebou má cestu, nebo ne. Policisté si přitáhli přilby a zaťali zuby, aby jim do úst nevnikal zvířený prach.

Dorazili ke kulaté proláklině, kolem které stála skupina jiných vojenských policistů a důstojníků vojenského letectva. Nějaký člověk v ochranném obleku a s přenosným Geigerovým počítačem v ruce sešel až dolů do uzavřeného prostoru a zkoumal bezprostřední místo události.

Scullyová vystoupila a úplně zapomněla, jak ji bolí ztuhlé nohy. Vzmáhal se v ní strach. Mulder vedle ní kráčel mlčky až na okraj prohlubně lemované tmavou sopečnou horninou.

Vypadalo to, jako by se celé údolíčko roztavilo.

Scullyová a Mulder se představili. Plukovník, který stál mezi důstojníky, je čekal. Podal Mulderovi zkroucený faxový papír. „Tohle pro vás přišlo z ústředí FBI, pane Muldere," řekl. „Ale tyhle informace jsem vám mohl říct i já. O starém

Oscarovi víme všechno. Proto jsme ho tady taky našli."

„Tak mi to povězte," povytáhl Mul der s nadějí obočí. „Potřebujeme všechny detaily, které nám můžete poskytnout."

„Ten rančer je starý dědek a jezdil sem prakticky každý týden už od stvoření světa. On a jeho otec původně vlastnili tu půdu tady okolo a pak ji postoupili vládě pro test Trinity, ale kvůli nějakým válečným bezpečnostním opatřením se jména v papírech změnila, takže se nedalo zjistit, kdo byl původním majitelem. Nejspíš se báli nějakých bláznivých demonstrantů nebo možná nacistických špionů." Plukovník kývl hlavou k prohlubni, kde došlo k výbuchu. „A když si vezmete, co se stalo, tak k tomu možná měli dobrý důvod."

Scullyová od té scény nemohla odtrhnout oči. Sádrovcový písek ožehl tak strašlivý žár, že ho změnil v jakousi glazuru, ve ztvrdlé nazelenalé sklo podobné jadeitu.

„Trinitit," řekla.

„Cože?" zeptal se Mulder.

Hlavou ukázala na sklovitou taveninu, která pokrývala písek. „Vsadím se o co chceš, že se zjistí, že ten sklovitý písek a kámen je trinitit. Během testu Trinity byl žár kolem epicentra natolik intenzivní, že roztavil okolní písek a slil ho ve sklo. Bylo to dost neobvyklé. Lidé to dokonce sbírali."

„Pojďte, můžeme se podívat blíž," vyzval je plukovník. „Jestli se o tom máte něco dozvědět, budete si to nejspíš chtít prohlédnout."

„Díky za spolupráci, plukovníku," ocenila to Scullyová.

Šlachovitý osmahlý muž se k ní otočil. „Do řešení tohohle případu se rozhodně nijak nehrneme, paní Scullyová. Rádi vám ho předáme."

Prošla za plukovníkem kordonem a pak dolů do spáleného písku. V jedné skalní stěně viděli lesknoucí se prohlubeň, v níž se sádrovec roztekl.

Do země byly žárem vpáleny začernalé pozůstatky dvou sežehnutých postav, skoro rozloženého člověka a koně, byly zploštělé a vysušené, vtisknuté do roztaveného písku. Ztvrdlé sklo obě mrtvoly zalilo jako příšerný obraz, jako zmučený hmyz v jantaru.

Mulder se otřásl a odvrátil se od vyschlého výrazu hrůzy na tváři oběti. Krátce se Scullyové chytil za paži, jako by u ní hledal oporu. „Nenávidím oheň," zamumlal tiše.

„Já vím, Muldere," odpověděla. Neřekla mu, jak moc ona sama nenávidí hrozbu radiace a spadu. „Asi bychom tady neměli zůstávat déle, než je nutné."

Když se odvracela, nedokázala myslet na nic jiného než na příšerně spálené mrtvoly, na fotografie obětí z Nagasaki v muzeu hnutí Zastavte jaderné šílenství! v Berkeley.

Jak je možné, že se to všechno opakuje tady?

ČTRNÁCT

Historická kavárna U Sovy, San Antonio, Nové Mexiko. Pátek, 13.28

Na zpáteční cestě se Scullyová a Mulder rozhodli, že se předtím, než vyjedou na dálnici směrem na Albuquerque, zastaví v „historické" kavárně U Sovy, rezavohnědé budově z nepálených cihel, která vypadala jako opuštěná filmová kulisa. Zdálo se, že rozlehlý dům je to jediné, co tady v San Antoniu stojí za povšimnutí.

Na štěrkovém parkovišti stály čtyři otlučené a špinavé pickupy, dva harleye zaparkované vedle sebe a starý ford dodávka.

„Pojď, riskneme to, Scullyová," řekl Mulder. „Stejně se musíme někde najíst. Cesta na sever bude dlouhá."

Scullyová složila mapu a vystoupila z auta do úmorného vedra. Zaclonila si oči. „Proč aspoň jedno město v tomhle státě nemá pořádné letiště," povzdechla. Vešla za Mulderem do velkých skleněných dveří s povlakem silničního prachu. Přidržel jí dveře otevřené a ona si všimla nálepky na skle, hlásající, že tuto restauraci doporučuje Americký automobilový svaz.

Uvnitř bylo šero a hlučno. Takovýmhle místům se normálně vyhýbala. Mulder byl nadšený. „Tak pojď, Scullyová," pobídl ji. „Je to historické. Jen si přečti ceduli."

„Počkat," řekla. „Myslím, že jsem o tomhle místě dokonce už něco slyšela. Mělo to něco společného s Projektem Manhattan nebo s Trinity."

„Tak jsme se zastavili na správném místě," pochvaloval si Mulder, „a ty hamburgery budou dokonce pracovní."

U baru se hrbily špatně rozeznatelné postavy: rančeři, kteří se neobtěžovali sundat si kovbojské širáky, několik řidičů kamionů v baseballových čapkách a jeden nebo dva turisté. V opačném koutě hrál někdo na automatu. Nad barem i v jídelně blikalo několik neonových reklam na levná piva.

„Ty židle vypadají jako původní," jásal Mulder. „Mně se tady líbí."

„To ráda věřím, Muldere."

Za rohem se objevil mohutný Navaho s černošedými vlasy svázanými do ohonu a zastavil se u pokladny. Měl na sobě džínsy, kostkovanou bavlněnou košili s perleťovými stiskacími knoflíky a kolem krku místo kravaty šňůrku s tyrkysovou sponou. „Sedněte si, kam chcete," ukázal na řadu boxů gestem vyslance, zvoucího do svého království. Pak se vrátil za pult a začal znova otírat umakart, zatímco ostatní jedli a nahlas se častovali neuvěřitelnými historkami.

Na stěnách kavárny U Sovy visely plakáty, zarámované fotografie experimentálních startů raket z White Sands a oficiálně vyhlížející potvrzení o účasti na cvičeních pátracího týmu pro jaderné poplachy. Na dřevěném obložení visely zvětšeniny atomových hřibů z pouštních výbuchů, menší verze stejných obrázků byly na prodej v malé skleněné vitríně vedle staré pokladny... stejně jako sklovité jadeitově zelené kamínky - trinitit.

„Chtěla bych se tady porozhlédnout, Muldere," řekla Scullyová. „Třeba je tu něco zajímavého."

„Já si zatím někde sednu," kývl Mulder, „a něco nám objednám."

„Tak nevím, jestli ti to můžu svěřit," zavrtěla hlavou.

Dobromyslně mávl rukou. „Už jsem se někdy spletl?" Zmizel v zešeřelém labyrintu boxů dřív, než mu stačila odpovědět.

Čekala u vitríny pod pokladnou a vzala do ruky malou cyklostylovanou brožuru se zrnitou fotografií kavárny U Sovy. Mizerně napsaný text vysvětloval, čím si kavárna vysloužila svůj nárok na slávu. Jak si ho letmo četla, osvěžila si paměť - a vybavilo se jí všechno, co se dozvěděla v době, kdy jako posedlá studovala dobu studené války, závodů ve zbrojení a počátků amerického jaderného programu.

V dobách, kdy auta ještě neměla klimatizaci, byla kavárna U Sovy neoficiální zastávkou vědců a techniků Projektu Manhattan na častých dlouhých cestách od severních hor u Los Alamos k lokalitě Trinity.

Neměli k dispozici žádné dálnice, jen obyčejné státní silnice, a v tom žhavém létě roku 1945 musela být taková cesta hodně únavná.

Technicky vzato neměl personál povoleno někde se cestou zastavit. Armáda vydala příkaz, že musejí jet nepřetržitě. Ale kavárna U Sovy, opuštěné místo na křižovatce pouštních cest, kde široko daleko nic nebylo, byla pro malé konvoje ideální příležitostí na chvíli zastavit, než vyrazily na východ do ještě vražednějšího terénu. Ať pasažéři chtěli nebo ne, tou dobou už doslova toužili dát si oběd nebo něco studeného k pití, než vjedou do uzavřené krajiny, kterou vláda vyhradila pro první výbuch atomové bomby.

Mohutný Navaho viděl, že Scullyová stojí u vitríny, došel k ní a oslovil ji zvučným hlubokým hlasem: „Co pro vás můžu udělat?"

Scullyová sebou polekaně trhla a pak ukázala na malé kamínky. „Chtěla bych jeden ten kousek trinititu, prosím vás."

„Ten za pět dolarů?" Muž bez dalších řečí vytáhl klíček a zezadu otevřel vitrínu. Vzal z ní jeden malý kamínek. Zarazil se, pak ho položil na původní místo a vybral místo něj větší vzorek. „Vezměte si tenhle," řekl. „Stejně jsou všechny předražené."

Scullyová uchopila sklovitý oblázek a sevřela ho v dlani. Snažila se přitom představit si pekelný žár, který ho vytvořil - ne nějaký geologický proces v hloubi Země, ale peklo vytvořené člověkem, které trvalo jen pár vteřin. Kamínek byl v dlani chladný a hladký, pokud cítila nějaké pálení, vzniklo výhradně z její představivosti.

Scullyová zaplatila za kamínek a odloudala se k ostatním exponátům.

Polovinu zdi zabírala sbírka starých lahví. Hnědé sklo, zelené sklo, čiré sklo, dokonce i pár jasně modrých lahví, to všechno tu bylo vystaveno bez identifikačních štítků - jen na zdi byl připíchnutý zažloutlý a zkroucený list papíru popsaný na stroji.

Sbírka lahví tu už byla od doby před druhou světovou válkou a byla vysoce ceněným majetkem jiného Navaha, který původně kavárnu U Sovy vlastnil. Bývalý majitel nevěděl nic o tajném jaderném projektu nebo o nadcházející zkoušce, i když si nemohl nevšimnout oficiálních vládních vozidel, vojenských důstojníků a techniků v obleku a kravatě, kteří by se nikdy nemohli s úspěchem vydávat za místní rančery nebo Navahy z rezervace.

Ti inženýři tady nejspíš museli vypadat stejně nemístně jako dnes odpoledne ona a Mulder, pomyslela si Scullyová. Četla dál.

Několik dní předtím, než se v červenci 1945 uskutečnil vlastní výbuch, jeden z techniků, pravidelný -i když neoficiální - zákazník kavárny U Sovy, dal starému majiteli hlášku. Neuvedl žádné utajované detaily, řekl jen, že by asi bylo rozumné ty křehké lahve na pár dnů sundat. Skeptický navažský majitel poslechl... a sbírka lahví tak byla zachráněna, když výbuch Trinity otřásal zdmi dokonce až v Silver City a Gallupu, což bylo skoro tři sta kilometrů daleko. Jméno toho ohleduplného technika z Projektu Manhattan uvedeno nebylo, pravděpodobně proto, aby se nedostal do potíží.

Scullyová se se svým trinititovým suvenýrem vrátila do jídelny hledat Muldera. Pohodlně se rozvaloval v jednom z boxů a četl si znova fax, který dostal na střelnici White Sands. Upíjel přitom ledový čaj z červeného plastového šálku.

Scullyová se svezla na polstrované sedadlo proti němu a všimla si, že i jí objednal ledový čaj. Položila sklovitý oblázek před něj na umakartovou desku stolu. Vzal ho do ruky a zvědavě ho obracel v dlani.

„Jednou jsi říkala, že jsem kavka, když si kupuju suvenýry v takovýchhle pastech na turisty."

„Tohle je něco jiného," odpověděla.

„Samozřejmě," ušklíbl se.

„Ale je. To je trinitit," vysvětlila, „ta látka, co jsem ti o ní říkala."

V slabém světle, které vrhala blikavá reklama na Coors, si ho pozorně prohlédl. „Vypadá to přesně jako to, co měl kolem sebe ten mrtvý."

Kývla.

Přerušila je servírka, která jim přinesla jídlo. Každému z nich dala košíček ještě syčících hranolků a obrovský burger, který byl tak šťavnatý, že musel být zabalený v ubrousku, aby mastnota nestékala.

„To ti bude hrozně chutnat, Scullyová," podotkl Mulder. „Místní specialita, cheeseburger se zelenými chilli papričkami." Mulder vzal ten svůj do ruky, pořádně se zakousl a řekl s plnou mastnou pusou: „Vynikající! Sami si tu melou maso a ty zelené chilli ohromně vylepší chuť. Takového něco ve Washingtonu nedostaneš."

„Ani si nejsem jistá, jestli bych o to stála." Scullyová vzala do ruky svůj vlastní obří burger. Prohlédla si ho, aby přišla na to, jak na něj nejlépe zaútočit.

Přesvědčila se, že má po ruce dostatečnou zásobu papírových ubrousků. Ale i přes svou počáteční skepsi zjistila, že jídlo je skutečně vynikající a že palčivá chuť zelených papriček se nepodobá ničemu, co kdy ochutnala.

„Takže, Scullyová," vrátil se pak Mulder k práci, „co vlastně zatím víme? Máme teď dvě těla - tři, když počítáme i toho koně - lidí zabitých náhlým žárem podobným miniaturnímu jadernému výbuchu. Jedno v izolované kanceláři ve výzkumné zbrojní laboratoři a druhé tady uprostřed pouště."

Scullyová zvedla prst, všimla si, že jí na kloub steklo trochu kečupu, a vzala ubrousek, aby si ho otřela. „Laboratoř, kde došlo k prvnímu úmrtí, používal vědec, který pracoval na jaderných zbraních, konkrétně na nové tajné a účinné atomové hlavici. K druhé smrti došlo na raketové střelnici White Sands, kde by armáda mohla takovou hlavici zkoušet. To může nějak souviset."

„No jo," připomněl Mulder, „jenže kancelář doktora Gregoryho nebyla žádná technická a experimentální laboratoř. V podstatě to byla jenom místnost plná počítačů. Těžko měl v šupleti zastrčenou jadernou hlavici. A kdyby armáda doopravdy měla v úmyslu zkoušet Planoucí perlík, proč by to dělala na White Sands? Vláda už dneska má dokonalé jaderné testovací zařízení v Nevadě. Je to tam oficiální a mají tam taková bezpečnostní opatření, že si nic lepšího ani nemůžou přát. Kromě toho - tys měla dojem, že ten plukovník ve White Sands něco takového čekal?"

Scullyová musela připustit, že má Mulder pravdu. „Ne, vypadalo to, že ta situace ho úplně zaskočila."

Mulder si otřel ústa ubrouskem. „Myslím, že bychom měli hledat nějaké širší spojení - a možná to ani nemá nic společného s Planoucím perlíkem."

„Když to není Planoucí perlík, tak co myslíš, že to je?"

Mulder polkl poslední sousto cheeseburgeru a pak se pustil do zbývajících hranolků. „Mezi Emilem Gregorym a Oscarem McCarronem je několik nejasných spojení ještě z doby druhé světové války. Oscar McCarron byl starý rančer, který patrně za celý život nevytáhl paty z Nového Mexika. Doktor Gregory byl taky z Nového Mexika. Před víc než padesáti lety pracoval na Projektu Manhattan, pak strávil nějakou dobu v Los Alamos a teprve pak odjel do oblasti San Franciska a začal pracovat v Tellerově nukleárním výzkumném středisku."

„A co tím chceš říct, Muldere?!"

Pokrčil rameny. „Jenom střílím naslepo a nejsem si jist, jestli jsem vůbec už na něco přišel. Ale tak mě napadlo, že bychom měli začít trochu používat představivost a vzít v úvahu i jiné možnosti. Co jiného mohli ti dva mít společného? Víme, že Gregory pracoval na testu Trinity a McCarronova rodina vlastnila půdu, kde se ten test konal."

Scullyová vzala hranolek a rychle ho snědla. „Muldere, tvoje představivost občas pracuje až moc aktivně."

Udiveně ukázal na sebe, jako by chtěl naznačit: Moje? „A kolikrát se už moje alternativní řešení ukázala jako správná, Scullyová?"

Scullyová si dala další hranolek. „To závisí na tom, koho se na to zeptáš."

Mulder povzdechl. „Scullyová, tys občas nemožně skeptická - ale přesto tě mám rád."

Odměnila ho úsměvem. „Někdo tě musí držet při zemi."

Mulder si utřel ruce do dalšího ubrousku a vytáhl mapu Nového Mexika. „Nevíš, jak je odtud daleko do Roswellu?" zeptal se. „Třeba by to stálo za výlet."

„To tedy rozhodně ne," odpověděla Scullyová. „Musíme chytit letadlo."

Podíval se na ni s pobaveným výrazem, aby naznačil, že to nemyslel vážně. „Zeptat se můžu, ne?"

PATNÁCT

Kamida Imports, Honolulu, Havaj. Pátek, 14.04

Ryan Kamida seděl u svého úhledně a pečlivě uspořádaného stolu ve výškové kancelářské budově, v níž čtyři poschodí patřila jeho vlastní dovozní společnosti, a pečlivě psal adresu na vypolstrovanou obálku.

Kaligrafické pero se pohybovalo přesnými tahy a tvořilo dokonalá písmena, mokrý černý inkoust vypadal jako sežehnutá krev.

Dvě stěny jeho rozlehlé rohové kanceláře zabírala velká okna, nabízející panoramatický výhled na Oahu. Ale Kamida nechával většinu -času žaluzie napůl stažené. Měl rád příjemné teplo slunce, které hladilo a konejšilo jeho tělo, koupal v něm svou zjizvenou kůži, připadal si jako na opuštěném tichomořském ostrově v těch idylických dnech, na které si už stěží vzpomínal.

Ale příliš mnoho jasné sluneční záře mu připadalo jako oheň. Připomínalo mu ten druhý výbuch na obloze, ten palčivý záblesk tak prudký, že i samy molekuly vzduchu vzplály.

Sněhobílé husté vlasy měl Kamida pečlivě upravené a sčesané k hlavě. V důsledku téměř nadpřirozeného štěstí, které ho po celý dospělý život provázelo, měl spoustu peněz na podobné věci: šaty, péči, majetek.

Ale za své peníze si nemohl koupit všechno. Ani nechtěl všechno.

Jeho zdeformované ruce s kůží podobnou vosku svíraly lakované pero, jako by to byla zbraň - a v jistém smyslu i byla. Slova mu znovu zněla v hlavě. Vypsal adresu pečlivým, dokonalým rukopisem, nahmatal správné místo na měkké obálce. Doslova cítil, jak jsou jeho písmena přesná.

Kamida spokojeně odložil pero do známého žlábku vedle kalamáře. Pak vzal speciální obálku do ruky, ohmatal její hrany, její ostré rohy. Spolehl se na to, že adresu napsal správně. Nikdy si ji nenechával od nikoho zkontrolovat, i když sám ji vidět nemohl.

Ryan Kamida byl úplně slepý.

Seznam v jeho mysli se zkracoval s každým odeslaným balíčkem, s každým objeveným cílem. Jména těch, kdo za to všechno byli zodpovědní, se mu vryla hluboko do vycvičené paměti.

Když teď seděl u svého stolu, kde ho přes žaluzie zalévalo teplé havajské slunce, připadal si velice osamělý - i když věděl, že se o to postaral sám. Všechny své zaměstnance na tomhle patře poslal to odpoledne domů. Měli námitky, poukazovali na to, že mají spoustu práce - přepravní záznamy, odměny nákupčím, provize prodejcům. Kamida jim prostě nabídl za ten půlden o polovinu větší plat a oni spokojeně odešli domů. Na jeho výstřednosti byli zvyklí.

Měl teď kanceláře sám pro sebe a mohl se věnovat své důležité práci.

Vláda Ryanovi Kamidovi celé roky pomáhala, nepochybně proto, aby utišila své výčitky svědomí. Občas mu

nenápadně dělala reklamu, někdy zcela otevřeně dala přednost jeho nabídce a vybrala si jeho namísto jeho soupeřů. Byl handicapovaný obchodník, navíc z národnostní menšiny - i když tady na Havaji nebylo nic pozoruhodného na tom, že někdo pocházel z tichomořského ostrova. Mezi japonskými turisty a těmi ostrovany, kteří se tu usadili natrvalo, byli skutečnou menšinou středostavovští běloši.

Kamida využil všech schopností, které měl, aby jeho společnost uspěla. Specializoval se na exotické dovozy z málo známých tichomořských ostrovů - Elugelabu, Truku, Johnstonova atolu, celého Marshallova souostroví - dělal na turisty dojem tretkami pocházejícími ze vzdálených míst se zajímavými jmény.

Peníze potřeboval k tomu, aby mohl uskutečnit své pravé poslání.

Kamida ohmatal obálku, strčil do ní rukou psaný vzkaz a malou skleněnou ampulku a pak ji zalepil. Ten prostý čin mu přinesl takovou úlevu, až se zachvěl, ale dlouho to netrvalo.

Bez ohledu na to, kolik takových balíčků poslal, bez ohledu na to, kolik viníků objevil, nikdy tím nemohl vyrovnat ztrátu svých blízkých. Byla to dokonale úspěšná genocida, důkladnější než všechno, co dokázal Adolf Hitler. V jediném okamžiku rodina Ryana Kamidy, jeho příbuzní, jeho kmen... celý jeho ostrov zmizeli v záblesku světla a plamenů. Jediný, kdo přežil, byl malý chlapec.

Ale Kamida své přežití nepovažoval za zázrak ani za požehnání. Celý život musel snášet vzpomínku na těch několik vteřin, kdežto pro ostatní to trvalo jen okamžik.

Nebo si to aspoň myslel.

Ty hlasy v jeho hlavě nepřestaly křičet ode dne, kdy mu bylo deset let.

Kamida odsunul obálku a začichal dusný vzduch ve své kanceláři. Zvedl spálenou tvář a prázdné oči ke stropu. Neviděl, ale cítil, vnímal blížící se bouři.

Palčivé moře doběla rozpáleného žáru zavěšené pod izolačními deskami vřelo jako pěna v kotlíku a hemžilo se přízračnými křičícími tvářemi. I když byl Kamida slepý, věděl, že tam jsou. Nenechají ho být.

Duchové jeho spálených blízkých byli čím dál netrpělivější. Kdyby jim oběti nevybíral on, udeřili by na vlastní cíle. Duchové čekali dlouho a Ryan Kamida už je nedokázal ovládat.

S elegancí a jistotou vidoucího procházel známými kancelářemi. Vyšel ze své pracovny s nadepsanou obálkou v ruce a odnesl ji do podatelny. Odtud balíček spěšně dopraví k letadlu a odvezou do Spojených států. Náklady na expresní poštovní přepravu přes Pacifik považoval za nepodstatné. Balíček dostane jistá nepříliš známá, ale velmi důležitá osoba na ústředí ministerstva energetiky poblíž Washingtonu.

Kamida předpokládal, že je nejspíš už pozdě na to, zastavit Planoucí perlík, ale tohle možná bude stačit k tomu, aby se znovu neopakovala ta noční můra.

ŠESTNÁCT

Tellerovo nukleární výzkumné středisko. Pondělí, 10.16

Po víkendu, během něhož se - pro jednou - nic nestalo, jel Mulder zpátky do Tellerova nukleárního výzkumného střediska. Za volantem si hvízdal California Dreaming. Scullyová předstírala okázale trpitelský povzdech, jako by chtěla říct, že když je Mulder jednou její partner, nějak už ten jeho podivný smysl pro humor snese - včetně té „zasněné Kalifornie". Mulder se na ni usmál, aby dal najevo, jak si její tolerance cení.

Stav těla toho starého farmáře v lokalitě Trinity se tak nezaměnitelně podobal stavu mrtvoly dr. Gregoryho, že Scullyová nemohla nehledat nějaké spojení. Ale do jaderné zbrojní laboratoře u San Franciska se vrátili s ještě větším množstvím otázek než dřív.

Zastavili u hlídané brány a ukázali návštěvnické průkazky i průkazy FBI. Potřebovali si promluvit se zbytkem týmu Planoucí perlík - se zástupcem vedoucího projektu Medvědem Dooleym a s ostatními vědci a techniky. Scullyová byla pořád přesvědčena, že musí existovat nějaké technické vysvětlení obou smrtí, třeba test malé, ale účinné jaderné zbraně, prostě něco, co se dr. Gregorymu vymklo z rukou a co se zkoušelo v Novém Mexiku.

Mulderovi se to ale nezdálo. Ten si myslel, že musí existovat nějaký důvod, který ještě nevzali v úvahu, i když Scullyová se hodlala svého vysvětlení držet přinejmenším do doby, než najde nějaké jiné, logičtější.

Když auto projelo hlídanou branou, Mulder rozložil mapu Tellerova střediska. Prstem hledal mezi přístupovými cestami hlavní laboratorní budovu, kde zemřel dr. Gregory, a kasárenské kanceláře, kam byl přestěhován Medvěd Dooley a ostatní členové jeho týmu.

„Když jsi teď zjistila nějaké detaily o Planoucím perlíku přes, hm...," Mulder pozvedl obočí, „řekněme ‚neoficiální zdroje', poslechneme si, co nám o tom poví sám pan Dooley. Ověřené informace jsou naše nejlepší zbraň."

„Já si jen přeju, abychom měli dost informací na vyřešení tohohle případu," podotkla Scullyová.

„Jo, kdyby přání byla koně...," začal Mulder.

Scullyová se otřásla, protože si vzpomněla na koňskou mrtvolu na raketové střelnici White Sands. „Tu poznámku beru zpátky."

Dorazili k bývalým kasárnám a nechali auto na vládním parkovišti. Tentokrát si Mulder nezapomněl vzít bílou papírovou masku na ochranu proti azbestovým vláknům ve vzduchu. Druhou podal Scullyové a pomohl jí upevnit si ji přes vlasy. Pak si svou partnerku pečlivě prohlédl.

„Třeba vytvoříš novou módu," podotkl. „Mně se to líbí."

„Nejdřív dozimetry, teď masky," vrčela Scullyová. „Tady by si užili zastánci zdravého způsobu života."

Stavební dělníci zdemolovali celý další kus zdi a posunuli plastový závěs zase o kus dál. Řval tu hlasitý generátor, který v uzavřené oblasti udržoval podtlak, údajně proto, aby lehká azbestová vlákna nemohla vyletovat za bariéru.

„Tamhle dole," řekl Mulder a pokynul Scullyové, ať jde za ním. „Když jsem viděl tu novou kancelář, ve které pracuje

Medvěd Dooley, tak mi moje kancelář v přízemí FBI připadala jako luxusní hotel na Havaji."

Když došli k Dooleyho dočasné kanceláři, dveře byly dokořán otevřené i přes ten hřmot sochorů a generátoru a přes křik dělníků.

„Promiňte - pane Dooley?" zavolal Mulder. „Nechápu, jak můžete v takovémhle prostředí pracovat."

Ale když Mulder strčil hlavu dovnitř, kancelář vypadala opuštěně. Stůl byl prázdný, kartotéka zavřená a zalepená. Zarámované fotografie ležely pořád ještě v lepenkových krabicích a ostatní věci se tu nepořádně válely, jako by někdo narychlo balil a všechno, co nepotřeboval, nechával ležet. Mulder stiskl rty a rozhlédl se.

„Jak to vypadá, nikdo není doma," podotkla Scullyová.

Do kanceláře náhle vstoupil zrzavý mladý muž. S brýlemi, kostkovanou košilí a kapsou plnou tužek vypadal jako prototyp potrhlého génia. Průkazka hlásala, že se jmenuje Victor Ogilvy. Mulder nedokázal poznat, zda se mladík za bílou dýchací maskou usmívá, nebo mračí.

„Vy jste z ministerstva obrany?" zeptal se rychle Ogilvy. „Předběžné zprávy máme hotové, ale nic jiného vám zatím dát nemůžu.

„Hledáme pana Dooleyho," řekl Mulder. „Můžete nám říct, kde je?"

Victor Ogilvy za kulatými skly brýlí zamrkal. „No o tom se přece mluvilo při úvodní poradě, to vím určitě. Minulý čtvrtek ráno odjel do San Diega. Dallas by měl na atol dorazit tak asi za den nebo dva. A my ostatní už balíme a poletíme za nimi."

„Poletíte kam?" zeptal se Mulder.

Ta otázka Ogilvyho dokonale překvapila. „Jak to kam? Jste opravdu z ministerstva obrany?"

Scullyová udělala krok vpřed. „Nikdy jsme nic takového netvrdili, pane Ogilvy." Ukázala mu svůj průkaz. „Federální vyšetřovatelé. Já jsem zvláštní agentka Dana Scullyová a to je můj partner agent Mulder. Potřebujeme vám položit několik otázek ohledně Planoucího perlíku, smrti doktora Gregoryho... a té zkoušky, která se koná na atolu v Tichém oceánu," řekla.

Muldera ohromilo, jak rychle a snadno si dala všechny detaily dohromady a vychrlila rychlý a profesionálně znějící sled otázek.

Ogilvy vyvalil oči tak, že si bulvami málem srazil brýle. Začal koktat. „Myslím... nemyslím, že bych vám měl ještě něco říct," odpověděl. „Je to tajné."

Mulder si všiml, jak je mladík polekaný, a rozhodl se využít své výhody. „Vy jste neslyšel, co říkala agentka Scullyová? My jsme od FBI" Úmyslně to řekl výhružně. „Musíte nám odpovídat na otázky."

„Ale to bych mohl přijít o prověření," bránil se Ogilvy.

Mulder pokrčil rameny. „O to můžete přijít i tak. Mám vám začít citovat nařízení FBI? Co třeba tohle: pokud odmítnete spolupracovat na probíhajícím vyšetřování, mohl bych vás předvolat na základě ustanovení 43H zákoníku FBI."

Scullyová mu rychle stiskla paži. „Muldere!"

Zavrtěl hlavou. „Tohle vyřídím já, Scullyová. Tady Viktor nemá ponětí, do jakých potíží se může dostat."

„Já...," začal Victor Ogilvy, „já myslím, že byste si měli promluvit se zdejší zástupkyní ministerstva energetiky. Ona má právo odpovídat na otázky tohohle druhu. Když mi to schválí, tak vám můžu říct, co budete chtít. Nebudete mít důvod mě předvolávat. Vážně."

Mulder povzdechl. Tohle kolo prohrál. „No dobře, tak mi ji sežeňte k telefonu, ať si s ní promluvím.

Oglivy se chvíli hrabal v Dooleyho opuštěném stole, až našel domácí telefonní seznam Tellerova nukleárního výzkumného střediska. Nervózně jím listoval, pak vyťukal číslo Rosabeth Carrerové.

Scullyová se naklonila k Mulderovi a zašeptala mu do ucha: „Ustanovení 43H?"

„Nedovolené užívání symbolu medvěda Smokyho," odpověděl Mulder na půl úst a nejistě se usmál. „Ale to on neví."

Za chvilku už byla Rosabeth Carrerová na lince.

Hlas měla zvučný a příjemný, hispánské podtóny skoro nebyly znát. Mluvila zdvořile a ochotně. „Dobré ráno, pane Muldere. Nevěděla jsem, že už jste se vrátil z Nového Mexika."

„Jak to vypadá, tady se toho přes víkend spoustu stalo," začal Mulder. „Většina týmu doktora Gregoryho zmizela a nikdo nám nechce říct, co s nimi je. Protože je celkem zjevné, že jsou do toho případu zapletení, potřebujeme si s nimi ještě promluvit -zvlášť teď, když jsme objevili jasné spojení mezi doktorem Emilem Gregorym a tou druhou obětí ve White Sands."

Scullyová nadzvedla obočí. Mulder přeháněl, ale to Carrerová samozřejmě nemohla vědět.

„Pane Muldere," odpověděla Carrerová, už trochu ostřeji. „Doktor Gregory pracoval na projektu, který je velmi důležitý pro tuto laboratoř i pro americkou vládu. Takové projekty mají své mezníky a harmonogramy a taky dost značnou hybnou sílu. Lidem v hodně vysokých politických kruzích velice záleží na tom, aby výzkum pokračoval podle plánu. Obávám se, že naše vědce nemůžeme jen tak z rozmaru odvolat."

„Tohle není rozmar, paní Carrerová," nasadil i Mulder formálnější tón. „Váš hlavní výzkumník zemřel za velmi podezřelých okolností a teď se na raketové střelnici White Sands objevila další oběť, zabitá stejným způsobem. Domnívám se, že je to dostatečný důvod k tomu, postupovat opatrně a položit ještě pár otázek dřív, než se postoupí k další fázi. Rád bych, abyste zkoušku Planoucí perlík odložili."

„Planoucí perlík? Žádná taková zkouška nebyla ohlášena," odpověděla Carrerová.

„Nebudeme si hrát na schovávanou, ano?" zarazil ji. „Jen tím zbytečně ztrácíme čas."

„Obávám se, že to není možné," řekla odmítavě Carrerová. „Práce doktora Gregoryho bude pokračovat podle plánu."

Mulder se nedal. „Můžu zatelefonovat na ústředí FBI a taky mám pár kontaktů na ministerstvu obrany.

Carrerová teď už mluvila úsečně, téměř hrubě. „Telefonujte si, kam vám libo, agente Muldere. Ale zkouška doktora

Gregoryho se uskuteční podle plánu. O tom nebudeme diskutovat. Vláda má řadu priorit a nepochybujte o tom, že nějaké vyšetřování vraždy je na tom seznamu o mnoho níž než národní zájmy, které jsou tu v sázce."

Když Mulder zavěsil, Scullyová podotkla: „Podle toho, jak se tváříš, předpokládám, že se Rosabeth Carrerová zrovna nepřetrhla ochotou ti pomáhat."

Mulder povzdechl. „Už jsem vedl i užitečnější rozhovory."

Victor Ogilvy postával nervózně u dveří. „Znamená to, že nemusím odpovídat na vaše otázky?"

Mulder se na něj krátce zamračil. „To záleží na tom, jestli si moc přejete, abych vám poslal dárek k Vánocům."

Mladý zrzek rychle zmizel z dohledu.

Scullyová si dala ruce v bok a obrátila se k Mulderovi. „Jak tak na to koukám, je řada na mně, abych vydolovala nějaké další informace," řekla. „Je načase využít můj druhý zdroj zpráv."

SEDMNÁCT

Ústředí hnutí Zastavte jaderné šílenství! Pondělí, 15.31

Scullyová se vrátila na ústředí berkeleyské protijaderné protestní skupiny. Když ale sešla po krátkých schodech do suterénního krytu, zjistila, že v dočasných kancelářích vládne zmatek, jaký by se dal tak nejspíš čekat u nějakého ilegálního obchodníka, který dostal z ničeho nic hlášku o chystané šťáře.

Skupina studentských dobrovolníků sundávala ze zdí plakáty obětí z Nagasaki, provokativní fotografie tichomořských ostrovanů připravených o domov, dlouhý seznam nadzemních jaderných zkoušek i barevné grafy nárůstu rakovinových onemocnění.

Scullyová vešla a udiveně zírala na ten ruch, zmatek a křik. Za látkovými přepážkami pořád ještě vrčela vyčerpaná fotokopírka, která zjevně pracovala přesčas.

Recepční Bečka Thorneová stála na stoličce a vytahovala ze zdi napínáčky přidržující zavěšený transparent, který varoval před druhou jadernou válkou. Černoška se otočila - tentokrát měla na sobě ještě oslnivější směs barev, než jakým se honosil její předchozí bohatý háv, ale dreadlocky ve vlasech jí pořád trčely kolem hlavy jako tykadla.

„Hledám zase Miriel Bremenovou," zavolala do všeho toho zmatku Scullyová. „Je tady?"

Bečka vytáhla poslední napínáček a papírový nápis se svezl k zemi jako ohnivý vodopád v ohňostroji. Sestoupila ze stoličky a otřela si ruce do barevného roucha. „Vy jste ta paní od FBI, ne? Ale Miriel tady není. Jak vidíte, tak kancelář zavíráme. Jaderné šílenství se tady už zastavovat nebude."

„Vy zavíráte kancelář?" opakovala Scullyová. „Stěhujete se jinam?"

„Ne, Miriel to prostě sbalila a vypověděla nájem. Stejně už byl jen na měsíc, ale Miriel ten měsíc přenechala té další skupině, co se sem nastěhuje. O takovéhle kanceláře přímo v areálu univerzity je velký zájem, víte?"

Scullyová se pokoušela nějak si to srovnat. „To ta vaše organizace ze dne na den přišla o peníze?"

Bečka se zasmála. „Ale kdepak. My jsme byli nejspíš finančně ta nejzdravější skupina, co se v Berkeley za posledních pět let vyskytla, spoustu peněz nám věnovala jedna firma z Havaje. Ale Miriel prostě vytáhla šňůru ze zásuvky a řekla nám, ať zavoláme dalšímu čekateli. Prý změnila názor nebo tak něco. Nejspíš se zas jednou ‚znovuzrodila', ale tentokrát jiným směrem."

„A co tu bude teď?" zeptala se Scullyová, která se pořád ještě nevzpamatovala z náhlého zmizení Miriel Bremenové. Co ji mohlo přimět, aby opustila práci, pro kterou byla tak vášnivě zapálená, až se vzdala své kariéry a bezpečnostního prověření a vyrobila si kaňku v pracovních záznamech, která se s ní potáhne až do konce života?

Bečka Thorneová ukázala rukou na ostatní dobrovolníky. „Jsou to ekologičtí aktivisté," řekla. „Můžu vám ukázat pár jejich plakátů - je to dost znepokojující. Poukazují na zvyšující se úroveň znečištění povrchových vod, na to, jak jedovaté chemikálie pronikají do všech součástí našeho každodenního života a působí lavinu zdravotních problémů."

Recepční prolistovala několik velkých plakátů - na některých byly tabulky vypočítávající organické a jedovaté chemikálie zjištěné ve vzorku běžné vodovodní vody. Scullyová znala mnohé z těch organických látek, ale to ostatní vypadalo jako soupis vybavení chemické laboratoře. Některé koncentrace uvedené na plakátě byly Scullyové podezřelé a pochybovala o tom, zda by se ta „náhodná" analýza dala opakovat.

Otočila jiný plakát, který ukazoval rok od roku stoupající statistiku rakovinových onemocnění - jenže tentokrát bylo jako viník uvedeno znečištění povrchových vod. Graf vypadal stejně jako ten, který používalo hnutí Zastavte jaderné šílenství!, jenže na tom se stejný nárůst rakoviny připisoval zbytkové radiaci z nadzemních jaderných testů v padesátých letech.

Jeden ze studentů postrčil stoličku k druhé stěně, vylezl na ni a začal vytahovat zbylé napínáčky. Celý papírový transparent zašustil a svezl se k zemi.

„A co teď budete dělat vy, slečno Thorneová?" zeptala se Scullyová. „Dá vám vaše skupina doporučení, abyste si mohla najít práci někde jinde?"

Bečka Thorneová na Scullyovou zamrkala velkýma hnědýma očima. „Ne, já budu prostě pracovat pro tu další skupinu. Já se aktivistů držím. Ať jim jde o cokoliv, mně to vyhovuje. Všichni jsou zajímaví. A každý má kus pravdy, aspoň jak já to vidím. Víte, dneska se nedá nikomu věřit - zvlášť vládě ne. Ehm - to jsem nemyslela na vás."

Scullyová se usmála. „Můj partner by s vámi nejspíš souhlasil."

Bečka Thorneová jí krátce úsměv oplatila, pak si otřela pot z čela. „Tak to sem svého partnera pošlete. Nové členy můžeme potřebovat vždycky."

Scullyová se musela držet, aby se nerozesmála. „Myslím, že na něco takového má moc práce - třeba na tomhle případu." Konečně se jí podařilo vrátit se k věci. „My si dost nutně potřebujeme promluvit s paní Bremenovou. Víte, jak se s ní můžeme spojit?"

Recepční se na Scullyovou opatrně podívala. „Telefon tu nenechala, jestli vám jde o tohle - ale nejspíš odjela někam na ostrovy nebo tak. Když má moc Špatné svědomí, občas se vypraví na nějakou takovou pouť. Dokonce jednou jela do Nagasaki a jindy do Pearl Harbor. A co já vím, kam ještě? Naše Miriel si dost věcí nechává pro sebe."

Scullyová se zamračila. „Takže je někde ‚na ostrovech', ale vy nemáte ponětí, kam mohla jet? Na Jamajku? Na Tahiti? Na Nový Zéland?"

Bečka pokrčila rameny. „Koukejte, paní FBI -Miriel odtud vypadla, jako by jí za patami hořelo.

V pátek odpoledne zkrátka přišla a řekla, že je konec - prostě konec. Z ničeho nic. Ona že vypovídá nájem a my ostatní ať si děláme, co chceme.

Jo, poděkovala nám za naši práci a říkala, že kdykoli budeme v budoucnu potřebovat, můžeme se na ni odvolat - jako by nějaká velká společnost věnovala sebemenší pozornost doporučení nějaké Miriel Bremenové! Má jenom kliku, že máme většinou svoje styky se zdejšími protestními skupinami. Hlady neumřeme."

Scullyová podala recepční vizitku. „Slečno Thorneová, kdybyste se dozvěděla, kde Miriel je, nebo kdybyste se s ní nějak spojila, ať mi zavolá na tohle číslo. Myslím, že bude ochotná si se mnou promluvit."

„Když to říkáte," pokrčila rameny Bečka. „A teď zase už musíme něco dělat. Ti ochránci životního prostředí chtějí už v sobotu pořádat demonstraci, takže se musejí na všechny nástěnky a na lampy vyvěsit plakáty. A musíme zavolat asi tisíci lidem. Tady si člověk moc klidu neužije. Docela bych si přála, abych si taky já mohla jednou udělat prázdniny na ostrovech."

Scullyová jí znova poděkovala a odešla. Vyškrábala se po betonových schodech na chodník. Byla hluboce znepokojená. Nejdřív byl doktor Gregory zabit ve své kanceláři, pak Medvěd Dooley a jeho tým z ničeho nic zvedli kotvy a zmizeli si do Pacifiku připravovat tu svou tajnou zkoušku, a teď ještě Miriel Bremenová, bývalá členka projektu Planoucí perlík a známá radikální oponentka samotné zkoušky, taky ze dne na den odjela někam „na ostrovy".

Může to být shoda okolností? Scullyová neměla shody okolností ráda.

A jak do toho všeho zapadá Oscar McCarron?

Jednotlivé dílky skládačky se zdály příliš vzdálené, ale přitom propojené neviditelnými vlákny. Scullyová zkrátka bude muset tápat kolem, až narazí na spojení, která celou záhadu vážou k sobě. Ona a Mulder se prostě jen budou muset pozorně dívat.

Pravda existuje. Někde.

OSMNÁCT

Dům Nancy Scheckové, Galthersburg, Maryland. Pondělí, 18.30

Pozdní odpoledne v okolí Washingtonu. Horko a vlhko.

Vzduch byl dusný a ležel jako mokrý hadr. Mraky, které se sbíraly na nebi, slibovaly jen skličující nárůst vlhkosti a ne osvěžující chladný deštík.

V takovýchhle dnech měla Nancy Schecková pocit, že všechna ta práce a výdaje s údržbou soukromého bazénu v zahradě za domem stojí za to.

Vešla do svého cihlového domu s černými okenicemi a dveře se za ní samy zavřely. Bílé koloniální sloupy domu obklopovala kvetoucí svída a hustý, dobře udržovaný živý plot. Bylo to přesně takové impozantní sídlo, jaké se od důležité úřednice ministerstva energetiky čeká, a ona s ním byla ohromně spokojená.

Protože byla už deset let rozvedená a všechny tři její děti už odrostly a byly teď mimo domov na vysoké škole, poskytoval jí dům spoustu prostoru k dýchání, prostoru k pohybu. Vychutnávala si tu volnost, to pohodlí.

Ten dům byl mnohem větší, než potřebovala, ale Nancy Schecková nehodlala brát na vědomí žádné narážky na to, že by se měla spokojit se skromnějším bydlením, rozhodně ne teď. Celou svou kariéru zasvětila stoupání, drala se na vrcholek. Vyměnit impozantní velký dům za menší do toho plánu nezapadalo.

Odhodila aktovku na malý telefonní stolek ve vstupní hale a pak svlékla upjaté sako. Po celou svou kariéru se pohybovala na východním pobřeží a zvykla si oblékat se do konzervativních a formálních kostýmů a nepohodlných punčocháčů. Na její úrovni to byla nutná uniforma, stejně jako bláznivé oblečení je uniformou pro teenagery za pulty obchodů s rychlým občerstvením.

Ale teď zrovna se Nancy nemohla dočkat, až shodí šaty, vklouzne do hladkých černých plavek a dlouze, labužnicky si zaplave v bazénu.

Sebrala obvyklou hromadu pošty a neobřadně ji odhodila na kuchyňskou linku. Zmáčkla tlačítko telefonního záznamníku, aby si poslechla dva nahrané vzkazy. První byla nabídka od společnosti, která by jí ráda dodala hliníkové obložení za speciální cenu.

Ušklíbla se. „Akmiiniové obložení na můj dům? To tedy ne."

Druhý vzkaz byl známý zvučný hlas. Slova zněla formálně a nevinně, ale ona v nich dokázala vytušit skrytou vášeň, která o mnoho řádů převyšovala pouhé pracovní vztahy... a dokonce i dobré přátelství.

V práci a při společenských událostech pro ni byl vždy jen „brigádní generál Matthew Bradoukis". Při jeho častých návštěvách tady v zahradě nebo v patiu si mu dovolila říkat „Matthewe" - a když byli v posteli, šeptala mu do ucha něžná a nahlas neopakovatelná jména.

Na záznamníku se nepředstavil - a ani nemusel. „To jsem já. Trochu jsem se zdržel v kanceláři, takže nepřijdu dřív než tak v půl osmé. Stavím se cestou u sebe a vyzvednu tam ty dva steaky, co už celý den marinuju v lednici. Hodíme je v zahradě na gril, pak si můžeme zaplavat a... co budeme chtít. Když se teď tolik částí projektu zrychluje a dospívá k vyvrcholení-"

Nancy se zasmála. Věděla, že tenhle slovní obrat zvolil záměrně a připadalo jito ohromně erotické.

„- oba si zasloužíme trochu uvolnit napětí." Záznamník zapípal a pásek se přetočil zpátky.

V ložnici shodila šaty, sama pro sebe se usmála a odhodila saténové přikrývky na posteli. Pak teprve vklouzla do hladkých černých plavek.

Obdivovala sama sebe v zrcadle. Věděla, že v pětačtyřiceti už není tak krásná a sexy, jako byla v pětadvaceti, ale měla hezčí tělo než většina žen v jejím věku. Udržovala se ve formě. Dobře se oblékala. Cvičila a uchovala si chuť na sexuální potěšení. Vlasy měla krátké a pečlivě ostříhané. Blondýnky naštěstí nešedivějí - jen se mění na „popelavé".

Nancy popadla ze skříně měkký plážový ručník a prošla kuchyní. Tam se zastavila a udělala si gin s tonikem. Míchala ho pomalu s ledem, aby byl dobrý a chladný. Nemělo smysl čekat, až se sem Matthew dostane. Až přijde, připraví si pití sám.

Nancy si přehodila ručník přes rameno a odnesla si poštu a sklenici za dům do patia k bazénu. Přitáhla si krátkou pohovku k malému stolku a pak šla zapnout lampy likvidující hmyz. Moskyti a komáři si nikdy nedají pokoj, zvlášť ne těsně před západem slunce. Nakonec vzala síť a přejela jí po hladině vody, aby odstranila utopený hmyz a listy, které sem napadaly ze stromů od sousedů. Když se modrá voda čistě a lákavě třpytila, vrátila se k své pohovce ve stínu.

Pohodlně se usadila, usrkla silný nápoj, vychutnávala si tonik a Tanqueray, který ji pálil v krku a v nose. Představila si chuť šťavnatých steaků, které bude Matthew za chvíli péct. Dokázala si už představit slanosladkou chuť jeho polibků, při nichž se smísí jejich dech.

Nedočkavě poposedla a přejela si rukama po plavkách.

Bylo hrozně příjemné mít muže, jehož bezpečnostní prověření bylo stejně vysoké jako její, někoho, kdo pracoval na stejném projektu, kdo věděl všechno o penězích stahovaných z rozpočtů jiných programů tak, aby po tom financování nezbyla v papírech ani stopa. Pro tak citlivé projekty, jako je Planoucí perlík, se účetní knihy nevedou.

Když si chtěla popovídat, nemusela se obávat, že něco prozradí, protože brigádní generál Matthew Bradoukis měl na starosti vývoj nové koncepce bojových hlavic na ministerstvu obrany, zatímco ona byla jeho protějškem na ministerstvu energetiky. Nemusela si dělat žádné starosti. Byl pro ni dokonalým partnerem... zatím.

Nancy si natřela nahé nohy a paže dětským olejíčkem, vmasírovala si ho do šíje... a představovala si, že ho tam vtírají Matthewovy silné prsty. Musí přestat s takovými myšlenkami, nebo nebude schopná počkat, až Matthew dorazí.

Snažila se rozptýlit otvíráním dopisů. Bez zájmu procházela tiskopisy, reklamní letáky a podobnou poštu - až narazila na expres poslaný balíček s razítkem z Honolulu, ale bez zpáteční adresy.

„Třeba jsem vyhrála dovolenou pro dva zdarma," řekla a roztrhla obálku. K svému zklamání ale objevila jen malou skleněnou ampulku plnou jemného černého popela a kousek papíru. Zpráva na něm byla napsána špičatými úhlednými písmeny, pečlivě vymalovanými verzálkami, a rukopis svědčil o zručnosti a trpělivosti.

„ZA VÁŠ PODÍL NA BUDOUCNOSTI."

Zamračila se nad tím vzkazem. „Co má tohle znamenat?" Ze zvědavosti zatřásla ampulkou černého popela a přidržela ji tak, aby na ni dopadlo světlo. „To mám snad přesvědčovat lidi, aby přestali kouřit?"

Nancy vstala. Ten čísi špatný vtip ji rozladil. Ať už se ten někdo snaží jí vyhrožovat nebo si z ní utahovat, má smůlu, protože ona neví, oč vlastně jde. „Příště se budeš muset vyjádřit podrobněji," řekla nahlas a odhodila lístek na stolek.

Rozhodla se nedělat si s tím hlavu. Slunce klesalo níž, i když vzduch byl tak vlhký, že ještě hodně dlouho zůstane horký. Zbytečně tady plýtvá časem, který by mohla příjemně využít k plavání.

Lampa proti hmyzu na kraji bazénu zapraskala.

Nancy se dívala, jak se lampa s modrým jiskřením živí nějakým tím moskytem nebo komárem, který se dal vlákat do pasti rozdílných elektrických potenciálů.

„A máš to," ušklíbla se spokojeně. „Dobře ti tak."

Pak se rozjiskřily i ostatní protihmyzí lampy, bzučely, praskaly, nahlas smažily své oběti. Světla divoce blikala. Jiskry vypadaly jako miniaturní blýskavice.

„Co má tohle být, červnová invaze hmyzu?" podivila se Nancy nahlas a rozhlédla se. Takhle by lampy sršely, jen kdyby se do nich dostal velký hmyz. Přála si, aby si Matthew pospíšil a dostal se sem co nejdřív - chtěla, aby ten blázinec viděl.

Nakonec lampy začaly jedna po druhé vybuchovat jako malé bomby, každá přitom zasršela vodopádem modrých jisker. Nancy otráveně zavrčela. Teď budou muset přes víkend ztrácet drahocenný volný čas tím, že budou všechna ta zařízení vyměňovat.

„Co se to tu sakra děje?" Nancy, stále ještě s podivnou ampulkou v ruce, prudce postavila sklenici -byl div, že nerozbila sklo a led se nerozletí po patiu. Cítila se najednou v pouhých černých plavkách nechráněná a bezbranná. Možná kdyby se dostala k telefonu...

Ze všech stran se ozvaly hlasy, mluvily nějakým podivným, primitivním jazykem, kroužily jí kolem uší, ale neviděla nic.

Už i sám vzduch jiskřil, jako by se každá věc v jejím patiu změnila v hromosvod. Od pohovky ke stolku prolétl modrý elektrický oblouk. „Pomoc!" vykřikla.

Obrátila se na útěk, ale sklouzla a instinktivně se pokusila zachytit. Když se dotkla židle, projel jí rukama elektrický výboj.

Otevřela ústa, aby vykřikla, a na plombách se jí roztančily jiskřičky. Popelavě plavé vlasy jí vstaly jako hadi, pohybovaly se ze strany na stranu, vytvořily jí kolem hlavy svatozář.

Nancy klopýtala k okraji bazénu, kde ve svém zoufalství hledala útočiště. Kůže ji pálila a brněla, jako by pod vlivem statické elektřiny ožila. Upustila ampulku popela do vody.

Obklopila ji sílící bouře ostrého světla. Ječící hlasy byly stále hlasitější.

Kritické množství.

Pohltil ji náhlý hřmot.

Intenzivní ohnivá bouře jí popálila oči. Sila vlny žáru a radiace ji se zábleskem srazila pozadu do bazénu. K obloze se vznesl oblak odpařené vody podobný mlze.

Poslední vjem, který zaznamenal optický nerv Nancy Scheckové, byl neuvěřitelný, přízračný houbovitý oblak.

DEVATENÁCT

Dům Nancy Scheckové. Úterý, 13:06.

Tohle tělo vypadá stejně jako ta ostatní, pomyslel si Mulder - bylo těžce zuhelnatělé, skoro svítilo zbytkovou radiací a žár ho změnil ve zkroucený hmyz, který Mulderovi připomínal tu slavnou litografii od Edvarda Muncha Křik.

Ale najít mrtvolu zkroucenou radiací na zahradě přepychového předměstského sídla mu kdoví proč připadalo mnohem přízračnější. Právě pro to každodenní okolí - bazén, proutěná křesla, zahradní nábytek - působila celá scéna dokonce ještě děsivějším dojmem než ta prohlubeň zesklovatělého písku v poušti Nového Mexika.

Místní policista jim zastoupil cestu k bazénu, ale Mulder ukázal svůj průkaz. „Federální vyšetřovatelé," řekl. „Já jsem zvláštní agent Mulder, to je agentka Scullyová. Máme se podívat na místo činu a prozkoumat tělo."

Detektiv z oddělení vražd hledal stopy kolem bazénu a v patiu a dělal si poznámky. Vypadal zmateně. Zaslechl, jak se Mulder představuje, a vzhlédl. „FBI? Koukám, že na to někdo jde s těžkým kalibrem. Proč vás sem zavolali?"

„Možná, že známe určité souvislosti toho případu," vysvětlila Scullyová. „Tahle smrt může být spojena s jiným vyšetřováním, na kterém pracujeme. Za poslední týden už došlo ke dvěma podobným úmrtím."

Detektiv pozvedl obočí a pak unaveně povzdechl. „Já budu jen rád, když mi pomůžete. Aspoň budu mít míň práce. Rozhodně je to divné. Nic takového jsem nikdy neviděl."

„To se nedivím: takovéhle věci chodí do tvé zvláštní kartotéky," podotkla Scullyová tiše k Mulderovi.

Scullyová začala s prohlídkou okolí místa činu. Obcházela přitom přičinlivé policejní techniky a detektivy. Vytáhla malý nožík a zašťourala ve velké spálené skvrně na dřevěném plotě, která ohraničovala pozemek.

„Spálenina není moc hluboká," řekla, když odloupla svrchní zčernalou vrstvu. „Jako by ten žár byl sice prudký, ale hodně krátký."

Mulder prohlédl zářez, který udělala nožem. Pak si všiml roztříštěných hmyzích lamp kolem bazénu. „Koukej, všechny jsou zničené," řekl. „Jako by je rozbil nějaký mohutný elektrický výboj. To se taky neděje každý den."

„Můžeme si ověřit v elektrické rozvodně, jestli v předpokládané době smrti došlo k nějakému místnímu kolísání proudu," navrhla Scullyová.

Mulder kývl. Založil ruce v bok a pomalu se otáčel, jako by doufal, že na něj odněkud vyskočí odpověď. Ale žádná se neobjevila. „Tak dobře, Scullyová," řekl. „Tentokrát nejsme v nukleární výzkumné laboratoři ani na raketové střelnici - tentokrát je to obyčejné patio v Marylandu. Jak tohle hodláš vědecky vysvětlit?"

Scullyová si povzdechla. „Muldere, teď zrovna si ani nejsem jistá, jak se to budeš snažit vysvětlit ty."

„Třeba ne tak úplně vědecky," odpověděl. „Nejdřív zjistím, jestli existuje nějaké spojení mezi Nancy Scheckovou a Emilem Gregorym nebo Oscarem McCarronem. Nebo testováním jaderných zbraní. Nebo třeba i Projektem Manhattan. Může to být cokoliv."

„Nebyla dost stará na to, aby měla za druhé světové války něco společného s Projektem Manhattan," připomněla Scullyová. „Ale pracovala pro ministerstvo energetiky a podle jejího spisu soudě to byla dost důležitá osoba. Ale to je dost chatrné spojení. Pro ministerstvo energetiky pracují desetitisíce lidí."

„Uvidíme," kývl Mulder.

Ohledávač už zabalil ohořelé tělo do plastového pytle. Mulder k němu došel a pokynul mu, aby pytel rozepnul. Sklonil se nad tím, co zbylo z Nancy Scheckové.

„To je ta nejdivnější věc, jakou jsem kdy viděl," podotkl ohledávač. Kýchl, pak hlasitě popotáhl a zamručel něco o alergii. „Nikdy jsem neviděl takovouhle smrt. To není obyčejná uhořelá oběť. Neumím si představit, co mohlo být tak žhavé. Budu se muset podívat do příruček."

„Třeba atomová bomba by to dokázala," podotkl Mulder.

Ohledávač se nervózně zahihňal, pak znova kýchl. „Jo, to je dobrý. Atomovou bombu má přece na dvorku kdekdo. To ale musela být pořádná hádka se sousedy! Bohužel žádný svědek nehlásil, že by viděl nějaký jaderný hřib."

„Taky bych řekl, že to zní nesmyslně," začal Mulder, „kdyby tohle nebyla už třetí stejná smrt, jakou jsem viděl za poslední asi tak týden. Jednu v Kalifornii, jednu v Novém Mexiku a teď tady."

„Vy už jste se s něčím takovým setkal?" napřímil se ohledávač a promnul si začervenalé oči. „Co to proboha způsobilo?"

Mulder zavrtěl hlavou a dovolil podsaditému muži, aby pytel znova uzavřel. „Teď zrovna jsem z toho stejně zmatený jako vy."

Hned za skleněnými dveřmi do patia stál muž v generálské uniformě a mluvil se dvěma policisty, kteří si do malých zápisníků dělali obsáhlé poznámky. Generál byl malý, měl široká ramena, nakrátko ostříhané černé vlasy a snědou pleť. Vypadal hluboce rozrušený. Ta scéna v Mulderovi okamžitě vzbudila zvědavost.

„To bych rád věděl, kdo to je," řekl Mulder.

„Slyšela jsem mluvit jednoho z těch policistů," odpověděla Scullyová. „Myslím, že to on včera našel tělo."

Mulder si chvatně vyrazil poslechnout, co generál povídá, a položit pár vlastních otázek.

„Beton byl ještě horký, když jsem přišel," říkal právě generál, „takže to nemohlo být moc dlouho potom. Zadní plot doutnal. Barva bublala, a ten pach..." Zavrtěl hlavou. „Ten strašný pach!" Generál se otočil a podíval se na Muldera,

který stál vedle něj, ale patrně ani nevnímal, že tam Mulder je. „Poslouchejte - já jsem byl v boji a taky jsem viděl pár nehod, dost ošklivých nehod..., dokonce jsem jednou pomáhal tahat mrtvoly z havarovaného letadla, takže jsem už viděl nějakou tu smrt a vím, jak umí být příšerná. Ale... na její vlastní zahradě..."

Mulderovi se konečně podařilo přečíst generálovu jmenovku. „Promiňte, generále Bradoukisi - vy jste s paní Scheckovou pracoval?"

Generál byl patrně příliš v šoku, než aby pochyboval o tom, zda má Mulder právo klást mu otázky. „Ano... ano, pracoval."

„A proč jste tu byl včera v noci?"

Generál ztuhl a obočí se mu téměř spojilo. „Chtěli jsme spolu povečeřet. Steaky na grilu." Široká tvář trochu potemněla. „Náš vztah nebyl úplné tajemství, i když jsme byli diskrétní."

Mulder kývl. Pochopil teď, proč je generál tak mimořádně rozrušený. „Ještě jednu věc, generále - pokud vím, byla paní Schecková dost důležitá osoba na ministerstvu energetiky, ale nejsem si jist, který program měla na starosti. Můžete mi to říct?"

Bradoukis odvrátil černé oči. Oba policisté přešlapovali, jako by nevěděli, zda mají toho nového vyšetřovatele zahnat, nebo ho nechat, aby se ptal za ně.

„O naší... totiž o Nancyině práci se moc nemluvilo."

Mulder pocítil prudký záchvěv vzrušení. „Chcete říct, že to byl jeden z těch černých programů, nějaký neoficiálně financovaný projekt?"

Generál ho zarazil. „Noviny tomu říkají ‚černé programy'. Oficiální označení nemají. Někdy je nutné pro určité věci použít netradiční prostředky."

Mulder se naklonil dopředu jako jestřáb vrhající se na kořist. Na následující otázce záviselo všechno. „A byla práce paní Scheckové spojena s projektem Planoucí perlík?"

Generál couvl jako poplašená kobra. „O tom projektu nemám právo hovořit, zvlášť ne tady, kde nejsou bezpečnostní opatření."

Mulder se na něj chápavě usmál. „To ani nebude nutné, generále." Bradoukisova reakce mu sama dala postačující odpověď. Mulder přímo slyšel, jak mu v mozku do sebe zapadají jednotlivé dílky skládačky. Všechno ještě nebylo na svém místě, ale aspoň se už začalo vytvářet jakési zdání pořádku. Usoudil, že nejlepší taktika bude rozrušeného muže nechat zatím být.

„To mi zatím stačí, generále. Omlouvám se, že jsem vás v tak těžké chvíli musel obtěžovat. Předpokládám, že máte kancelář v Pentagonu, že? Když budu mít další otázky, můžu vás navštívit osobně."

Bradoukis bez nadšení kývl a Mulder se vrátil k bazénu. Podíval se na puchýřovitou zčernalou barvu na okraji bazénu, která byla kdysi nebesky modrá. Polovina vody se tím intenzivním žárem vypařila, takže bazén byl teď teplý a kalný. V rozích se usazovala nahnědlá špína.

Oheň musel být strašně intenzivní - ale přitom nezapálil dům Nancy Scheckové ani se nerozšířil do zahrad sousedů. Skoro jako by byl zaměřen, jako by se zvlášť soustředil na určitou oblast. Několik lidí v okolí vypovědělo, že vidělo krátký intenzivní záblesk, ale nikdo se nenamáhal zjišťovat, co to bylo. V těchhle luxusních čtvrtích si sousedé žijí dost pro sebe.

Mulderův obvykle ostrý zrak zahlédl nějaký objekt plovoucí u dna bazénu, malou skleněnou lahvičku, která se vznášela, jako by do ní voda natekla jen zčásti. Hledal, až našel čisticí síť, a sundal ji z háků ve zdi vedle dveří do patia. Žár zkroutil rukojeť, ale síť zůstala překvapivě funkční.

Mulder ji odnesl k okraji bazénu, hluboko ji potopil a mával s ní tak dlouho, dokud tu malou tmavou věc nezachytil a nevytáhl. Ze sítě kapala voda.

„Něco jsem tu našel," zavolal. Uvolnil malou ampulku, která obsahovala nějakou černou látku. Dovnitř proniklo trochu vody z bazénu, ale jen pár kapek. Detektiv a Scullyová se přišli podívat. Mulder držel ampulku mezi palcem a ukazovákem a naklonil ji ke světlu. Ta věc mu připadala hrozně divná, a právě proto usoudil, že musí být pro případ důležitá.

Podal ji Scullyové. Ta ji vzala do ruky a zatřásla s ní, aby se obsah pohnul. „Těžko říct, co to je," řekla. „Nějaký černý prášek nebo popel, ale jak se to dostalo na dno bazénu? Myslíš, že to má něco společného s její smrtí?"

„To se dá zjistit jenom jedním způsobem, Scullyová," řekl Mulder. Obrátil se k detektivovi z oddělení vražd, který celému zdejšímu týmu velel. „V kriminalistické laboratoři FBI máme vynikající vybavení. Rád bych si tohle vzal s sebou a nechal to projít úplnou analýzou. Samozřejmě vám poskytneme všechny zprávy."

„Jistě," kývl detektiv. „Moji lidé budou mít o práci míň." Zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem se nesetkal s něčím takovým, jako je tenhle případ, a myslím si, že na to možná nebudu stačit. Prokažte mi tu laskavost a vyřešte to." Detektiv si jednou rukou shrnul vlasy z čela. „Páni, co já bych dal za obyčejné ubodání nebo zastřelení z auta."

DVACET

Ústředí FBI, Washington, D.C. Úterý, 15:10.

Po tak dlouhé době na cestách Scullyovou těšilo, že může zase jednou pracovat ve vlastní laboratoři, byť na tak příšerné věci.

Vychutnávala si samotu a známé prostředí. Věděla, kde hledat všechno vybavení, věděla, komu zavolat, když potřebovala pomoc nebo technickou konzultaci. Znala odborníky, jejichž schopností si vážila a které mohla přivolat, kdyby potřebovala nezaujatého člověka, aby jí potvrdil její zjištění.

Kriminalistická laboratoř FBI byla nejlepším zařízením svého druhu na světě. Pracovala tu zvláštní směsice odborníků

v nejrůznějších profesích, jejichž neobvyklé zájmy a schopnosti se občas ukázaly být klíčem k řešení podivných a složitých případů: žena s vrozenou schopností rozeznat pach hořkých mandlí - pach kyanidu -, který většina lidí necítila, muž, jehož zájem o tropické rybičky mu jednou pomohl identifikovat záhadný jed jako obyčejný prostředek proti usazování řas v akváriích, když už všechny ostatní metody analýzy selhaly, jiný muž, který se specializoval na identifikaci typu kopírky, na které byla vyrobena konkrétní kopie.

Při mnohých případech spadajících mezi akta X kladli Scullyová a Mulder na schopnosti a představivost kriminalistické laboratoře FBI mnohem větší nároky než kdokoli jiný.

Labyrint laboratoří byl umístěn ve vzájemně propojených místnostech, které měly napomáhat spolupráci mezi jednotkami s vlastní pravomocí a odborností: chemie/toxikologie, analýza DNA, zbraně a nástroje, vlasy a vlákna, výbušniny, speciální fotografie, videoúpravy, polygrafie, latentní otisky prstů, materiálová analýza a další, záhadnější specializace. Ani po všech těch letech u FBI Scullyová tak docela nerozuměla organizaci jednotek. Ale věděla, kde hledat to, co potřebovala.

Scullyová vešla do hlavní laboratoře Berliny Lu Kwokové v přijímací části jednotky biologické analýzy. Tady se prováděla první zběžná prohlídka vzorků, které pak byly podrobeny dalším, přesnějším analytickým procedurám. Když Scullyová vkročila do dveří, uhodil ji přes nos ještě horší smrad než obvykle a mohutná Asiatka, která laboratoř vedla, byla v mizerné náladě.

„Paní Scullyová!" ozval se ostrý hlas Lu Kwokové, jako by Scullyová byla nějakým způsobem za ten pach zodpovědná. „To toho vážně chceme tak moc? Nemáme snad přesné a pravidelně rozesílané procedury pro předávání vzorků? Není snad stejně snadné udělat to správně jako udělat to špatně?"

Scullyová držela před sebou zabalený vzorek černého prášku, který Mulder vylovil z bazénu Nancy Scheckové, v rozpacích spustila ruku s ním k boku. „Myslela jsem, že příslušné formuláře vyplním osobně..."

Ale šéfka laboratoře byla rozhodnuta dokončit přednášku. Znechuceně začenichala kyselý pach. „FBI má přece svaté právo čekat, že místní policisté se aspoň pokusí dodržovat pár jednoduchých postupů, ne? Pomůže to všem, nemyslíte?"

Zamávala starým oběžníkem, který tiskla v prstech tak, že by byla mohla zlomit i prkno. Aniž čekala na odpověď, začala z něj číst: „Všechny vzorky mají být adresovány Důkaznímu centru FBI. Kulky mají být zaslány prostřednictvím Jednotné balíkové služby, doporučenou poštou nebo zvláštním poslem. Lidské orgány mají být uloženy v suchém ledu a zaslány JBS, expresní poštou nebo zvláštní dodávkou." Berlina zamávala papírem ve vzduchu, aby rozehnala smrad.

„Teď mi nějací burani z Jižní Dakoty poslali játra oběti na toxikologickou analýzu. Nacpali je do zavíracího plastového pytle s identifikací ručně psanou na kusu lepicí pásky - a ani se nenamáhali zaplatit expresní přirážku." Odfrkla si. „Poslali to obyčejnou poštou, takže to šlo dva dny!" Oběžník se snesl na zem, kam ho Berlina zahodila. „Toho smradu se nezbavíme celé týdny a ani z té tkáně toho nejspíš moc nezjistíme."

Scullyová polkla a zadoufala, že se jí podaří rozkacenou šéfku zarazit. „Když vám předložím vzorek se všemi předepsanými postupy, můžu vás požádat o laskavost?"

Berlina Lu Kwoková do ní zamračeně zabodla přimhouřené mandlové oči. Nakonec se rozesmála - znělo to, jako když propukne bouřka. „Omlouvám se, paní Scullyová. Samozřejmě. To je ta vaše vražda té hlavounky z ministerstva energetiky? Máme vám prý dát nejvyšší prioritu."

Scullyová kývla a podala jí vzorek a lístek od Muldera, na kterém vypsal svoje podezření ohledně podstaty dotyčné látky. Lu Kwoková se na něj podívala. „Zajímavé," řekla. „Domněnky agenta Muldera můžeme prověřit poměrně rychle - ale když nebudou sedět, může trvat celé týdny, než tu látku identifikujeme."

„Dělejte, co budete moci," řekla Scullyová. „A díky. Já zatím musím provést dvě pitvy."

„To je radost, podotkla Asiatka s pohledem upřeným na vzorek prášku. Obrátila se a vrátila se k přístrojům - cestou stále ještě bručela něco o smradu.

Bylo to vyčerpávající a nepříjemné odpoledne.

Scullyová dokončila pitvu Nancy Scheckové a starého rančera Oscara McCarrona, který byl zabalen a odeslán do její laboratoře - doufala, že za použití správných postupů - zásluhou ochotných lidí na raketové střelnici White Sands. Scullyová měla podezření, že si prostě chtějí nad celou záležitostí umýt ruce a nechat ji, aby na otázky odpověděla sama.

Ale teď, když si prohlédla tři oběti, které zřejmě všechny zemřely stejným neuvěřitelným způsobem, stejně pořád netušila, co mohlo být vražednou zbraní.

Nebylo nijak těžké určit jako příčinu smrti „náhlé a prudké vystavení extrémním hodnotám žáru a radiace", ale to pořád ještě nevysvětlovalo, z čeho ten žár a radiace pocházely. Byl to nějaký nový druh paprsků smrti nebo malinká jaderná hlavice?

Fyzikální procesy jaderných výbuchů Scullyová znala z dob vysokoškolského studia natolik, že chápala, že jaderná nálož se nevejde řekněme do malé dopisové bomby nebo do ručního granátu. Kritické množství, počínová nálož a ochranný kryt přece jen kus místa zaberou - a krom toho takové věci po sobě zanechávají trosky, ale ani na jednom ze tří míst činu se nic takového nenašlo. Měla v ruce jediný materiální důkaz - tu ampulku divného černého popela, kterou Mulder vylovil z bazénu Nancy Scheckové.

Scullyová nechala ostatní personál laboratoře, aby uklidil pitevnu a postaral se o pozůstatky obou spálených těl, a přestěhovala se do své vlastní menší laboratoře, kde se pustila do analýzy další části popela. Na sterilním kovovém podnosu za pomoci dlouhého skalpelu s úzkou čepelí rozetřela mastný prášek do plochy, aby ho mohla snadno prohlížet. Vzala do ruky lupu a zadívala se na tu látku. Snažila se určit její materiální vlastnosti.

Vytáhla magnetofon, vložila do něj novou mikrokazetu, stiskla knoflík NAHRÁVÁNÍ a nechala hlasem ovládaný mikrofon, ať si sám poradí s dlouhými pauzami v její řeči. Uvedla číslo případu, evidenční číslo vzorku a pak začala

diktovat svou úvodní zprávu.

„Černá látka nalezená v bazénu Scheckové se jeví jemná a vločkovitá, částečně zrnitá, tvořená dvěma odlišnými složkami. Hlavní část materiálu je černá, má konzistenci popela a zdá se, že je živočišného původu. Prášek je v současné době většinou suchý, i když ho mohl znečistit chlór a jiné chemikálie z bazénu. Při konečné analýze budeme muset tyto nečistoty vyloučit.

Druhá složka směsi je zrnitá a..." Oddělila špičkou skalpelu několik zrnek a jedno z nich stiskla. Slyšela, jak prasklo a uklouzlo po kovu. „A je tvrdá a krystalická, jako nějaký kámen nebo... písek. Ano, připomíná mi to tmavý písek."

Scullyová nabrala trochu černé látky na čepel skalpelu, rozprostřela ji na čisté mikroskopické sklíčko a to zasunula do svého stereomikroskopu. Sklonila se nad okuláry a zaostřila. Prohlížela si látku nejdřív pod malým a pak pod stále větším zvětšením. Použila polarizovaný filtr, šťouchala do vzorku špičkou skalpelu, aby drobounké kousíčky pravidelněji rozprostřela.

„Ano, skutečně se zdá, že je to písek," řekla koutkem úst a doufala, že magnetofon její slova zachytí. Zamračila se. „Jedna možnost je, že ten popel někdo shrabal někde na pláži a že písek se neúmyslně smísil s hlavním materiálem. To je ovšem pouhý dohad." Bude si muset počkat na výsledky chemické analýzy obou složek, kterou provede Berlina Lu Kwoková.

Scullyová došla ke své skříni s vybavením a vzala z ní málokdy používaný přístroj, který si vyžádala pro odpolední pitvy - malý počítač částic alfa, jemný přístroj, který dokázal zachytit zbytkovou radioaktivitu nižší, než je běžná radiace pozadí. Bylo to pouhé tušení, ale už teď se děsila výsledku.

Namířila citlivý konec počítače na vzorek, přejela obdélníkovými buňkami ze stříbřité fólie nad šmouhou černého popela a písku, který nasypala na kovový podnos. Výstup detektoru byl propojen s osobním počítačem a pomocí nesrozumitelného softwaru na počítání alfa částic mohla určit i nukleární spektrum. Vzhledem k celkovým okolnostem případu ji nijak nepřekvapilo, že ve vzorku našla zbytky radioaktivity. Naštěstí byl vzorek tak malý, že ji dávka záření nemohla ohrozit. Spektrum bylo posunuté nahoru natolik, že bylo jasné, že je to něco neobvyklého, něco, co pochází z vysokoenergetického výbuchu.

Software za ni udělal většinu práce, porovnal spektrum s tisíci jiných, která měl uložená v databázi, a hledal nějaké, které by se co nejlépe shodovalo.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešla Berlina Lu Kwoková s deskami plnými papírů. „Tady máte výsledky - zvláštní dodávka výhradně pro vás, paní Scullyová."

„Už?" podivila se Scullyová.

„Chtěla jste snad, abych to zabalila do suchého ledu a poslala JBS?" zasmála se Lu Kwoková. „Potřebovala jsem se nadechnout čerstvého vzduchu, v mé laboratoři není k vydržení." Scullyová vděčně převzala složku, ale než stačila ještě něco říct, Asiatka se obrátila a vypochodovala zpátky do chodby.

Scullyová pohlédla na složku, pak se posadila k počítači a čekala na výsledky spektrální analýzy. K svému překvapení zjistila, že během toho krátkého rozhovoru už počítač stihl najít odpovídající vzorek. Než Scullyová otevřela zprávu Berliny Lu Kwokové o biologické analýze, podívala se na výsledky jaderného spektra.

Odchylky byly poměrně velké, ale vzhledem k jednoznačnému poločasu rozpadu a neobvyklým jaderným charakteristikám vzorku počítač odhadoval, že ta černá látka byla přibližně před čtyřiceti až padesáti lety vystavena vysokým dávkám ionizujícího záření.

Scullyová znepokojeně polkla. Neochotně otevřela složky s biologickou analýzou, protože už tušila odpověď. Lu Kwoková mohla tu látku identifikovat tak rychle jen tehdy, pokud se potvrdila Mulderova domněnka.

Shrnutí analýzy jen prolistovala. Teď právě ji zajímal jen konečný výsledek.

Černý prášek vzorku byl skutečně lidský popel, skoro úplně spálený - vystavený prudké radiaci asi před čtyřiceti lety, smíšený s pískem.

Radioaktivní lidský popel čtyři desítky let starý, nalezený u oběti, která byla zlikvidována podobným atomovým zábleskem.

Písek.

Popel.

Radiace.

Scullyová se opřela a zaťukala nehty na desky. Pak zvedla telefon. Už to nemohla déle odkládat.

Mulder bude nadšený.

DVACET JEDNA

Kamida Imports. Úterý, 12:03.

Když Miriel Bremenová jela do horních pater kancelářského věžáku v Honolulu, měla strach. Venku ve sluneční záři proudil okolo moře dopravní ruch a mohutný vrcholek Diamond Head stál na stráži nad vlnami a milovníky slunce. Uvnitř budovy, kde sídlila firma Kamida Imports, měla Miriel pocit, jako by vstoupila do jiného světa.

Nezajímalo ji příjemně teplé klima, krásný oceán, pláže přecpané tvarohovitými americkými rekreanty ani houfy japonských turistů, kteří celou noc nakupovali. Její zpráva pro Kamidu byla příliš pochmurná, než aby se Miriel zabývala prázdninovými banalitami. Miriel čekala, až ji recepční ohlásí. Přecházela čekárnou, protože byla příliš zneklidněná, než aby si četla některý z těch barvitých, ale plytkých časopisů rozprostřených na nízkých stolcích.

Miriel znala Ryana Kamidu už rok. Setkala se s ním krátce po onom prozření, při němž zanevřela na výzkum jaderných zbraní a změnila se v jejich vášnivého odpůrce. Neobvykle vysoké finanční příspěvky, které Kamida anonymně vydával z pokladny své úspěšné importní firmy, uchránily hnutí Zastavte jaderné šílenství! všech finančních starostí

po celý rok jeho existence.

Od prvního setkání si Miriel uvědomila, že ona a zjizvený slepec spolu mají tolik společného, že to bylo až přízračné. Ale i tak ji pouhá jeho přítomnost děsila. Těžko chápala, jak je možné, že Kamida přijímá svůj tragický osud tak lhostejně, ale jeho podivné charisma vždycky podobné myšlenky snadno zahnalo.

Když byla Miriel Bremenová význačnou vědkyní v Tellerově nukleárním výzkumném středisku, setkávala se bez potíží s mnoha významnými lidmi a v každém rozhovoru si dokázala prosadit svou. Potom, co poznala moc a velkorysost Ryana Kamidy - a jeho obrovskou vůli -, slíbila sama sobě, že na svém dobrodinci už nebude nikdy nic chtít, leda v nejhorší nouzi.

Současné okolnosti ji k podobné návštěvě opravňovaly.

Kamida už celé měsíce prohlašoval, že činí přípravy a chystá plány pro všechny eventuality, a mluvil o zoufalých opatřeních, jako by dokázal vidět do budoucnosti. Nijak ji netěšila představa, že ho bude muset zase vzít za slovo. Teď neměla na vybranou.

Ryan Kamida vyšel ze zadní kanceláře, veden recepční. Měl ruku velmi zlehka položenu na jejím rameni, jako by tím chtěl jen potvrdit, že potřebuje, aby ho vedla. Oči měl mléčné, jako bývá napůl uvařené vejce, tvář měl zjizvenou jako bustu velmi hrdého muže, kterou vytvořil málo zručný sochař.

Kamida naklonil hlavu ke straně, jako by dokázal rozeznat Mirielinu přítomnost podle slabé vůně mýdla, které použila, nebo snad podle zvuku jejího dechu. Miriel napadlo, zda nemá větší schopnosti, než dává najevo.

„Pane Kamido?" řekla a vstala. „Ryane, je od vás moc hezké, že jste si na mě tak rychle udělal čas."

Vykročil za jejím hlasem a pustil se recepční, která to automaticky vzala jako signál, že ji už nepotřebuje. Vrátila se ke svému stolu právě ve chvíli, kdy se rozezvonil telefon.

„Miriel Bremenová. To je příjemné překvapení. Je od vás milé, že jste jenom kvůli mně vážila tu dlouhou cestu až sem na ostrovy. Zrovna jsem se chystal do skleníku na oběd. Připojíte se ke mně?"

„Ano," řekla. „Musíme si o něčem promluvit."

„To mě mrzí," odpověděl. „Nebo mě to těší?"

„Ne, mrzí vás to," zavrtěla hlavou. „Rozhodně vás to mrzí."

Kamida se obrátil k recepční. „Sheilo, nechtě prosím do skleníku donést dobrý oběd pro dva. Slečna Bremenová a já bychom si rádi v klidu soukromě promluvili."

Obrovská místnost v nejvyšším patře byla změněna v bujný tropický prales. Stropními okny proudily dovnitř sluneční paprsky a celá jedna prosklená stěna propouštěla světlo ze strany. Generátory mlhy udržovaly vzduch vlhký a teplý. Byla tu cítit vlhká zeleň, kompost a hnojivo. Kapradí a květiny rostly v zmateném nadbytku - nebyly zasazeny v květináčích ani jinak uspořádány, tvořily prostě shluky podobné hustému deštnému pralesu, jaký by člověk mohl najít na izolovaném tichomořském ostrově. Ve vrcholcích stromů poletovalo několik ptáků.

Ryan Kamida vešel bez vedení a proplétal se mezi ostrůvky rostlin. Obě ruce držel před sebou jako kněz udělující požehnání a z obou stran jimi přejížděl přes rostliny. Sklonil se, aby si přivoněl ke květu, zhluboka vdechl, zavřel oči.

Kousek od něj vyplivl generátor mlhy do vzduchu spršku a on k ní natáhl ruku, až lesknoucí se kapky vytvořily třpytivý povlak na hrubé, zpuchýřované kůži.

„Tohle je moje místo, Miriel," řekl, „zvláštní místo, kde můžu vychutnávat zvuk rostoucích listů a vdechovat vůni čerstvé země a květů. Podle mého skromného názoru je to dost pozoruhodný zážitek. Skoro je mi líto, že vám ostatním vaše smysly otevírají tak široká okna, že tenhle plný a soustředěný prožitek je vám odepřen."

Slepý Kamida ji bezpečně vedl k malému stolku uprostřed hustého listoví. Odtáhl ozdobnou kovovou židli a čekal, až se Miriel posadí, pak ji přistrčil blíž ke kulatému skleněnému stolku. Ten byl právě tak velký, aby se dva lidé mohli pohodlně najíst v soukromí tropického ráje.

„Mám bohužel špatné zprávy, Ryane," začala Miriel ještě dřív, než si také sedl.

Dotápal k protější židli, posadil se na ni a přisunul se ke stolu. Než mohla pokračovat, přispěchal zaměstnanec Kamida Imports se dvěma velkými saláty a mísou čerstvých ananasových, papájových a mangových řezů. Miriel se odmlčela, dívala se na Ryana a čekala, až zaměstnanec odejde.

Napadlo ji přitom, že Ryan svůj handicap obrátil ve svůj prospěch, jako by nad ním drželi ochrannou ruku sami andělé. V obchodě se mu dařilo, na co sáhl, a svou firmu dovážející exotické zboží změnil v bohatou společnost.

I když tenkrát poprvé v Nagasaki se s ním seznámila náhodou, měla nejasné podezření, že celé to setkání sám zorganizoval a že i teď mu události nahrávají přesně do rukou.

Otřásla se a nahrbila se nad salátem.

Když se Miriel odvrátila od svého učitele Emila Gregoryho, pohlížela na Kamidu jako na novou oporu, na člověka, který sdílí její rozhodné přesvědčení. Ryan Kamida toho věděl neuvěřitelně mnoho o zkouškách jaderných zbraní i o celém vojenském průmyslu. Byl to člověk, kterému mohla vyzradit všechny strašlivé plány, které si vymysleli neosvícení zbrojní vědci a jejichž kopie jí nosili přátelé, dosud pracující v Tellerově nukleárním výzkumném středisku.

Miriel řekla Kamidovi všechno a neměla přitom nejmenší výčitky svědomí, že vyzrazuje tajné informace. Zapřísáhla se, že těmto zájmům zasvětí celý svůj život, teď odpověděla na vyšší výzvu, kterou nenařídil vojenskoprůmyslový komplex (ten koneckonců většinu těch problémů sám způsobil). Věděla, že to, co dělá, je správné.

Teď přišla doba, kdy jejich práce musí dospět k vyvrcholení. Pokud nedokážou rychle zastavit Planoucí perlík, bude veškeré jejich úsilí jen dým nafoukaný do očí lidí, kteří chtěli věřit.

Kamida jedl salát a čekal, až bude Miriel pokračovat. Jeho strnulé a vážné chování jí však napovídalo, že už uhodl, co chce říct.

„Všechno, o co jsem se pokusila, selhalo," řekla Miriel. Šťouchala přitom vidličkou do zelených lístků na svém talíři a pak na ni nabodla kousek ananasu. „Když se vláda jednou rozhodne něco udělat, tak to taky udělá - a nikdo, ani já, ani

vy, to nedokáže zastavit, jak to jednou začne."

„Pokud to dobře chápu, znamená to, že naše stížnosti nikdo neposlouchal.

„Ale poslouchali je, což o to," zavrtěla hlavou Miriel. „Ale nevěnovali jim nejmenší pozornost, jako by jim kolem uší bzučel třeba komár."

Slepý muž povzdechl a jeho zjizvená tvář posmutněla. Miriel pokračovala hlasitěji a naklonila se přes stůl k němu - i když ji velmi dobře slyšel. „Zkouška Planoucího perlíku se konat bude, dokonce i bez doktora Gregoryho. Někde na Marshallových ostrovech, na opuštěném atolu."

Ryan Kamida se prudce narovnal. „Samozřejmě," řekl. „Atol Enika. Tam se bude konat."

„Jak to víte?" zeptala se.

„Jak by se to mohlo konat jinde?" skoro zařval. Udělal prudké gesto, až si srazil salát na zem. Talíř se roztříštil na podlaze skleníku. Rachot byl ohlušující, ale on mu nevěnoval pozornost. Obrátil se a upřel svůj mléčný pohled na Miriel Bremenovou.

„Naše nejhorší noční můry se stanou skutečností," řekl.

DVACET DVA

Dům Ryana Kamidy, Waikiki, Oahu. Úterý, 23:17.

Slepec nepotřebuje světla. Ryan Kamida, sám ve svém prostorném domě, seděl v potemnělém obýváku osvětleném pouze zvenčí odrazy měsíce zářícího na klidný oceán a zevnitř teplým přísvitem ze skleněných dvířek ohniště za ním.

Jak se zvětšoval večerní chlad, zapálil oheň. Pečlivě do krbu narovnal cedrová a borová polínka, aromatické dřevo, které vydávalo voňavý kouř. Kamida si vychutnával to přírodní kadidlo i sametový dotek vyzařovaného tepla. Poslouchal praskání a pukáni, jak plameny polykaly dřevo. Znělo to jako... šepot.

Otevřel skleněné dveře do patia, aby dovnitř mohl větřík od oceánu. Z dálky slyšel tichý tepot příboje a neustávající bzučení dopravy zdola z pobřežní dálnice. Turisté, kteří na Oahu přijížděli ze všech časových pásem, nikdy nespali, ale pořád někam spěchali, něco si prohlíželi, nakupovali, jedli.

Kamida se v křesle opřel, zjizvenýma rukama sevřel hrubou látku opěrek. Čekal. Polštáře se dokonale přizpůsobily jeho tělu. Rok za rokem je během těchto rituálů formovala jeho váha. Hlasy už brzo přijdou. Čekal je a zároveň se jich děsil. Tentokrát byl ale strach silnější, zlověstnější. Situace se změnila, zhoršila. Věděl to a věděli to i duchové. Přejel mu mráz po zádech a on se obrátil vlevo ke krbu, až ucítil na tváři teplo.

Planoucí perlík. Atol Enika.

Kamidu to zasáhlo víc, než mohla Miriel Bremenová kdy tušit. Dával to najevo jiným způsobem. Ale bez ohledu na okolnosti nemohl být dnes večer s ní. Měl své závazky - k duchům.

Přízračné hlasy si činily nárok na část jeho času a on nemohl dělat nic jiného než jim ho poskytnout. Nemohl si stěžovat. Ryan Kamida byl živý a oni ne.

Venku se vlny oceánu stále valily na břeh. Znělo to, jako když se převalují oblázky v kovovém bubnu.

Na stolku vedle křesla, pěkně po ruce, měl svou sbírku mašíkových figurek. Bavil se tím, že bral malé předměty do rukou, že citlivými konečky prstů zkoumal detaily jejich řezby. Ruce měl zjizvené, ale mysl bystrou. Ty složité miniaturní figurky delfínů, slonů, draků a dávných bohů ho fascinovaly.

Skučivé zvuky vln byly tady vysoko na kopci tlumené. Kamida cítil, jak se v místnosti zvyšuje množství statické elektřiny, jak se mění atmosféra. Pevněji sevřel v dlani sošku Pele, ohňové bohyně z mnoha tichomořských mytologií.

Pak se mu kolem uší rozbzučely hlasy, mluvily jeho dávným a nikdy nezapomenutým jazykem. Přízraky se shlukly kolem dokola.

Kamida nikdy ty strašidelné podoby neviděl přímo, i když si v mysli představoval jejich zřetelné stíny. Jejich ozvěnu mu zprostředkovaly jiné smysly než jeho uškvařené optické nervy. Věděl, že duchové mají tváře ztuhlé ve výkřiku té chvíle jaderného upálení, v němž se každá jejich buňka změnila v peklo. Nemohl vidět ostré bílé světlo, které zalilo jeho vlastní tvář, když před ním přízraky zavířily a naplnily jeho dům planoucím chladným světlem.

Ale zjevení mu neubližovala. Tihle duchové sem nepřišli ničit. Ne dnes. Měli úplně jiný cíl, potřebovali Ryana Kamidu, jediného, kdo ze svého lidu přežil.

Ze žhoucího a vířícího oblaku se oddělovaly jednotlivé tváře jedna po druhé, vznášely se před ním, říkaly mu svá jména, vyprávěly o tom, kým byly, popisovaly triumfy a prohry svého života, své uloupené sny.

Životy jeho blízkých byly předčasně uťaty, ale přízraky musely znovu prožít každý okamžik a nutily Kamidu, aby se stal svědkem toho všeho. Pamatoval si místo nich.

I když na atolu Enika nikdy nežilo mnoho lidí, množství duchů, kteří se dožadovali jeho pozornosti, se zdálo nekonečné. Nutili ho myslet na jejich životy, jejich jména jedno po druhém..., jak to dělali každou noc už celých čtyřicet let.

Ryan Kamida seděl bezmocně ve svém křesle a svíral figurku Pele. Neměl na vybranou. Musel naslouchat.

DVACET TŘI

Pentagon, Arlington, Virginia. Středa, 10:09.

Mulder, veden nejasným tušením, zašel navštívit „přítele" Nancy Scheckové, brigádního generála Matthewa Bradoukise, do jeho kanceláře v Pentagonu. Mulder předpokládal, že teď, když měl generál víc času zotavit se ze šoku, se bude muset hodně snažit, aby se nějakým trikem domohl aspoň krátkého setkání s ním. Mulder často zjišťoval, že se mu lidé vyhýbají pro jeho zálibu v kladení neodbytných a nepříjemných otázek. Měl podezření, že Bradoukis bude mít

právě nějaké příhodné jednání nebo že z nějakého jiného důvodu nebude ve své kanceláři.

K jeho překvapení administrativní asistentka rychle promluvila do interkomu a pak Mulderovi pokynula, aby vešel do velké kanceláře, která patřila Matthewu Bradoukisovi.

Brigádní generál vstal od psacího stolu a podal mu mohutnou ruku. Jeho široká snědá tvář vypadala, jako by z ní vyprchala veškerá sebedůvěra - a to je vlastnost, kterou jen málokterý generál postrádá. Plné rty tiskl k sobě, jako by chtěl rozmačkat svou nervozitu.

„Čekal jsem vás, agente Muldere." Generál měl červené oči a zdálo se, že poslední noci moc dobře nespal.

„Abych se přiznal, obával jsem se, že se se mnou odmítnete sejít, generále," řekl Mulder. „Někteří lidé si nepřejí, abych moc zblízka zkoumal některé aspekty tohohle případu."

„Naopak." Bradoukis si zase sedl, složil ruce před sebou, zadíval se na desku stolu, pak teprve pozvedl oči k Mulderovi. „Možná tomu nebudete věřit, ale já jsem se nemohl dočkat, až přijdete - konkrétně vy. Včera jste mě svými otázkami dost vyvedl z míry, říkal jsem si, co sakra v Nancyině domě dělá člověk od FBI. Ale pak jsem si vás prověřil. Mám svoje kontakty, dozvěděl jsem se něco o vaší profesionální pověsti, četl jsem shrnutí některých případů, které jste vyšetřoval. Dokonce jsem se sešel i s vaším zástupcem ředitele Skinnerem. Docela se mi zamlouval. A ten o vás mluví sice s rezervou, ale velmi pochvalně."

To Muldera překvapilo. On a zástupce ředitele se mnohokrát střetli, protože Mulder trval na exotických vysvětleních, která Skinner nechtěl slyšet. Mulder nikdy nevěděl, na čí straně Skinner vlastně stojí.

„Pokud znáte mou pověst, pane, překvapuje mě o to víc, že jste mě přijal," řekl Mulder. „Myslel jsem, že ta by vás měla spíš odradit."

Bradoukis stiskl ruce k sobě, jako by chtěl zapraskat všemi klouby současně. Tvářil se teď velmi vážně. „Agente Muldere, oba víme, že se tu děje něco krajně neobvyklého. Neříkám to v žádném případě jako nějaké oficiální stanovisko - ale myslím, že vaše... ochota přijmout určité věci, kterým by se ostatní vysmáli, může být při tomhle vyšetřování velkou výhodou."

To Muldera zaujalo. „Víte o tom, že byly nalezeny ještě dva další lidé zabití zjevně stejným způsobem? Jeden z nich byl zbrojní vědec v Tellerově nukleárním výzkumném středisku. Ten druhý byl starý rančer na raketové střelnici White Sands, kousek od místa, kde kdysi proběhl test Trinity. Těla se našla ve velmi podobném stavu jako Nancy Schecková."

Generál otevřel zásuvku a vytáhl z ní desky. Postrčil je přes stůl k Mulderovi. „A dva další," řekl, „dva, o kterých ani nevíte. Dva raketoví dispečeři na letecké základně Vandenberg na pobřeží střední Kalifornie."

Překvapený Mulder otevřel desky. Lesklé fotografie ukazovaly známé detaily děsivě spálených těl. Mulder si všiml zčernalých a zkroucených ovládacích prvků na stěnách, zastaralých tlačítek a osciloskopů, plastových knoflíků. To všechno zjevně bylo v jakési přeplněné místnosti, v uzavřené komoře, kde se vražedný výbuch odehrál.

„Kde přesně se to stalo?" zeptal se.

„Hluboko v podzemí, v řídicím bunkru rakety Minuteman III. Ty bunkry mají tu nejbezpečnější možnou konstrukci, proto je taky umísťujeme tak hluboko pod zem, kde můžou přežít i jaderný útok. Bunkr je tak pevný, že by vydržel i přímý zásah. Byli v něm jen ti dva muži. Z bezpečnostních důvodů tam nesmí nikdo jiný. Máme úplné záznamy. Výtah nikdo nepoužil."

Zaklepal na děsivé obrázky. „Ale přesto... něco přišlo a zlikvidovalo je."

Generál nechal Muldera, ať se dál dívá na fotografie, a sám se zase opřel. „Já vím, že jedna z vašich pracovních teorií v tomhle vyšetřování zní, že v laboratoři doktora Gregoryho vybuchla nějaká nová zbraň vyvíjená v Tellerově nukleárním výzkumném středisku a že jiné takové zařízení bylo odpáleno na raketové střelnici White Sands.

Takové vysvětlení ovšem nebere v úvahu ty dva mladé důstojníky v raketovém ovládacím bunkru ani -" zarazil se, polkl, selhal mu hlas, „ani Nancy u ní doma."

Mulder si pomyslel, že Scullyová by nejspíš vymyslela nějaký hodně nepravděpodobný, ale vědecky přijatelný scénář, kterým by sama sebe přesvědčila, že to pořád ještě je rozumné vysvětlení.

Generál Bradoukis pokračoval. „Něco vám povím, pane Muldere, a můžete mi to věřit. Pracuji na nejvyšší úrovni ministerstva obrany. Vedu některé ty neviditelné projekty, o kterých jste se zmiňoval včera. Můžu vám říct s naprostou jistotou, že žádná zbraň, kterou v současnosti posuzujeme nebo vyvíjíme, něco takového nedokáže."

„Takže to nemá nic společného s Planoucím perlíkem?" zalovil Mulder nazdařbůh.

„Ne v tom smyslu, jak předpokládáte," odpověděl generál a pak se zhluboka nadechl. „Mimochodem, nechtěl byste trochu kávy, pane Muldere? Můžu ji sem nechat donést. A nějaké pečivo?"

Ale Mulder se nenechal rozptylovat. „Jak to myslíte, ‚ne v tom smyslu, jak předpokládáte?" zeptal se. „Jak ty události souvisejí s Planoucím perlíkem? Má ten zbrojní program ještě nějaké vedlejší důsledky?"

Generál povzdechl. „Nancy Schecková byla zodpovědná za celý projekt Planoucí perlík na ministerstvu energetiky, doktor Gregory ho vedl po vědecké stránce. Zkouška prototypu toho zařízení se bude konat na malém atolu v Marshallových ostrovech během nejbližších několika dní."

Mulder kývl. To všechno buď věděl, nebo tušil.

„Na Marshallových ostrovech," opakoval Bradoukis. „Na to nezapomeňte, protože je to důležité."

„Jak to?" zeptal se Mulder.

„Těsně předtím, než byli zabiti ti dva důstojníci od raket," řekl generál důrazně, „absolvovali běžné zaměřovací cvičení. Protože Spojené státy a Rusko už nejsou nepřátelé, nesmíme na ně Minutemany mířit, dokonce ani cvičně." Pokrčil rameny. „Diplomatické ohledy. Pro cvičení vybíráme náhodné koordináty po celém světě."

„A jak to s tím souvisí?" řekl Mulder.

Generál na něj ukázal prstem. „To dopoledne byla při cvičení jejich raketa zaměřena na malý atol na Marshallových

ostrovech - právě na ten, kde se má konat zkouška Planoucí perlík."

Mulder na generála jen zíral. „Co tím chcete říct?"

„To nechám na vás, pane Muldere. O vás se říká, že máte značnou představivost. Ale můžete přijít na některé možnosti, o kterých bych se já před svými nadřízenými nemohl ani zmínit, protože by se mi vysmáli - patrně tolik, že bych přišel o svou hodnost."

Mulder se zamračil a znova pohlédl na ty pochmurné fotografie.

„Ještě jednu informaci vám dám," pokračoval Bradoukis. „Ten atol - atol Enika - má určitou historii. V padesátých letech se tam konal jiný test vodíkové pumy - Sawtooth -, i když v žádných záznamech ho nenajdete. Konal se krátce poté, co jsme s takovým úsilím stěhovali domorodce z atolu Bikini. V tomhle případě vědci a armáda pospíchali a nezkontrolovali ostrov tak pečlivě, jak měli. Existují určité důkazy, že byla vyhlazena celá skupina domorodců."

„Panebože," zašeptal Mulder. Udělalo se mu hrůzou až zle a nebyl schopen slova. Generál čekal. Nakonec Mulder řekl: „A vy myslíte, že tahle... tahle tragédie na atolu před čtyřiceti lety má něco společného s těmi dnešními nevysvětlitelnými úmrtími?"

Náhle si vzpomněl na výsledky analýzy prášku nalezeného v ampulce na dně bazénu Nancy Scheckové. Lidský popel, čtyři desítky let starý, a zrnitý písek. Korálový písek.

Generál rozpletl ruce a zadíval se na své nehty. „Nic takového jsem nenaznačoval, pane Muldere. Myslet si samozřejmě můžete cokoli."

Mulder zavřel desky a strčil fotografie do aktovky dřív, než si je generál mohl vzít zpátky. „Proč mi to všechno říkáte?" zeptal se. „Chcete si být jist, že za smrt Nancy Scheckové bude někdo potrestán?"

Bradoukis vypadal hluboce sklíčeně. „To taky," řekl, „ale kromě toho se obávám o vlastní bezpečí."

„O vaše bezpečí? Proč?"

„Nancy byla za projekt Planoucí perlík odpovědná na ministerstvu energetiky. Já jsem za něj zodpovědný na ministerstvu obrany. Obávám se, že další na seznamu bych mohl být já. Snažím se ukrývat - každou noc bydlím v jiném hotelu. Už pár dní jsem nebyl doma. Ale pochybuji, že taková opatření mohou být k něčemu dobrá, když ta síla dokáže proniknout rostlou skálou a napadnout dva vojáky v podzemním raketovém bunkru."

„Předpokládám, že vás asi nenapadá nic, čím by se ta... věc dala zastavit?" zeptal se Mulder.

Generál se opět zarděl. „Zdá se, že spojovacím článkem je sám Planoucí perlík. Ať už se vzbudilo nebo přinejmenším bylo vyprovokováno k násilí cokoli, stalo se to v souvislosti s tímhle nadcházejícím testem. Nedá se říct, jak dlouho ta síla existuje, ale aktivní je teprve v poslední době."

Mulder se hned chopil příležitosti. „To znamená, že ať se stane cokoli, ať už ty vraždy směřují k čemukoli, dojde k tomu pravděpodobně na Marshallových ostrovech. To je jediné místo, kterým si můžeme být jisti." Bez přemýšlení pokračoval. „Generále, moje partnerka a já u toho musíme být. Potřebuju být na místě a vidět, co se stane."

„Dobře," kývl Bradoukis, „já mám dojem, že ty útoky mohou být pokusy zkoušku zastavit, i když některé vraždy byly možná náhodné... Nebo je možné, že ta síla, ať už jakákoli, se zacvičuje na jiných cílech a pak se vrátí k tomu hlavnímu. Protože zkouška Planoucího perlíku se už připravuje na místě, jsem přesvědčen, že tam taky dopadne následující úder. Ale nehodlám riskovat, že to jen tak mimochodem zasáhne i mě."

„Jestli je Planoucí perlík tak přísně tajná zkouška," zeptal se Mulder, „jak se tam dostaneme?"

Generál vstal. „Vyřídím několik telefonátů. Zavolám dokonce i zástupce ředitele Skinnera, když to bude potřeba. Jen se připravte na cestu. Nemáme času nazbyt."

DVACET ČTYŘI

Mulderův byt, Alexandria, Virginia. Středa, 18:04.

Mulder měl kufr položený na posteli, pobíhal po bytě a balil všechno, co bude potřebovat na prázdniny na tichomořském ostrově.

Protože v zájmu FBI hodně cestoval, měl toaletní potřeby neustále připravené v kufru v malé taštičce, stačilo už jen přidat dostatečnou zásobu šatů.

S úsměvem vytáhl ze spodní zásuvky tři jásavé havajské košile s květinovým vzorem a uložil je do kufru. „To jsem netušil, že je jednou budu nosit pracovně," řekl.

Pak si sbalil plavky, dlouze a pořádně si zaplavat v bazénu na ústředí FBI už neměl příležitost víc než dva týdny a těšil se, že si to teď vynahradí. Bez pravidelného cvičení neudrží ani tělo, ani mysl ve špičkové formě.

Do kufru přibalil i otrhané paperbackové vydání starého románu Phillipa K. Dicka, který právě četl, a sáček slunečnicových semínek. Let přes celou zemi bude dlouhý, musejí se dopravit až na námořní základnu Alameda nedaleko San Franciska, z které odlétá jejich dopravní letadlo na Havaj. Odtud je menší letoun dopraví na atol Enika spolu se zbytkem týmu Planoucí perlík.

V obýváku řvala televize tak nahlas, aby ji slyšel. Tyhle staré filmy už všechny viděl nejméně desetkrát, ale prostě si nedokázal nechat ujít ty černobílé snímky z padesátých let s obrovitými ještěry, hmyzem nebo prehistorickými příšerami, kteří byli nějak probuzeni nebo mutováni špatně vypočítanými jadernými testy. Ty filmy byly v podstatě morality kárající zpupnou pýchu vědy a zároveň oslavující génia lidského ducha. Právě teď obrovští mravenci zaplavovali vybetonované odvodňovací kanály Los Angeles k značnému zděšení Jamese Whitmora a Jamese Arnesse.

Na stole v kuchyňce leželo několik otevřených krabiček s čínským jídlem a dva papírové talíře. Na jeden z nich už naložil rýži, kuře kung-pao a fazolky s vepřovým. Při balení přebíhal mezi kufrem, televizí a kuchyňkou, kde vždycky polkl několik soust.

Zrovna měl pusu plnou česnekovaných fazolek, když uslyšel ostré zaklepání na dveře bytu. „Muldere, to jsem já."

Rychle polkl a spěchal pustit svou partnerku dovnitř. Scullyová na sobě měla profesionální, i když pohodlné cestovní oblečení a nesla nacpanou tašku. „Jsem sbalená. Dokonce jdu o deset minut dřív," řekla. „Takže máš spoustu času mi říct, co se to děje."

Pozval ji dál. „Zařídil jsem dva lístky do ráje. Jedeme si užívat jižních moří."

„To jsem z tvého vzkazu pochopila," řekla. „Ale proč?"

„Obstaral jsem dva lístky do první řady na zkoušku Planoucího perlíku. Chtěl jsem původně permanentky na New York Knicks, ale to zařídit nedokázali."

Ohromeně zamrkala modrýma očima. „Na tu zkoušku? Jak jsi to dokázal? Myslela jsem..."

„Konexe na jistých vysokých místech," řekl. „Jeden hodně vyděšený brigádní generál, který byl ochotný strčit za nás ruku do ohně. Donesl jsem čínské jídlo, můžeme si honem ještě dát večeři, než vyrazíme na letiště." Ukázal na čistý papírový talíř. „Je tam taky kuře kung-pao - to máš ráda."

Scullyová odložila tašku na prázdnou židli a zvědavě se na něj podívala. „Muldere, já si nevzpomínám, že jsme spolu někdy byli v čínské restauraci. Jak můžeš vědět, co je moje oblíbené jídlo?"

Káravě se na ni podíval. „Co bych to byl za agenta FBI, kdybych nedokázal zjistit něco tak jednoduchého?"

Přitáhla si židli k malému jídelnímu stolku a nabrala si trochu kuřecího masa s červenými sečuánskými papričkami. Uznale nasála vůni koření a vzala do ruky tyčinky na jedno použití, položené vedle ubrousku.

Mulder vyšel z ložnice se sbaleným kufrem v ruce. Zamkl ho a pak na něj položil aktovku. „Myslím, že jsem ti jednou říkal, Scullyová, že když se mě budeš držet, ukážu ti zajímavé země a exotická místa."

Scullyová se na něj ironicky podívala. „Myslíš třeba ostrov, který zlikviduje tajná jaderná zkouška?"

Mulder rozhodil ruce. „Spíš korálové útesy, modré laguny, hřejivé tichomořské slunce."

„Já jsem žila v domnění, že je tam teď sezóna uragánů," podotkla. „Ty přece Medvěd Dooley a vědci z Planoucího perlíku studovali na těch svých povětrnostních mapách."

Mulder si sedl proti ní k svému jídlu, které teď už bylo vlažné. „Snažím se být optimista," pokrčil rameny.

Scullyová dojedla a podívala se na hodinky. Sáhla do kapsy saka a vytáhla dvě letenky. „Vyzvedla jsem je z cestovního oddělení na FBI, jak jsi chtěl," řekla. „Letí nám to z Dullesova letiště asi za hodinu a půl."

Mulder odhodil oba talíře do koše, podíval se na zbytky čínských jídel v krabičkách a bez přemýšlení sesypal všechny tři dohromady. Scullyová se na něj ohromeně dívala. „Je z toho pak dobrá snídaně," vysvětlil. „Stačí přidat pár míchaných vajec - vynikající." Strčil krabičku do lednice.

Scullyová vzala svou tašku. „Občas mě děsíš, Muldere."

Vypnul televizi - obří mravence vystřídala gigantická tarantule v Mojavské poušti - a vyšel za ní ze dveří.

Všiml si, že kovová číslice „2" na dveřích jeho bytu zase upadla na zem. „Moment, Scullyová," řekl a zvedl ji.

Doběhl zpátky a ze zásuvky v kuchyni vytáhl šroubovák. „To číslo pořád padá. To je podezřelé, ne?" Podíval se, zda nenajde nějaké odposlouchávací zařízení, přejel prstem po křivce tenkého kovu. Jeden čas si byl jist, že ho někdo špehuje, takže odmontoval v bytě každý kousek, který se odmontovat dal, včetně číslic na dveřích. A číslo „2" teď odmítalo držet tam, kam patřilo.

„Muldere, ty jsi paranoik," usmála se pobaveně Scullyová.

„To jen proto, že po mně všichni jdou," řekl.

Když se ujistil, že kovové číslo je čisté, přišrouboval ho náhradními šroubky pevně ke dveřím. „Tak. Teď můžeme jít. Doufám, že sis vzala krém na opalování."

Hodila si tašku přes rameno. „Jo, a taky olověný deštník proti radioaktivnímu spadu."

DVACET PĚT

Atol Enika, Marshallovy ostrovy, západní Tichomoří. Středa (za mezinárodní datovou hranicí), 11:01.

Atol se za čtyřicet let až pozoruhodně dobře vzpamatoval. Nízký plochý ostrov, vlastně jen mohutný korálový útes s mělkou vrstvou půdy na povrchu, už zase překypoval hustou tropickou vegetací, chlebovníky a kokosovými palmami, liánami, kapradinami, vysokou trávou a nízkými kolokáziemi a jamy. Útesy a laguny se hemžily rybami, v listoví bylo plno ptáků a motýlů.

Když odtud kapitán Robert Ives před čtyřiceti lety odjížděl, byl to mladý nováček, který se sotva naučil mlčet a plnit rozkazy. Jaderný test Sawtooth byla ta nejděsivější podívaná, jaké kdy byly jeho břidličně šedé oči svědkem. Atol Enika se změnil v horký a zničený strup, celý jeho povrch byl sterilizován, korálové výběžky opadaly do vřící pěny moře, vegetace spálená, zvířata pobitá.

Složité bludiště útesů se táhlo mnohem dál než ta část, která byla vidět nad vodou, a na řadě míst se skrývalo těsně pod hladinou. Příroda prokázala svou úžasnou schopnost regenerace a znova si přivlastnila území, které jí lidé tak rychle a násilně vyrvali. Atol Enika už zase vypadal jako izolovaný ostrovní ráj - čistý a neobydlený.

Kapitán Ives aspoň doufal, že tentokrát je neobydlený.

Na pobřeží atolu za rozeklanými korálovými skalami, které tvořily nejvyšší bod ostrova, připravovali Medvěd Dooley a jeho výzkumný tým za pomoci námořníků a armádních techniků svůj tajný test.

Na rovném kusu pláže byla připravena malá přistávací dráha. Buldozery, vyložené z Dallasu, brázdily džungli a uvolňovaly úzké přístupové cesty od chráněného ovládacího bunkru k laguně na opačném konci ostrova, kde bude umístěno a odpáleno zařízení Planoucí perlík.

Vojenské techniky, kteří se většinu své služby nudili na palubách lodí, práce bavila. S chutí řídili těžké stroje, sráželi palmy a chlebovníky, zanechávali za sebou obnažené pásy rozbrázděné korálové půdy jako živé rány v těle atolu.

Museli postavit pevnůstku pro ovládací prvky, které budou řídit odpálení malé jaderné hlavice. Protože řídicí bunkr

bude tak blízko k výbuchu, musí být nepředstavitelně odolný. Kapitán Ives poradil svým technikům starý trik.

Technici nejdřív položili elektrické vedení k záložnímu generátoru v chráněné vedlejší stanici vedle hlavni pevnůstky, pak vytvořili dřevěnou kostru a kolem ní pořád dokola ve stále se zmenšujících kruzích kladli pytle cementové směsi a písku. Výsledná stavba připomínala iglú nebo včelí úl. Pak připojili pumpy k ponorným požárním hadicím z lodi a vodou z oceánu polévali stavbu zvenčí, aby písek a cementová směs nasákly. Až bude pevnůstka den nebo dva tvrdnout ve žhavém pacifickém slunci, bude prakticky nezničitelná.

Stejnou techniku používali technici NASA na mysu Canaveral, když stavěli ochranné bunkry a pozorovací stanoviště nedaleko od prvních odpalovacích ramp pro rakety. Takové bunkry vydržely všechny tlaky, kterým byly vystaveny - a přežily je tak dobře, že technici museli staré stavby nechat ve floridských močálech jejich osudu, protože nedokázali přijít na to, jak je zbořit!

Zatímco pytle schly na vyztužené parabolické kostře, která je držela, Medvěd Dooley dohlížel uvnitř na instalaci vybavení. Na širokých ramenou zástupce vedoucího projektu ležela starost o instalaci ovládacích panelů, které byly pečlivě zabaleny a uloženy v nákladovém prostoru torpédoborce. Klidně si vyhrnul rukávy a zamazal ruce, jen aby šla práce rychleji.

Mohutný muž se v tropickém žáru potil, ale odmítal si obléknout nějaké lehčí šaty. Nosil svou flanelovou košili a džíny jako předepsanou uniformu. Vysílačkou sledoval pravidelné zprávy o počasí pro Marshallovy ostrovy. Kdykoli se v nich objevila zmínka o postupu tropické tlakové níže, z které se už teď málem stal plně rozvinutý uragán, propadal záchvatům nadšení.

„Jde to sem," řekl Dooley Ivesovi při poslední takové zprávě. „A my máme ještě spoustu práce. Načasování je životně důležité."

Ives ho nechal, ať si dělá, co chce. On měl koneckonců svoje rozkazy.

Nepředpokládal, že by Medvěd Dooley byť jen tušil, že na stejném místě se už konal jeden test vodíkové bomby. Dooley nebyl ten typ člověka, který by ztrácel čas studiem historie nebo si dělal starosti s tím, odkud se vůbec některé věci vzaly.

Ale kapitána Ivese bude až do smrti pronásledovat vzpomínka na to, že se tady na atolu Enika dopustili příšerné, tragické chyby.

Mezitím se Ives už dožil toho, že se ostrované z Bikini vrátili domů, když ovšem předtím vláda odstranila z jejich zničeného ostrova celou vrchní vrstvu půdy a nahradila ji čerstvou zemí, obnovila džungli a nasadila do lagun nový život.

Ale záhadní ostrované z Eniky se takové péče nedočkali.

Sawtooth byla jednou z prvních zkoušek vodíkové bomby a předem se o ní vůbec nemluvilo - pro případ, že by selhala. V letech studené války si Spojené státy nemohly dovolit před kýmkoli odhalit, že jejich termonukleární zbraně nejsou natolik funkční, aby kvůli nim komouši v noci nespali.

Ale Sawtooth vyšel - až neuvěřitelně dobře.

Bylo to v dobách, kdy ještě nebyly žádné špionážní družice, a kolem atolu hlídkovaly dělové čluny, které si mohly být dost jisté, že je nikdo neuvidí. Do téhle oblasti málokdy někdo zabloudil a kapitáni člunů měli rozkaz zahnat jakoukoli rybářskou nebo výletní loď. Ale i tak byl očekávaný záblesk výbuchu bomby Sawtooth na otevřeném moři vidět na stovky kilometrů jako svítání v nesprávnou dobu a na nesprávném místě.

Všichni tenkrát byli tak naivní. Předpokládali, že malý atol, který skoro ani nebyl na mapě, je neobydlený, takže vědci a námořníci nijak zvlášť nepátrali po domorodcích.

Námořnictvo předpokládalo, že na Enice nikoho nenajde, a tak nikdo ani důkladně nehledal.

Během příprav na výbuch Sawtooth se ani technici, ani námořníci nenamáhali upozornit na známky tábořišť, nástrojů, sítí, které moře vyplavilo na drsné útesy. Mávli nad tím rukou jako nad starými zbytky, protože nijak zvlášť nestáli o to, najít ještě něco jiného. Taková informace může působit problémy.

Čluny po obvodu kruhu se stáhly a hlavní torpédoborec Yorktown odplul do bezpečné vzdálenosti za linii útesů. Těch několik šťastlivců, kterým byly přiděleny svářečské brýle, stálo na palubě a dívalo se, kdežto ostatní museli slíbit, že v kritickém okamžiku neotevřou oči. Ale když Sawtooth vybuchl, několik desítek námořníků bylo přesto z té záře postiženo krátkodobou slepotou.

Ives si na to pamatoval. Některé věci se zapomenout nedají. Rachotilo to, jako by praskal svět, hřibovitý oblak se zvedl jako ten gejzír v Yellowstone, kterému říkají Old Faithful, Starý spolehlivec - jenže byl asi miliónkrát větší a vtahoval do sebe odpařený koral, písek a obrovské množství mořské vody. Rozžhavený chochol se tyčil jako děsivý bouřný mrak ohlašující Armageddon. Tlakové vlny, které se šířily vodou, rozhoupaly Yorktown jako dětskou lodičku ve vaně...

O několik hodin později, když bylo po všem a moře se zase uklidnilo, oblékly se první průzkumné týmy z Yorktownu do ochranných obleků a v malých člunech se vrátily zpátky na atol, aby tam umístily počítače částic a zmapovaly účinky radioaktivního spadu. Nad nimi přelétalo letadlo a fotografovalo ostrov, aby se porovnáním snímků před a po výbuchu dalo posoudit, jak se změnila topografie atolu.

Ives, který byl tehdy jedním z nejmladších členů posádky, byl „dobrovolně" přihlášen do malé skupiny, která měla obeplout Eniku a hledat jakékoli anomálie vzniklé v důsledku výbuchu. To, co našli, byl mnohem větší šok než výbuch sám.

V otevřeném moři, víc než tři kilometry od břehu, stál chlapec přibližně desetiletý. Úplně sám. Prostě čekal.

Mladý Robert Ives se nejdřív doslova roztřásl hrůzou. Byl přesvědčen, že nějaký anděl pomsty je přišel potrestat za to, co provedli s nedotčeným ostrovem. Zdálo se, že chlapec stojí přímo na hladině jako bójka. Vypadal ztraceně a nerozhodně. Teprve později si jeho zachránci uvědomili, že labyrint útesů se tu táhne těsně pod hladinou daleko od

vlastního ostrova. Chlapec po nich nějak přešel a po ponořených útesech se vzdaloval od místa, které bylo dřív jeho domovem.

Vytáhli ho na palubu. Nemluvil, byl otřesený, strašlivě popálený, tvář měl zkrabacenou, oči zapadlé a slepé od záře výbuchu. Většinu vlasů měl sežehnutou a kůže byla jasně červená, jako by ho zaživa uvařili. Rány musely chlapce bolet ještě víc, jak mu na ně neustále šplíchala slaná voda.

Když ho přivezli na Yorktown, nikdo nevěřil, že to přežije. Lodní lékař se tvářil neurčitě, jako by ani nechtěl, aby chlapec přežil, protože by byl celý život slepý a strašlivě zjizvený... a protože už sama existence někoho, kdo přežil, představovala žalobně namířený prst, důkaz o tom, že na atolu Enika žili domorodci. Zkouška Sawtooth vyhladila celý kmen až na tohohle jediného chlapce.

Ale k všeobecnému překvapení se chlapec i přes všechna svá zanícená zranění zotavil. Celé dny nepromluvil, až pak konečně zaskřehotal pár slov v podivném jazyce, kterému nikdo z posádky nerozuměl.

Údaje získané při zkoušce Sawtooth byly postoupeny ministerstvu obrany a námořnictvo vydalo nejpřísnější zákaz o celé události hovořit.

Když Yorktown konečně zase přistál v Pearl Harboru, strašlivě popáleného chlapce tiše odvezli do sirotčince v Honolulu. V oficiálních záznamech se říkalo, že byl jediný, kdo přežil strašný požár domu, při němž zahynul zbytek jeho rodiny. Chlapec byl vychován na náklady státu, protože neměl žádné jiné žijící příbuzné, ovšem dostával také štědrou (a záhadnou) apanáž od námořnictva.

Ives už pak dítě nikdy neviděl ani o něm neslyšel. Byl by rád věděl, jak si ta ubohá oběť v životě poradila. Už nějakou dobu si na chlapce nevzpomněl, ale všechny ty vzpomínky se mu vrátily jako záplava, jako noční můra ve chvíli, kdy obdržel příkaz odplout s Dallasem k Marshallovým ostrovům.

Kapitán Robert Ives doufal, že už nikdy atol Enika neuvidí. Ale teď tu byl zpátky... kvůli další tajné jaderné zkoušce.

DVACET ŠEST

Letecká základna vojenského námořnictva Alameda, Alameda, Kalifornie. Čtvrtek, 14:22.

Mulder a Scullyová dorazili do San Franciska se zarudlýma očima a vyčerpaní cestou bez jediné přestávky, a přitom věděli, že mnohem delší cesta je teprve čeká. Mulder najal auto a vyrazili k letecké základně vojenského námořnictva v Alamedě. Skoro hodinu pak strávili u brány ukazováním dokladů, odpovídáním na otázky a nakonec hádkou s lhostejným vojenským policistou, který neustále telefonoval někam dovnitř svým nadřízeným.

„Promiňte, pane," vrátil se policista potřetí, „ale to, co mi tu vykládáte, to prostě nesedí. Odpoledne odtud neletí žádné dopravní letadlo C-5 na Havaj. Nemáme tu žádnou zprávu, že byste měli přijet, ani že byste měli v tom letadle být, tedy kdyby nějaké letělo."

Mulder unaveně znovu vytáhl papíry. „Tohle podepsal brigádní generál Bradoukis přímo z Pentagonu. Týká se to tajného projektu na Marshallových ostrovech. Já vím, že vám to povolení neleží na stole, tak okázale se to dělat nemůže - ale moje partnerka a já máme oprávnění účastnit se toho letu."

„Je mi líto, pane, ale žádné letadlo neletí," trval na svém policista.

Mulder vztekle zafuněl a Scullyová mu stiskla paži, aby ho uklidnila. Než stačil znova promluvit, vložila se do toho sama. „Promluvte si znova se svým nadřízeným, seržante," řekla, „a tentokrát mu řekněte dvě slova: Planoucí perlík. Počkáme tu, než se vrátíte."

Policista se skeptickým výrazem zalezl zpátky do své kukaně a vrtěl přitom hlavou. Mulder se ke Scullyové překvapeně otočil. Usmála se na něj. „Tím, že se rozčilíš, jen málokdy něčeho dosáhneš."

Mulder povzdechl a pak se zasmál. „Občas si nejsem jist, jestli vůbec kdy něčeho dosáhnu - tečka."

Za pár minut se policista vrátil a otevřel jim bránu. Neomluvil se ani nic nevysvětloval. Prostě jim jen podal plánek základny a poradil jim, kam mají jet.

„Nesloužil tady jeden čas taky tvůj otec?" zeptal se Mulder. Věděl, jak hluboce ji otcova smrt zasáhla.

„Krátce," kývla Scullyová. „Tou dobou, co já jsem začala studovat v Berkeley."

Mulder se na ni podíval. „To jsem nevěděl, žes studovala v Berkeley. Jak dlouho?"

„Jen první ročník."

„Aha," řekl a čekal, že Scullyová bude pokračovat. Ale té zřejmě toto téma vadilo, a tak se Mulder na další podrobnosti neptal.

Přesně tam, kam je strážný poslal, našli mohutné dopravní letadlo C-5. Malá hydraulická vozítka tahala náklad, pěchovala bedničky do odulého olivově zeleného břicha letadla. Vysokozdvižné vozíky zvedaly palety s posledními kusy vybavení. Civilní pasažéři a vojenský personál nastupovali na palubu po schůdkách, spěšně přistavených k letadlu.

„Vidíš to, Scullyová?" řekl Mulder. „Na základně není žádné dopravní letadlo C-5 a rozhodně se nepřipravuje žádný odlet." Rozhodil ruce v bezmocném gestu. „Ale takovéhle malinké letadélko se samozřejmě snadno přehlédne."

Scullyová, která se už dávno smířila s tajnostmi a zapíráním kolem každého utajovaného projektu, neřekla nic. Mulder s kufrem a aktovkou v rukou vyrazil ke kovovým schůdkům, které vedly ke kabině pro cestující. „Doufám, že dostaneme místo u okna," podotkl. „V nekuřácké části."

„Myslím, že já se pokusím si cestou trochu zdřímnout," odpověděla Scullyová.

V přísně účelovém interiéru letadla bylo šero, jediné světlo sem proudilo zespodu a zezadu otevřenými nákladovými dveřmi. Mulder se rozhlédl. Ostatní pasažéři - námořní důstojníci a vojáci a s nimi pět nebo šest výrazně nevojenských typů - tu přecházeli sem a tam a hledali si místo k sezení.

Mulder neviděl nikde místo na zavazadla, jen sítě natažené podél kovových stěn, kam si ostatní už upevnili své

osobní věci. Šel až dozadu, nacpal kufr na prázdné místečko, pak se vrátil ke Scullyové pro její tašku a tu upevnil vedle svého zavazadla. Aktovku si nechal u sebe, aby se mohli během dlouhého letu do Pearl Harbor spolu dívat do poznámek a debatovat o případu, po krátké zastávce pak přesednou do mnohem menšího letadla a vyrazí do západního Pacifiku.

Když se vrátil ke Scullyové, sáhla do kabelky a podala mu několik žvýkaček. „Copak, je mi cítit z pusy?" zeptal se.

„Ne, ale budeš je během letu potřebovat. V těchhle letadlech námořnictva jsem už párkrát letěla s otcem. V kabině se nevyrovnává tlak. Když žvýkáš, aspoň to trochu zabrání potížím s ušima - ber to ode mě jako profesionální lékařskou radu."

Mulder žvýkačky převzal se skeptickým výrazem a strčil je do kapsy košile. „Že ty letenky máme se slevou, to jsem věděl. Ale přece jenom jsem čekal trochu kyslíku."

„To jsou ty škrty ve vojenských rozpočtech," odpověděla Scullyová.

Mulder a Scullyová hledali pohodlná sedadla, ale všechna byla tvrdá a měla rovná opěradla. Oba se připoutali. Konečně se nákladové dveře zavřely a tlumené volání zvenčí ohlásilo, že letadlo je připraveno k odletu. Jeden z námořníků zavřel mohutné dveře kabiny pro pasažéry. Ve stejné chvíli se s hlasitým hučením rozběhly motory.

„První třídu tady asi nemají," podotkl Mulder.

Obrátil se a poznal některé z civilistů, kteří už byli připoutáni na sedadlech - vědce a techniky, které viděl v Tellerově nukleárním výzkumném středisku. Mulder se usmál a zamával na brýlatého zrzka - ten se zarděl a snažil se co nejvíc zmenšit. „Ahoj, Victore! Victor Ogilvy - no kdo by to řekl, že se s vámi potkám tady."

Victor zakoktal: „Ehm, ahoj, pane agente..., nevěděl jsem, že FBI má dohlížet na přípravy zkoušky."

„Ale přece jsem vám říkal, Victore, že zavolám pár lidem," řekl. Připadal si přitom jako surovec a bylo mu trapně.

Scullyová se naklonila k Mulderovi. „Čeká nás dlouhá cesta, takže bude lepší chovat se k sobě přátelsky. Všichni jsme tady v nejlepším zájmu naší země, ne, Victore?"

Mladý rezavý technik horlivě kýval.

„Ne, Muldere?" Dloubla ho loktem do žeber.

„Samozřejmě, Scullyová."

Velké dopravní letadlo se zakymácelo a pomalu se rozjíždělo jako nějaký obří netvor. Aerodynamické bylo asi jako čmelák, ale o několik řádů hlasitější. C-5 akcelerovalo po rozjezdové dráze a lehce odstartovalo. Obrovská masa se vznesla za řevu motorů. Netrvalo dlouho a letadlo nabralo výšku, zakroužilo nad kopci východně od Oaklandu a pak zamířilo přímo nad moře.

Mulder se znova obrátil k Victoru Ogilvymu. „Tak co, Victore, tohle by nemusela být špatná dovolená, ne? Slunce, příboj, třpytivé pláže..."

Victor vypadal překvapeně. „Na to si musíme nechat zajít chuť, agente Muldere. Přibalili jste si pršiplášť?"

„K čemu?" zeptala se Scullyová.

Victor znovu za kulatými obroučkami brýlí zamrkal. „A já jsem si myslel, že jste se vy dva aspoň trochu připravili. Ale třeba jste se nedozvěděli tolik podrobností, jak jste si mysleli.

Zkouška Planoucí perlík... My totiž směřujeme přímo do uragánu."

DVACET SEDM

Ve vzduchu nad západním Pacifikem. Pátek, 8:07.

Bylo ráno jako z pohlednice, když Mulder, Scullyová a zbytek posádky startovali s malým letadlem nad jednotvárně modrý a sluncem zalitý Pacifik. Stejným směrem jako oni se na obzoru vydal úsvit. Scullyová se dívala z okna a myslí byla kdovíkde.

„Tak co," zeptal se Mulder, který se vedle ní snažil udělat si v úzkém sedadle pohodlí, „jak se ti líbil náš výlet na Havaj na náklady vlády? Příjemný den nudy a čekání, ale ta pohostinnost byla nepřekonatelná."

Scullyová se na sedadle zavrtěla, pak stáhla stínidlo na okně, zdálo se, že pohodlnou polohu nedokáže najít tak snadno jako Mulder. „Přesně něco takového jsem od dovolené na vládní náklady čekala."

Letadlo rachotilo a bzučelo a řvalo nad oceánem. Na západě se začaly sbírat mraky a Scullyová nepochybovala o tom, že počasí bude čím dál horší. Mulder, jak se zdálo, si nedělal ani v nejmenším hlavu s bezpečností nebo celistvostí letadla - ale koneckonců jejímu partnerovi nedělalo cestování starosti nikdy.

Scullyová byla zvědavá, jak se drží ostatní pasažéři. Otočila se a rozhlédla se po malých skupinkách roztroušených po letadle. Victor Ogilvy a několik dalších techniků z Tellerova nukleárního výzkumného střediska se shromáždili vzadu a hloubali nad svými notesy a nějakými technickými zápisky.

Muži od námořnictva seděli spolu a úplně uvolněně si nahlas povídali. Scullyová z vlastní zkušenosti věděla, že námořníci často musejí změnit působiště během několika hodin. Když se sejdou s novou skupinou, bez potíží si najdou nějaký způsob zábavy, ať už s ostatními námořníky mají společného mnoho, nebo málo.

Mulder se soustředil na dva černé mladíky, kteří na cestovní magnetické desce zaujatě hráli Stratego. Chvíli je sledoval a pak se odvrátil se znepokojeným výrazem.

Jiná skupina námořníků se vytvořila kolem širokoplecího mořského vlka s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy, který vypadal hispánsky, ten neviděl a neslyšel, jak byl začtený do posledního technothrilleru od Toma Clancyho. Tři diváci nahlas diskutovali o kvalitách Clancyho knih a o tom, jaké to musí být vzrůšo být agentem CIA jako Jack Ryan. Scullyovou napadlo, zda si taky myslí, že i agenti FBI mají tak hrozně vzrušující život.

Pak ti tři začali debatovat o tajných informacích obsažených v Clancyho pracích. „Člověče, kdybysme něco takového napsali ty nebo já, tak budeme v base dřív, než si stačíme vyzvednout honorář," řekl jeden.

„Jo, jenomže ty nebo já máme bezpečnostní prověření - o to jde. Podepsali jsme to, takže se za to můžem zodpovídat. Clancy k takovejm věcem přístup nemá, tak kdo mu to bude věřit?"

„Chceš říct, že si to vymejšlí? Jestli jo, tak to má teda sakra dobrou představivost. Vem si, co tam má podrobností."

Kritik pokrčil rameny. „To je jedno. Je to jenom pojišťovák. Není ‚z podstaty důvěryhodnej' jako my, protože my s tím materiálem přímo pracujem."

„Stejně si myslím, že by Clancymu měl někdo zpřerážet prsty za to, že takhle vypouští do světa tajný informace."

„Blbost," vložil se do toho třetí. „Kdyby měl zpřerážený prsty, tak by už nemohl napsat žádný další knížky."

„No jo, tak ať mu zlámou kolena."

Čtenář nevěnoval třem divákům, kteří se mu nakláněli přes rameno a mluvili mu do uší, ani nejmenší pozornost. Klidně otočil stránku a pokračoval ve čtení.

Letadlo vletělo do ošklivé turbulence, takže pasažéry to začalo házet ze strany na stranu. Scullyová sevřela opěradla svého křesla. Mulder si nenuceně vybral právě tuhle chvíli, aby se na té cukavé horské dráze naklonil vpřed a vzal do ruky aktovku. Na klíně ji otevřel a začal se hrabat v papírech.

„Pojď, projdeme si pár věcí, dokud na to máme kdy," řekl.

S letadlem už to házelo tak, že dva námořníci hrající Stratego to přece jen vzdali, shrábli magnetické figurky do krabičky a zavřeli hrací desku.

Scullyové nahlas drkotaly zuby a nedokázala si představit, jak je možné, že její partner je schopen jasně uvažovat - ale pak ji napadlo, že to Mulder možná dělá proto, aby odvedl její pozornost od turbulence. V duchu mu za to poděkovala.

„Co vlastně čekáš, že se na tom ostrově stane, Muldere?" zeptala se.

„Generál Bradoukis si zřejmě myslí, že ten, kdo... nebo to, co zabíjelo lidi po celé zemi, se ještě jednou pokusí zastavit zkoušku Planoucí perlík. A tady to má poslední šanci."

„Pořád říkáš ‚to', Muldere," upozornila ho.

Pokrčil rameny. „Zájmeno si klidně vyber sama." Vytáhl mapu Tichého oceánu, na které vyznačil jednotlivá souostroví. Rozložil ji na ostatních papírech na aktovce. „Pokud ti pořád ještě dělá starosti ten uragán, tak mám pro tebe dobré zprávy."

Scullyová, která se pořád ještě křečovitě držela sedadla, se na něj tázavě podívala. Letadlo pořád rachotilo. „Teď zrovna mi dělá spíš starost, jestli se tohle letadlo udrží ve vzduchu - ale pokud pro mě nemáš lepší zprávy než ty o uragánu, tak si je ráda poslechnu."

Mulder s poťouchlým zábleskem v očích řekl: „Ta dobrá zpráva je, že přece jenom neletíme do uragánu."

Scullyovou překvapilo, jak se jí ulevilo, ale znala Muldera natolik, že ji to rychle přešlo. „Jak to myslíš? Změnilo se počasí? Ztišilo se to na obyčejnou tropickou bouři?"

„Ani zdaleka," ujistil ji a ukázal na mapu. „Koukej, letíme do západního Pacifiku. Meteorologicky řečeno, bouřkové systémy se v téhle oblasti nejmenují uragány. Technicky se označují jako tajfuny. Jiný rozdíl v tom ovšem není. Ničivé je oboje stejně."

„To se mi ulevilo," ušklíbla se Scullyová. „Není ta sémantika báječná?"

Mulder studoval drobné tečičky v obrovských modrých pláních na mapě. Objel je prstem. „To by mě zajímalo, proč letíme až sem. Marshallovy ostrovy jsou protektorát Spojených států, takže jsem si jist, že to s tím má něco společného. Nebo je to prostě jenom proto, abychom se potkali s tou bouřkou?"

Scullyová trochu ožila. Byla ráda, že se našlo téma, o kterém může debatovat. Přinutila se nevšímat si houpání turbulence a přispěla do diskuse vlastními vědomostmi. „Spíš bych řekla, že to má něco společného s těmi jadernými testy, které se tu kdysi dělaly. Na Marshallových ostrovech proběhla v letech 1946 až 1963 většina amerických jaderných zkoušek - vodíkové pumy, kobaltové bomby, termonukleární hlavice, prostě všechno, co bylo tak velké, že se to nedalo odpálit v Nevadě. V letech 1947-1959 jenom na těchhle ostrovech vybuchlo dvaačtyřicet jaderných zbraní."

Scullyovou překvapilo, jak se jí všechna ta fakta vybavují, jako by je v duchu četla z učebnice nebo z politického letáku. „Celý atol Eniwetok vypadal jako stříhací metr. Zkušební výbuchy postupovaly od jednoho shluku ostrůvků ke druhému, odpařily nejdřív jednu část korálového útesu, pak další a tak dál. Obyvatele evakuovali, slíbili jim příslušné odškodnění, ale strýček Sam se k nim vlastně nikdy pořádně nedostal. Upřímně řečeno, nikdo tenkrát nevěděl, co vlastně dělá, dokonce ani vědci ne. Některé bomby selhaly, jiné zas měly mnohem větší účinek, než se čekalo. Dodneška mě ohromuje, jak si se vším tím ničivým potenciálem prostě... prostě hráli."

Mulder nadzvedl obočí. „Mluvíš o tom dost zaujatě. Tebe to nějak speciálně zajímá?"

Pohlédla na něj a cítila, jak se v jejím nitru znova zvedají zábrany. „Zajímalo."

„A jak to tedy dopadlo?" zeptal se. „Myslím s těmi zkouškami."

„Veškeré nadzemní testování jaderných výbušnin skončilo v roce 1963 na základě Smlouvy o zákazu zkoušek jaderných zbraní. Ale to už Spojené státy a jiné země dohromady odpálily přes pět set jaderných náloží."

„Pět set!" opakoval Mulder. „Nad zemí? Ty si děláš legraci, ne?"

„Už jsi někdy zažil, že bych přeháněla, Muldere?"

„To ne, Scullyová," připustil. „Ty ne."

Letadlo náhle začalo prudce ztrácet výšku. Po děsivých dvou vteřinách se let vyrovnal. Námořníci vzadu halekali, jásali a tleskali pilotovi. Scullyová jen doufala, že pilot nenechá řízení řízením a nepřijde se dozadu uklonit.

Zhluboka se nadechla. Mulder čekal, až bude pokračovat. „Dokonce bylo vyhlášeno i moratorium na podzemní jaderné zkoušky, ale to jednou platí a jednou neplatí. Francouzi a Číňané ve své práci pokračují, i když to popírají. Francouzi nedávno obnovili zkoušky na nějakých jiných ostrovech u Tahiti - a hrozně si tím proti sobě popudili

veřejné mínění. V dnešní době seismických stanic a špionážních družic je ale hrozně těžké zakrýt jaderný výbuch."

„Deset k jedné, že ta blížící se bouře není jenom náhoda."

„To se klidně můžeš vsadit, Muldere."

DVACET OSM

Atol Enika, Marsliallovy ostrovy. Pátek, 14:11

Jak se blížili k izolovanému atolu, počasí se stále zhoršovalo. Letadélkem to házelo a mlátilo. Scullyová si toužebně vzpomínala na stabilitu obrovského dopravního letadla C-5, v němž letěli z Alamedy do Pearl Harbor. Letadlo zakroužilo, aby se podruhé pokusilo přiblížit k primitivní přistávací dráze na ostrově. „Ještě nás nevyzvali, abychom zaujali bezpečnostní polohu. To je dobré znamení," podotkl Mulder.

Náraz větru srazil letoun ke straně a dokonce i ostřílení námořníci se ztrapnili nervózním zajíknutím.

„Muldere, nikdy jsem si neuvědomila, že jsi takový optimista," podotkla Scullyová. Pravda ale bylo, že ji Mulder stačil rozptýlit právě na dobu, kterou letadlo potřebovalo k poslednímu obratu. Okénkem, o něž pleskal déšť, Scullyová rozeznala nepříjemně krátkou přistávací dráhu, kterou na rovné pláži vytvořily buldozery.

Pevně zavřela oči. Když letadlo konečně poskočilo a s rachotem zastavilo, pasažéři spontánně začali tleskat.

Námořníci, kteří už byli na ostrově, se se skloněnými hlavami rozběhli k letadlu, aby mu pod kola zastrčili klíny. Postranní dveře se na pevných kabelech sklopily k zemi a změnily se ve skřípavé schody. Nákladní prostor někdo otevřel zvenčí a skupina námořníků se vyrojila z úkrytů, v nichž se chránili před sílícím větrem a blížícím se tajfunem. S dobře organizovanou rutinou začali vykládat zbývající bedničky.

Scullyová došla ke schůdkům z letadla na nejistých nohách, ale odmítla Mulderovu pomoc při sestupování. Vykročila na udusaný korálový štěrk „přistávací dráhy", přidržela se ze strany schodů a rozhlédla se po plochém zarostlém ostrůvku, po korálových útesech a čistém písku.

Obloha nad nimi byla vlivem blížícího se uragánu Špinavě šedozelená. Vzduch byl zlověstně štiplavý, plný ozonu smíšeného se slaným jódovým pachem moře. Vítr foukal střídavě ze všech stran v prudkých krátkých závanech.

Světlehnědé vlasy poletovaly Scullyové kolem tváře. Mulder stál vedle ní a kaštanová pruhovaná kravata mu pleskala o rameno. „Co jsem říkal? Dva lístky do ráje."

Scullyová se na něj úkosem podívala. „To ale byly se slevou, ne?"

V chráněné zátoce o kus dál po rozeklaném pobřeží zahlédla Scullyová malou uzavřenou loď, kapitánský člun, jímž se převážela posádka a materiál z torpédoborce, který kotvil na dohled od ostrova, ale až za zrádným pásmem útesů. Scullyová rozeznala typ plavidla - torpédoborec třídy Spruance, mohutná loď, původně určená pro rychlou odvetu a protiponorkovou válku.

„Námořnictvo tu zkoušku zjevně bere vážně," podotkla. „Takovýhle torpédoborec se nepoužívá jen tak na všechno."

Přímo k nim mířil vzpřímený mladý důstojník. Měl nakrátko ostříhané světlé vlasy a brýle s heliovarovými skly, které ztmavly dokonce i v slabém přísvitu blížící se bouře. „Vy jste určitě ti agenti od FBI," řekl a zaujal před nimi strnulý postoj. „Jsem korvetní kapitán Klantze, výkonný důstojník lodi Dallas. Odvedu vás za kapitánem Ivesem. Ten tu teď dohlíží na poslední přípravy, i když podle mých informací samotný test hodlá sledovat z paluby Dallasu."

Klantze se obrátil a vykročil dlouhými kroky po pláži. „Dostali jsme příkaz od brigádního generála Bradoukise z Washingtonu, že vás máme přijmout jako významné hosty, i když je nám všem záhadou, co tady vlastně děláte. Jak se to jeví mně, tohle není záležitost pro FBI."

„Souvisí to s jedním probíhajícím vyšetřováním," řekla Scullyová.

„Aha," kývl Klantze.

Scullyová si s úsměvem pomyslela, že důstojník z povolání se nezapře. Vždycky ví, kdy se má přestat ptát.

„Odvedeme vás do řídicího centra Planoucího perlíku a necháme vás pracovat podle vašich potřeb.

Jenom se pokuste neplést do příprav zkoušky. Je tu spousta citlivých přístrojů. Neopatrné ruce na nich můžou nadělat víc škody než uragán... a pan Dooley si je chrání tak, až občas reaguje trochu přehnaně."

„Díky," kývla Scullyová. Ona i Mulder šli za výkonným důstojníkem do míst, kde korálové výběžky utvořily chráněnou lagunu. Vysoký útes odděloval malý shluk staveb od opačné strany ostrova, odkud se blížila bouře.

Mulder se obrátil a ukázal na náklad, který námořníci vykládali z letadla. „Máme tam zavazadla," řekl.

Klantze si s tím zřejmě hlavu nelámal. „Ta odvezou na Dallas. Máme tam pro vás připravené kajuty na spaní, i když všichni teď budou víceméně pracovat nonstop až do výbuchu. Zkouška je plánována na pět patnáct zítra ráno."

„Tak brzo?" podivil se Mulder.

„Nemáme na vybranou," odpověděl Klantze, aniž třeba jen zpomalil svižné tempo chůze. Kolem nich vířil písek a bodal je do tváří. „Tou dobou bouře zasáhne ostrov."

Scullyová se chtěla zeptat, proč všem tolik záleží na tom, aby se doba testu shodovala s uragánem, ale rozhodla se, že tyhle otázky si schová pro Medvěda Dooleyho nebo pro někoho jiného, kdo tomu tady velí.

Výkonný důstojník je vedl k neobvyklému kontrolnímu bunkru ve tvaru iglú, k němuž byly připojeny nejrůznější generátory, klimatizační jednotky a satelitní antény.

„Hele, zdejší Holiday Inn," podotkl Mulder.

Scullyová viděla mnoho postav, které do pevnůstky vcházely a zase z ní vycházely, kontrolovaly generátory a elektrická vedení. Muž v bílé kapitánské uniformě je zahlédl a zamával na Klantzeho, aby šel k němu.

Už když se Scullyová blížila ke kapitánovi, automaticky vytáhla služební průkaz a Mulder udělal totéž. Kapitán oba průkazy vzal do ruky a prostudoval je s nepředstíranou pozorností. Pak jim je vrátil. „Děkuji vám, paní Scullyová, pane Muldere. Já jsem kapitán Robert Ives," řekl, „americká námořní loď Dallas."

Scullyová mu podala ruku a samotnou ji překvapila náhlá vzpomínka. „Jistě, kapitáne. Myslím, že jsme se už jednou setkali na recepci pořádané vojenským námořnictvem. To jsem byla mnohem mladší. Bylo to ve Virginii, v Norfolku. Můj otec byl kapitán Bill Scully."

„Bill Scully!" Ives vypadal ohromeně. „No samozřejmě, toho jsem znal. Dobrý chlap. Jak se pořád má?"

Scullyová polkla. „Nedávno zemřel," odpověděla.

„To mě mrzí," ztuhl Ives. „Když člověk tráví většinu roku na moři, uteče mu spousta osobních zpráv. Upřímnou soustrast."

„Děkuji," řekla.

Ives si odkašlal, jako by chtěl zahnat sklíčenost. „Pokud jsem tomu dobře rozuměl, jste tu proto, že kolem zkoušky Planoucí perlík se děje něco divného. Generál Bradoukis se nezmiňoval o žádných podrobnostech. Děje se něco, o čem bychom měli vědět?"

Scullyová pohlédla na Muldera, aby mu dala šanci vysvětlit podivné spojitosti a zvláštní teorii, se kterou přišel. Ale on jí pohled jen mlčky oplatil. Zřejmě o té možnosti nechtěl vůbec mluvit.

„Jsme tu jako pozorovatelé, potřebujeme si ověřit pár detailů," řekla. „Jak už možná víte, záhadně zemřelo několik lidí nějak spojených s Planoucím perlíkem."

V té chvíli vyrazil ze dveří pevnůstky Medvěd Dooley. Oči měl přimhouřené proti větru, který mu kolem tváře čuchal dlouhé vlasy a prokvetlý plnovous. Oči zabodl do obou agentů FBI a ve tváři se mu usadil výraz zuřivosti, který se vyrovnal blížící se bouři. Zřejmě nad jejich očekávaným příjezdem už nějakou dobu hromoval.

„Nevím, jak jste vy dva získali povolení přijet až sem na místo zkoušky, pane Muldere a paní Scullyová. Nemůžu ho zpochybnit a nemůžu vás teď hned sypat zase domů - bohužel." Dal ruce v bok. „Ale jedno musí být od začátku jasné: jděte nám z cesty. Máme spoustu práce. Musíme připravit zkoušku a zítra časně ráno to zařízení odpálit. Já nemám čas hlídat tu dva policajty v civilu."

„Už nejmíň čtyři roky jsem nepotřeboval, aby mě někdo hlídal," ušklíbl se Mulder.

„Pane Dooley," vložila se do toho Scullyová, „omlouváme se, že jsme vám sem vtrhli doprostřed příprav. Věřte mi, že bych byla mnohem radši, kdybyste nám na všechny naše otázky odpověděl v Kalifornii. Ale když jste vy i celý váš tým zmizeli a nic nám neřekli, neměli jsme na vybranou."

Mulder se přidal: „A když jsme spolu tenkrát mluvili, tak jste mě zrovna nezahltil informacemi."

„To je jedno," mávl Dooley pohrdlivě rukou. Odvrátil se od nich a podal kapitánu Ivesovi třepotající se složku papírů. „Nové předpovědi počasí ze satelitu," řekl. „Přesně, jak jsme čekali. Střed uragánu je jen tři sta kilometrů daleko a je tak velký, že nás nemůže minout. V žádném případě nemůže. Máme štěstí - Eniku to zítra ráno pěkně vezme."

„Máme štěstí?" opakoval Mulder.

Ives si prohlédl údaje a kývl. „Souhlasím."

„Moment," zarazil je Mulder. „Nejdřív chci vědět to nejdůležitější. Kde je to jaderné zařízení? Je v některé té bedně, s kterou jsme letěli? Nebo je už připravené tady v bunkru - co?"

Dooley se pohrdavě zasmál. „Pane Muldere, vaše odborné znalosti na mě tedy příliš dobrý dojem neudělaly. Tahle pevnůstka má naopak být chráněna před jaderným výbuchem. To znamená, že zařízení rozhodně nebude odpáleno nikde poblíž. To je logické, ne?"

Zdálo se, že možnost vysvětlovat mohutného technika uklidnila. „Zařízení Planoucí perlík je na opačné straně ostrova v jedné laguně. Dallas ho přivezl ze San Diega. Všechno je připravené a čeká se jen na bouři."

Ozvala se Scullyová: „Dali jste si hodně záležet na tom, aby všechny přípravy proběhly v tajnosti - a taky jste si pečlivě vybrali opuštěný ostrov, který se čirou náhodou nachází přímo v cestě velkému bouřkovému systému. Většina lidí se zdravým rozumem by se snažila od tajfunu utéct. Máte vůbec ponětí, kolik škody může takováhle bouře napáchat?"

Dooley přimhouřil oči, jako by ji chtěl za její hloupost pořádně zpražit, pak se nevrle zasmál. „No samozřejmě že vím, agentko Scullyová. Uvažujte trochu. Při těch škodách, které na tomhle ostrově napáchá uragán - kdo si všimne, že té zkázy je trochu víc?"

DVACET DEVĚT

Atol Enika. Pátek, 17:18

Tlak nadcházející bouře pociťovala Scullyová jako psychologický svěrák. Když v podvečer stála na rozeklané pláži, vzhlédla k nebi, které mělo vlivem bouře nezdravou přízračnou barvu.

Před kontrolní pevnůstkou stáli poměrně klidně Medvěd Dooley, Mulder a kapitán Ives. V mělké laguně před pevnůstkou se pohupoval kapitánský člun, čekající na pasažéry. Voda, chráněná vyvýšenými útesy, byla na rozdíl od zlobně bouřlivé hladiny otevřeného moře hladká jako sklo. Kolem korálových výběžků, potopených těsně pod rozbouřenými vodami, pěnil příboj.

Jeden z techniků týmu Planoucí perlík vyběhl z pevnůstky právě ve chvíli, kdy se k nim blížila i Scullyová. Technik vypadal rozčileně. „Kapitáne Ivesi, na bezpečné telefonní lince máte naléhavou zprávu!" Ives se podíval na vysílačku, kterou měl připnutou na boku, rozzloben tím, že zprávu nedostal přímo on. „Je to z Dallasu, pane," pokračoval technik. „Spojový důstojník z můstku s vámi chce mluvit."

Mulder se podíval přímo na Dooleyho a řekl: „Ale vida. Třeba se celá ta zkouška ruší."

„To těžko," odsekl Dooley.

„Oni by vám to určitě nějak vynahradili."

Dooley jen zavrtěl hlavou, jako by uvažoval, kde Mulder vzal ten svůj smysl pro humor.

Všech pět jich vklouzlo do těsné pevnůstky. Scullyová byla ráda, že se zbaví vlhkého větru, z kterého dostávala husí kůži. Kapitán Ives šel k telefonu, který byl připevněn k překližkové stěně uvnitř pevného bunkru.

„Ives," řekl, pak chvíli soustředěně poslouchal. Jeho tvář rychle nabyla zachmuřeného výrazu. „Co dělají v tomhle počasí na moři?" Čekal na odpověď. „No dobře, jak jsou daleko?" Znovu čekal. „A my jsme jediná loď v dosahu?" Zamračil se. „Počkejte."

Položil dlaň na sluchátko a podíval se na Dooleyho. „Zrovna jsme zachytili tísňové volání - rybářská loď z Havaje, registrovaná v Japonsku. Dostali se do potíží kvůli tajfunu a Dallas je jediná loď v okolí. Je to všeobecné SOS, ale žádají naléhavě o záchranu. Nemůžeme to ignorovat."

Dooley podrážděním zrudl. „Měl jsem dojem, že jste říkal, že celá oblast je čistá. Široko daleko kolem Eniky nemělo nic plout!" Zuřil. „Ostatně co ti idioti dělají venku v tomhle počasí? To je přece šílenost vyrazit si na moře v uragánu."

„To rozhodně," komentoval to Mulder polohlasem.

Zdálo se, že Ives dělá, co může, aby před Dooleym nevybuchl. „Protože jste vy a celý váš tým trvali na tom, že tahle zkouška musí zůstat tak hrozně tajná, pane Dooley, nesměli jsme poslat flotilu hlídkových člunů, aby udržela celé okolí prázdné. Nechtěl jste, aby si někdo všiml neobvyklé aktivity. Dělali jsme, co se dalo, ale snadno nám mohlo něco proklouznout -jako se to zřejmě stalo s touhle rybářskou lodí. On to není tak úplně malý oceán."

Dooley ztěžka povzdechl a nacpal kloubnaté ruce do kapes džínsů. „Myslím, že bychom je tam měli prostě nechat. Dostanou jenom to, co jim patří, když si klidně vyplují a ani si nezjistí, jaká je předpověď počasí."

Ives už měl té diskuse dost. „Pane Dooley, zákon moře přikazuje pokusit se o záchranu, kdykoli nějaká loď vyšle tísňový signál. Já podle toho zákona žiju a celou svou kariéru jsem strávil na lodích. A na tom nic nezmění ani váš projekt."

„Co uděláte s těmi zachráněnými, když je vezmete na palubu?" zeptal se Dooley. „Nemůžete je přece nechat sledovat zkoušku."

„Necháme je v podpalubí - pokud se nám podaří někoho zachránit."

„Ale co když je to špionážní loď?" nebyl stále přesvědčen Dooley. „Třeba nejsme jediní, kdo přišel na podobnou myšlenku, jako je Planoucí perlík. Jiná země mohla klidně vyvinout stejnou koncepci."

Scullyová se snažila nesmát, ale mohutný fyzik myslel zřejmě svá podezření smrtelně vážně.

„No jistě," ušklíbl se Mulder, „kdyby ti japonští špionážní rybáři viděli z Planoucího perlíku příliš, začali by vyrábět laciné napodobeniny a vy byste si pak svou vlastní bojovou hlavici mohl koupit v každém obchodě s elektronikou."

Dooley se na něj zaškaredil, ale zjevně vzteky nevěděl, co má dělat. „No dobře, kapitáne, tak aspoň zjistěte, co jsou zač a co tu sakra dělají. Tohle nejsou vody vhodné pro rybolov."

Kapitán Ives si s povzdechem znovu přiložil sluchátko k uchu. „Jak se ta loď jmenuje?" zeptal se. „Zjistěte jejich registraci." Ives čekal na odpověď. Náhle prudce zbledl. „Fukuriju Maru," řekl. „Šťastný drak?"

Scullyová si zamyšleně poklepala prstem na bradu. „Šťastný drak?" opakovala. „To je mi povědomé..."

Ives řekl do telefonu: „Potvrďte, že jsme jejich signál přijali - a řekněte jim, že jedeme na pomoc. Připravte Dallas k okamžitému vyplutí." Ives zavěsil a pak pohlédl na Scullyovou, protože byla jediná, kdo na to jméno zareagoval.

„Máte na mysli jinou japonskou rybářskou loď se stejným jménem - to plavidlo, co se dostalo příliš blízko k výbuchu vodíkové pumy Castle Bravo na Bikini v roce 1954. Posádka dostala velkou dávku záření - byl z toho pěkný mezinárodní skandál."

Mulder se probral. „A teď se loď stejného jména zatoulala někam poblíž téhle jaderné zkoušky? To nemůže být náhoda."

Scullyová rychle přerušila tok jeho myšlenek.

„Proboha ne, Muldere. Ať tě ani nenapadne naznačovat, že je to nějaká... loď duchů a že se na ní ti ozáření japonští rybáři vracejí, aby zastavili zkoušku Planoucí perlík."

Mulder bezmocně pozvedl paže. „Nic takového jsem nenaznačoval. Máš nejspíš moc bujnou fantazii." Zamračil se a předstíral, že nad tím hloubá. „Ale nápad je to zajímavý."

Scullyová se obrátila k Ivesovi. „Kapitáne, ráda bych s vámi jela k té rybářské lodi." Pohlédla na Muldera a očima se ho ptala, chce-li jet také.

„Ne, díky," odpověděl. „Já zůstanu na pevné zemi. Chci se ještě rozhlédnout tady." Když Scullyová a Ives vyrazili zpátky do sílícího větru, ještě ji napomenul: „A nezapomeň si vzít záchrannou vestu."

Na velitelské palubě armádního torpédoborce se Scullyová snažila nikomu neplést.

Kapitán Ives přikázal kormidelníkovi, aby vyplul od ostrova do rozbouřených vod. Loď opustila bludiště bílých vlnek označujících zrádné podzemní útesy a nízký korálový ostrov se začal vzdalovat. Dallas vyrazil na moře a podle map směřoval k místu, kde se dostala do potíží ta nešťastná rybářská loď.

Scullyová se několikrát pokusila začít rozhovor, ale nevěděla jak. Ives se zdál hluboce rozrušený a zamyšlený, prokvetlá obočí měl nakrčená k sobě, rty pevně stisknuté a tahal se za knírek. Nakonec začala zpříma: „Kapitáne Ivesi, když jste slyšel jméno té rybářské lodi, vypadal jste šokovaně. Kolik toho víte o Šťastném drakovi? Myslím o tom původním."

Podíval se na ni. Místo rtů už měl jen tenkou bledou čáru. Pak znovu vyhlédl z deštěm smáčeného okna velitelského můstku na bouřlivé moře. Ohryzek mu jednou poskočil nahoru a dolů.

„Při zkoušce Castle Bravo jsem byl jedním z pozorovatelů, paní Scullyová. Jako mladý jsem vůbec byl svědkem mnoha výbuchů tady na ostrovech. Byl jsem námořník do morku kostí a mnoho ctižádostivých mladých rekrutů tehdy ‚sbíralo' výbuchy bomb. Snažili jsme se dostat přidělení na lodích, které měly jet pozorovat jaderné zkoušky. Považovali jsme to za zábavu.

Můžu vám říct, že je to děsivý pohled - ale Castle Bravo bylo něco úplně jiného. Nové pojetí a největší účinek, jaký

byl kdy při jaderném výbuchu naměřen. Vědci z Los Alamos si to nějak špatně spočítali, aspoň co já vím. Účinek měl být pět megatun, a zatím to bylo skoro patnáct. Výbuch rovnající se patnácti milionům tun TNT.

To číslo si člověk neumí dost dobře představit, leda ve srovnání. Little Boy, ta bomba shozená na Hirošimu, měla účinek asi jako dvanáct a půl kilotun TNT. To znamená, že výbuch Castle Bravo byl dvanáctsetkrát silnější než ten v Hirošimě. Dvanáct set hirošimských bomb vybuchlo najednou!" Zavrtěl hlavou. „Přál bych vám to vidět. Jenom ta ohnivá koule na začátku měla v průměru šest kilometrů."

Scullyová polkla. „Ani bych snad o to nestála. Nebylo nebezpečné být tomu tak blízko?"

Ives se nepřítomně usmál. „Dost z nás dostalo slušnou dávku. Z nebe pršela nějaká úděsná bílá látka - později se ukázalo, že to byl vápník, který se vysrážel z vypařených koralových útesů vržených do vzduchu. Ukázalo se, že nebezpečné pásmo kolem výbuchu je rozhodně mnohem větší než to, které jsme vypočítali."

Scullyová pokračovala místo něj. „A ta japonská rybářská loď byla náhodou na nesprávném místě v nesprávnou dobu."

„Šťastný drak moc štěstí neměl," kývl. „Na palubě bylo třiadvacet lidí a chytali ryby víc než osmdesát námořních mil od Bikini - což by stačilo, jenže bohužel přesně tím směrem šel vítr a s ním radioaktivní spad.

Za čtrnáct dní se ta loď vrátila do domovského přístavu a posádka byla nemocná. USA nabídly své specialisty, aby pomohli ty muže léčit, ale odmítly prozradit cokoli bližšího o složení spadu. Někdo se asi bál, že by z toho Sověti mohli odvodit recept na bombu.

Lewis Strauss, předseda Komise pro atomovou energii, odmítl veškerou zodpovědnost a prohlásil, že ti rybáři byli hluboko v nebezpečném pásmu - o tom silně pochybuji - a že Šťastný drak byl nejspíš stejně komunistická špionážní loď."

„Komunistická špionážní loď?" Scullyové se sevřelo hrdlo nevírou a hněvem. Nevěděla, co dalšího by řekla.

„Přesně tak to řekl." Kapitán Ives se na ni zpříma podíval přimhouřenýma očima. „Takže nehodlám nechat tuhle druhou smolnou loď potácet se někde na moři vydanou na milost a nemilost radioaktivnímu spadu, pokud by vůbec přežili ten tajfun."

„Ale jestli jsem tomu dobře rozuměla," namítla Scullyová, „z téhle zbraně žádný spad být nemá. Planoucí perlík je zbraň s malým účinkem a dál nad oceán by se nemělo nic šířit."

Ives na ni skepticky pohlédl. „No jistě. A Castle Bravo mělo mít jen třetinu účinku, než nakonec mělo. Já jsem se na rozdíl od pana Dooleyho poučil. Tenhle Planoucí perlík je docela nová technologie - a bez ohledu na to, kolik počítačových simulací vědci provedou, občas prostě zapomenou na druhotné účinky. Nechci nic riskovat."

Scullyová polkla a konečně se zeptala: „Vy... vy si nemyslíte, že v objevení tohohle druhého Šťastného draka je něco nadpřirozeného, viďte? Na tom, že je tu právě teď?"

Ives se slabě usmál. „Nadpřirozeného? Ne, to je jen náhoda. Třeba je to v Japonsku běžné jméno pro rybářský člun. Ale stejně nedovolím, aby se to stalo podruhé."

Obloha potemněla a mraky se stahovaly jako smyčka. Zanedlouho přední detektory Dallasu objevily rybářský člun a loď zamířila přímo k němu. Scullyová už nejasně rozeznala siluetu nadskakující na rozbouřeném moři. Nevěděla, co vlastně čekala. Snad něco jako Bludného Holanďana, otlučenou starou skořápku, která se taktak drží nad vodou, a pár otrhaných námořníků křečovitě visících na zábradlí paluby.

Ale Šťastný drak vypadal úplně nedotčeně, ani příliš nebojoval s vlnami. Kapitán Ives ale i tak navedl torpédoborec těsně k rybářské lodi. Dva asijští rybáři stáli na palubě a mávali o pomoc, kdežto třetí zůstal v kormidelní kabině.

„Ta loď vypadá dost bytelná," podotkl Ives. „Měli bychom být schopni ji odtáhnout k atolu."

Scullyová rychle kývla. Nebyla si jistá, ptá-li se kapitán na její názor, nebo jí to sděluje. Ives jí hodil pršiplášť a svolal část posádky. „Tak pojďte, vytáhneme ty lidi odtamtud do bezpečí. Dejte jim teplé šaty a horkou polévku."

Na rybářské lodi se objevily dvě další postavy. Za zmáčeným okénkem velitelského můstku vypadaly jen jako šeré obrysy. Když záchranáři pomáhali uvízlým námořníkům na palubu Dallasu, postavy vyšly ven úplně. První z nich byl zjizvený, havajsky vyhlížející muž, který se pohyboval velmi opatrně. Podle mléčně bílých očí Scullyová usoudila, že je slepý. Když po mokrém žebříku visícím z torpédoborce sáhla druhá nejasná postava, Scullyová tlumeně vykřikla. Okamžitě ji poznala.

V dešti se na palubě objevila Miriel Bremenová.

TŘICET

Atol Enika. Pátek, 18:05

Mulder vzhlédl k zamračenému nebi. S lítostí si představil, jak krásný by asi za normálních okolností byl západ slunce v Pacifiku. Místo toho se oblohou jako sněť šířily mastně šedé mraky s nepřirozeně žlutozeleným nádechem.

Zabroukal si prvních pár taktů Stormy Weather, ale zpívat se o tom bouřlivém počasí nepokusil - nebyl si jistý textem.

„Takže vás tu mám na krku, agente Muldere," zastavil se vedle něj Medvěd Dooley. „Zůstal jste tu, protože vás zajímá Planoucí perlík, nebo se bojíte bouřky?"

„Ano," odpověděl Mulder záhadně. „Přesně tak." Dooleymu ta odpověď připadala zábavná a zasmál se tak, že to bylo slyšet dokonce i v sílícím větru. „Radši bych vás tu neviděl a to vaše vyšetřování se nám otravně plete pod nohy - ale když už jste tady, nemůžu vám zabránit, abyste si to všechno prohlédl na vlastní oči." Povzdechl si. „A částečné informace můžou podle mě nadělat víc škody než vůbec žádné informace. Takže vám to radši vysvětlím."

Dooley houkl na ostatní techniky za dveřmi bunkru. „Vezmu si džíp a sjedu na druhou stranu ostrova ještě naposled to všechno zkontrolovat." Obrátil se k Mulderovi. „Pojeďte se mnou a uvidíte, o co vlastně jde."

Z kontrolní pevnůstky vyšel Victor Ogilvy a otíral si z brýlí pár kapek deště. „Podle hlášení už zkontrolovali všechno, Medvěde," odpověděl. „Já i celý tým jsme tam jeli hned, jak letadlo přistálo. Všechno je hotové."

„Dobře," halekal dál Dooley a vlasy a vousy mu přitom poletovaly kolem tváře. „Ale já jsem se neptal, jestli jsi to zkontroloval ty, ale řekl jsem, že si to já chci prohlédnout osobně. Prostě to chci vidět na místě, jasné?"

„Potřebujeme tě tady, Medvěde," řekl Victor tak, jako by ho blížící se bouře a nadcházející zkouška přivedly téměř na pokraj paniky.

„To tedy sakra nepotřebujete!" zahřímal Dooley. „Dost na tom, že musím hlídat tohohle agenta FBI. Copak se nemůžu spolehnout ani na vlastní lidi, že budou dělat to, co mají?"

Victor vypadal ublíženě a Medvěd trochu zmírnil tón. „Nedělej si starosti, Victore. Na diagnostiku sahat nebudu a tady ten kontrolní bunkr zvládneš v pohodě sám. Stejně budu zpátky tak za hodinu. Musíme s agentem Mulderem dojet tam a zpátky dřív, než se úplně setmí - a to vzhledem k tajfunu může být každou chvíli."

Mulder šel za Dooleym k džípu přikrytému plachtou. Ten stál na otevřeném prostranství, ale proti větru ho chránilo žlutohnědé iglú. Dooley strhl tlustou plachtu a hodil ji do skladovacího přístřešku. Naskočil na sedadlo řidiče tak, že Mulderovi připadal jako mohutný kovboj nasedající na věrného koně.

Mulder se usadil vedle něj a Dooley ho přejel kritickým pohledem. Zdálo se, že v denimovém saku a flanelové košili je vousatému inženýrovi pohodlně a teplo. Mulder by podobné oblečení byl považoval za naprosto nevhodné pro tropický atol porostlý džunglí, ale blížící se bouře před sebou vyslala studený závan. „To vaše moderní sáčko pěkně promokne, až se spustí pořádný liják," podotkl Dooley.

Mulder si přejel dlaněmi po saku a uvolnil si kravatu. „Mám v kufru na lodi docela pěkné havajské košile, ale neměl jsem vůbec šanci se převléknout."

Dooley nastartoval džíp a s rachotem vyrazil. Vozidlo se zmítalo po úzké stezce v džungli a každý kořen a škarpa, na které vjelo, jím škubaly jako na pouťové atrakci.

Mulder se držel, jak se dalo. Mluvit nemohl, protože mu zuby cvakaly o sebe, kdykoli otevřel ústa. Dooley pevně svíral volant a řídil bez ohledu na cokoli. Mulder nakonec musel rachot džípu i hlasité skučení větru překřičet.

Zanedlouho se džungle rozestoupila a Mulder znova uviděl oceán. Vzdouvaly se na něm velké vlny, takže se zdálo, jako by se země zmítala na nějakém kolébavém kolotoči. Točila se z toho hlava. V mělké polokruhové laguně vykrojené v návětrné straně ostrova chránily hladinu před vlnami rozeklané útesy. Na voru uprostřed tůně Mulder uviděl podivnou konstrukci, která vypadala spíš jako z vědeckofantastického románu.

„To je Planoucí perlík," řekl Medvěd Dooley. „Nic takového ještě nikdo nevyrobil. Není to nádhera?"

Mulderovi to připadalo, jako by tam nouzově přistál mimozemský kosmický koráb. Usoudil, že nejtaktnější bude nezávazně zabručet.

„Vidíte ty podpěry, kterými se opírá o vor? Mohli jsme to odpálit pod vodou, ale takhle se lépe připojují diagnostické přístroje."

Podél hrbolaté cesty se táhla do džungle pavučina dlouhých kovových rour a trubek. Tam, kde se potrubí protínalo, stála vždy malá pomocná stanice. Dooley na ně ukázal. „To jsou světelná potrubí, v nich běží optické kabely našich diagnostických přístrojů. Hned v první vteřině výbuchu se to všechno vypaří, ale datový impuls bude asi o milisekundu rychlejší než rázová vlna, takže potřebné informace tu zkázu předběhnou. Než se to tu všechno rozloží, získáme pár slušných signálů. Počítače v pevnůstce je pomocí takových moc pěkných analytických kódů přežvýkají, až budou dávat smysl. Taky tu všude kolem v džungli máme kamery. Těžko říct, kolik jich přežije výbuch i tajfun, ale ty obrázky by měly stát za to."

„Jen je poslat do soutěže Kodaku," ušklíbl se Mulder.

„To si pište."

Mulder se díval na tu podivnou splácaninu. „Takže vy myslíte, že si vašeho atomového výbuchu nikdo nevšimne, protože všechny škody se přičtou té bouři? Ale pokud já vím, některé výbuchy vodíkových bomb doslova vymazaly malé ostrovy z povrchu země."

Dooley udělal rukou pohyb, jako by chtěl Mulderovu poznámku smést. „Jo, ale to byli pořádní mackové. Planoucí perlík není ani zdaleka tak velký. Účinek by měl být jen asi takový, jaký měla bomba shozená na Nagasaki - a to je v oboru bojových hlavic dětská hračka."

Mulder si představil dvě japonská města zničená atomovými bombami za druhé světové války a slova „dětská hračka" mu připadala trochu nepřípadná.

„Vážně," pokračoval Dooley, „jediná dnešní mezikontinentální balistická řízená střela obsahuje tak padesát nebo i sto takových bomb - mají mnohonásobné hlavice, které se dají navádět nezávisle. Je fakt, že Fat Man a Little Boy byly na svou dobu mohutné, ale to bylo v pravěku. Proti tomu, co dokážeme dnes, to není vůbec nic."

Přední sklo zalil příval teplého deště. Mulder si přikryl oči rukou a podíval se na vratce vyhlížející konstrukci na voru. „A ona je poptávka po jaderných zbraních s malým účinkem? To má být pro zákazníky, co nemají moc peněz?"

Medvěd Dooley zavrtěl hlavou. „Vy zapomínáte na to hlavní. Planoucí perlík nemá žádný spad, chápejte! Nějaká nová technologie, kterou vymyslel doktor Gregory, všechny nebezpečné dceřiné produkty okamžitě spaluje v rychlých druhotných reakcích. Nemám ponětí, jak na to přišel, ale rozhodně to z užití jaderné zbraně snímá dosavadní politické stigma. Planoucí perlík znamená, že jaderné zbraně konečně bude možné použít, a ne jimi jen strašit."

Mulder se na něj podíval. „A to je dobře?"

„Koukněte, nikdo neshodí jadernou bombu na město, když bude trvat padesát let, než záření zmizí. Ještě desítky a desítky let po podepsání mírové smlouvy budou lidi umírat na rakovinu, takže co z toho máte?" Zašklebil se a zvedl prst. „Ale s Planoucím perlíkem můžete srovnat nepřátelské město se zemí, pak ho obsadit, zařídit si tam velitelství a vznést nárok na území. Můžete okamžitě začít s opravami. Je to vlastně opak neutronové bomby - pamatujete? Kvanta

smrtelného záření a skoro žádné škody po výbuchu."

„Já jsem myslel, že neutronovou bombu zrušili proto, že veřejné mínění bylo proti ní - právě že byla jen na zabíjení civilistů."

Dooley pokrčil rameny. „Koukejte, já se do politiky nepletu vůbec. Já jsem fyzik. To je můj podíl na tom všem."

Mulder mu nedal pokoj. „Takže... vy jste vytvořil Planoucí perlík, jadernou zbraň, kterou může naše vláda použít v nějakém konfliktu, aniž by si lámala hlavu s následky - ale vy se do politiky nepletete?"

Dooley neodpověděl. Vystoupil z džípu a nechal motor běžet. Zkontroloval spoje na světelných potrubích, stiskl kontrolní tlačítka na všech pomocných stanicích, aby se přesvědčil, že elektroluminiscenční diody na přístrojových deskách zeleně zablikají. Morální důsledky ho zjevně nezajímaly, ale zdálo se, že vycítil, jak na něj Mulder mlčky upřeně zírá. Když skončil obhlídku diagnostických senzorů, narovnal se a pomalu se obrátil zpátky, proti větru.

„No dobře, agente Muldere, připouštím, že o tom přemýšlím. Přemýšlím o tom dokonce hodně - ale pravda je taková, že za to nejsem zodpovědný. Tak si nechte ty svoje přednášky."

„To je dost pohodlná výmluva, nezdá se vám?" Mulder vědce provokoval úmyslně. Byl zvědavý, co mu uklouzne, jestli se dost rozčilí.

Dooley se zdál podivně klidný. Mluvil zaujatě, ale ne vztekle. „Čtu noviny. Koukám na CNN. Jsem poměrně inteligentní člověk - ale nepředstírám, že vím, jak budou reagovat jiné vlády nebo jak se dělá zahraniční politika v nějaké zemi, o které vím asi tolik, co o Marsu. Já jsem fyzik a technik - a sakra dobrý. Rozumím tomu, jak takové zařízení uvést do chodu. Tak to dělám. Když někdo rozhodne, že je to dobře, tak mi přidělí fondy a já pak odvedu svou práci. A na odbornících na zahraniční politiku už nechám, aby to, co udělám, použili co nejlíp."

„No dobře, dobře," nedal se Mulder. „Takže když vy vytvoříte tenhle nový typ bojové hlavice a někdo ji použije, řekněme k likvidaci nějakého města v Bosně, tak nebudete mít ani sebemenší pocit viny nad smrtí všech těch civilistů?"

Dooley se poškrábal v bílém prameni vousů. „Agente Muldere, je snad Henry Ford zodpovědný za všechny mrtvé při automobilových nehodách? Je snad výrobce zbraní zodpovědný za lidi zabité při loupežích v obchodech? Můj tým vytvořil nástroj, který může naše vláda použít, prostředek, se kterým naši odborníci na zahraniční politiku můžou dělat svou práci.

Kdyby se nějaký cvok jako třeba Saddám Husajn nebo Muammar Kaddáfí rozhodl odpálkovat svou vlastní jadernou bombu na New Jersey, tak chci, aby naše vláda měla dostatečné prostředky k obraně nebo k protiútoku. Oni dělají politiku. Jejich práce je použít ty prostředky moudře. Já nemám o nic větší právo diktovat téhle zemi její zahraniční politiku než - než mají politici právo chodit mi do laboratoře a říkat mi, jak mám provádět pokusy. To je přece směšné, nemyslíte?"

„I tak se na to dá dívat," odpověděl Mulder.

„Fakt prostě je, že nikdo z nás vědců o tom neví dost," pokračoval Dooley. „Kdybychom se začali plést do věcí, kterým nerozumíme, jen na základě výčitek svědomí podložených útržkovitými informacemi, tak můžeme skončit jako... jako Miriel Bremenová, která protestuje jako vzteklá a přitom vůbec nechápe, kdo tahá za nitky a proč se lidé rozhodují tak, jak se rozhodují. A že Miriel Bremenová nemá o nic větší kvalifikaci na řízení americké zahraniční politiky než já, to vám tedy můžu zaručit."

Medvěd Dooley se rozjel a Mulder ho fascinovaně poslouchal. Nemusel ho ani pobízet. Dooley se podíval na své velké ruce.

„Víte, já jsem ji míval docela rád. Miriel je ve výzkumu dobrá. Když Emil Gregory narazil na nějaký problém, vždycky přišla s novým nápadem. Ale pak začala trochu moc přemýšlet o věcech, které neměla v popisu práce - a koukejte, kde je teď. Planoucí perlík dostal pár dost tvrdých ran, když nejdřív odešla z projektu Miriel a pak zemřel doktor Gregory. Já nedopustím, aby teď, po vší té práci a úsilí tolika lidí, Planoucí perlík selhal." Dooley ukázal velkým prstem na zařízení na voru. „Za tohle mám zodpovědnost. A musím se postarat, aby to fungovalo."

Dooley dokončil kontrolu přístrojů, otřel si důkladně dlaně o džíny, aby z nich dostal nejhorší špínu a prach, a znovu vlezl do džípu. „No, pěkně jsme si popovídali, pane Muldere - ale odpočítávání nám běží pořád a já mám ještě spoustu práce.

Planoucí perlík má vybuchnout zítra v 5.15. Trochu se to podobá testu Trinity, víte? Ten museli odložit proto, že v Novém Mexiku se uprostřed noci strhla bouřka. Ale my tady s bouřkou počítáme."

Dupnul těžkou botou na plyn a od zadních kol džípu se rozstříkl vějíř písku. Auto se obrátilo a nabralo rychlost zpátky ke kontrolní pevnůstce.

Mulder pohlédl na hodinky. Zbývalo jen deset hodin.

TŘICET JEDNA

Válečná loď Dallas. Pátek, 20:09

V úplné tmě časné noci se nad rozbouřeným mořem vznášel jakoby špinavý opar. Hrází mraků nepronikl ani paprsek měsíčního světla. Vítr chladně a kovově hvízdal.

Scullyová se držela zábradlí na palubě Dallasu - šedě natřených lan, která připomínala drátěné pletivo - a chvěla se. Sledovala záchranné operace na člunu Šťastný drak, kde se rojila spousta lidí. Tým mladých silných námořníků, mokrých potem i mořskou vodou, pomáhal třem rybářům, zjizvenému slepci a Miriel Bremenové do relativního bezpečí na palubě torpédoborce.

Kapitán ohromeně zíral na slepého pasažéra. Celou dobu, co se zachráněný šplhal po rachotivém žebříku, nedokázal Ives odtrhnout oči od jizev na jeho tváři, od prázdného pohledu mrtvých očních důlků. Slepec vystoupil na palubu a zdálo se, že vůči větru, který už pomalu dosahoval skoro síly uragánu, je docela lhostejný. Pomalu se obrátil přímo k

Ivesovi, jako by věděl, že na něj kapitán celou dobu zírá. Po zjizveném obličeji mu přelétl slabý úsměv.

Scullyová to tiché setkání zvědavě pozorovala, ale pak vystoupila na palubu Dallasu Miriel Bremenová a Scullyová přenesla svou pozornost na ni. Scullyová se kdovíproč cítila podvedená, protože ji Miriel oklamala. Žaludek se jí sevřel neklidem a ona jen uvažovala, co má ta druhá žena asi za lubem.

Miriel ji ještě nezpozorovala a Scullyová ostrým tónem překřičela vlny i vítr: „Nepředpokládáte doufám, že budu tohle považovat za úplnou náhodu, že ne, paní Bremenová?"

Miriel Bremenová se překvapeně otočila za hlasem. Pak se protáhlý obličej hněvivě zkřivil, „Ale, agentka Scullyová - tak se mi zdá, že jste toho o Planoucím perlíku celou dobu věděla mnohem víc. Já jsem ale husa. Hrála jste si na chudinku, abyste viděla, kolik vám toho řeknu."

To Scullyovou zarazilo. „To není pravda. Tehdy -"

Miriel se jen zle ušklíbla a posunula si brýle. Vítr jí rozevlál hnědé vlasy. „Měla jsem mít víc rozumu a nevěřit agentce od FBI."

Kapitán Ives stál vedle Scullyové a prohlížel si Mirielinu urousanou postavu. „Vy tu ženu znáte?"

„Ano, kapitáne. Je to radikální protijaderná aktivistka z Berkeley. Byla kousek od místa, kde došlo k vraždě doktora Emila Gregoryho, který původně vedl projekt Planoucí perlík."

Kapitán Ives přimhouřil oči, nakrčil čelo a obočí se mu setkalo. „To jste si tedy vybrala příhodné místo na výlet."

Scullyová se znova zamračila. „A vsadím se, že jméno pro tu svou loď si vybrali záměrně. Šťastný drak - to nebyla náhoda. I když si nemohli být jistí, že si na to někdo vzpomene, nejspíš to považovali za dobrý vtip."

Ives gestem přivolal několik členů posádky. „Vezměte je všechny do podpalubí, každého do jedné kajuty. Zapište si jejich jména a postarejte se, ať mají pohodlí, ale nenechte je způsobit žádnou nepříjemnost. Možná je všechno jinak, než jak to vypadá."

Pootočil se a znovu pohlédl na toho neznámého slepce. Ten stál vzpřímeně a na zjizvené tváři měl stále onen slabý spokojený úsměv. „Spojíme se s panem Dooleym a zeptáme se ho, co si o celé té záležitosti myslí on."

„Já bych řekla, že ho nejspíš překvapí, že máme další návštěvu," podotkla Scullyová. „Zvlášť takovouhle."

„Patrně ano," kývl Ives.

Tři rybáři byli zjevně rádi, že jsou na palubě mohutného a stabilního vojenského torpédoborce, kdežto Miriel a slepec se patrně pokládali za válečné zajatce. Miriel kráčela mezi námořníky, kteří ji vedli do podpalubí, s pyšně zvednutou hlavou.

Z paluby Šťastného draka zavolal jeden z námořníků. „Kapitáne? Pane, myslím, že byste sem měl přijít. Našli jsme tu pár zajímavých věcí, které byste si možná chtěl prohlédnout."

„Dobře," odpověděl Ives. „Jdu tam."

„Ráda bych šla s vámi, kapitáne," požádala Scullyová.

„Budu jen rád," kývl Ives. „Jak koukám, vy znáte nejmíň tolik podrobností o celém případu jako já. Je to všechno čím dál divnější."

„Bohužel ani jeden neznáme ten obrázek celý," povzdechla Scullyová.

Po kluzkém kovovém žebříku sešplhali z boku lodi na palubu rybářského člunu připoutaného k Dallasu. Scullyová se pevně přidržovala příček žebříku, aby ji prudké závany bouřlivého větru nesrazily.

Šťastný drak nadskakoval a houpal se, i když mohutný torpédoborec ho chránil před nejhoršími vlnami. Scullyové se zdálo, že rybářský člun není nijak poškozený: všechny přístroje zůstaly nedotčené, paluba a boky nebyly poničené - ale na druhou stranu toho o malých námořních lodích nevěděla tolik, aby mohla posuzovat jejich plavební schopnosti.

Jeden člen posádky přišel kapitánovi a Scullyové naproti, začal ze sebe sypat výčet nejrůznějších anomálií, které záchranáři na Šťastném drakovi našli. „Vypadá to, že všechny systémy fungují, pane," hlásil mladý námořník dost hlasitě, aby překřičel řev vln a větru. „Nenašel jsem žádné poškození ani nic, proč by museli vysílat tak naléhavý nouzový signál. Tahle loď žádné potíže neměla."

„Třeba je jenom vyděsila ta bouře," podotkl Ives.

Scullyová rychle zavrtěla hlavou. „Já nevěřím, že by vůbec byli v jakékoli nouzi," řekla. „Oni chtěli, abychom přijeli a vyzvedli je. To byl jediný způsob, jak se mohli spolehlivě dostat na místo zkoušky Planoucí perlík."

Kapitán Ives viditelně zaťal zuby a přejel si rukou knírek, ale neřekl nic.

Z podpalubí vystrčil hlavu další námořník. „Trup lodi je hodně neobvykle stavěný, pane," řekl. „Nikdy jsem u malého plavidla nic takového neviděl. Je to prakticky obrněnec. Vsadil bych se, že pevnější loď téhle třídy nikdy nikdo nepostavil."

„Zvláštně stavěná," opakovala si Scullyová. „Docela by mě zajímalo, jestli neplánovali, že si s ní udělají výlet do uragánu."

„Tajfunu," opravil ji kapitán Ives.

„Prostě do velké bouře," nedala se Scullyová. „Jestli bylo účelem lodi tohle, tak samozřejmě musela mít speciální stavbu."

„Ale vždyť je to rybářská loď," namítl námořník, který stál vedle nich.

„Ta má jenom vypadat jako rybářská loď," opravila ho Scullyová.

Ives pokýval hlavou. „Koukejte na to vybavení, na ty sítě - všechno je to úplně nové. Ty sítě ještě nikdo ani nehodil do vody. Jsou to všechno rekvizity... jenom naoko. Myslím, že máte pravdu, paní Scullyová - tady něco nehraje."

Ze zadního nákladového prostoru se vynořil další námořník. „Dole není ani jedna ryba, pane. A ani žádný náklad, jenom trochu zásob a jeden sud."

„Sud," opakoval Ives. „Co v něm je?"

„Myslel jsem si, že byste možná chtěl to víko sundat sám, pane. Pro případ, že by to bylo něco důležitého."

Kapitán a Scullyová sešli do skladiště v podpalubí, kde byl k boku lodi připoután jediný kovový barel. Když ho Scullyová uviděla, mozek se jí rozběhl na plné obrátky. Vzpomněla si na Miriel Bremenovou a její radikální protestní aktivity, na podezření, že je zapletena do smrti doktora Gregoryho - a na její příjezd sem, jehož účelem prakticky jistě byla sabotáž testu Planoucího perlíku. Miriel je schopná učinit jakákoli opatření, která bude považovat za nezbytná...

Ives si vzal od námořníka šroubovák a začal páčit víko sudu. Scullyová se na barel znova podívala a náhle vykřikla: „Stát! Může to být bomba!"

Ale Ives už sud pootevřel. Ztuhl, jako by čekal, že vyletí do povětří. Když se nic nestalo, nadzvedl kovové víko víc.

„Nic," řekl. „Jen nějaký prášek. Černý popel nebo tak něco."

Když se k sudu blížila i Scullyová, srdce jí bušilo. Jeden z členů posádky jí podal baterku, posvítila si do sudu a osvětlila třpytící se černý prášek. Sud byl asi ze dvou třetin plný.

„Proč s sebou takovou dálku vezou sud s popelem? Je to nějaký spalovač?" zeptal se námořník.

Scullyová opatrně sáhla dovnitř, dotkla se popela, nabrala ho špetku mezi prsty. Zamnula ho, cítila jeho mastně zrnitou strukturu. Připadalo jí, že je totožný s obsahem té malé lahvičky nalezené v bazénu Nancy Scheckové.

„Ne, to není spalovač," řekla. „Ale myslím, že je to jasný a přímý důkaz o tom, že Miriel Bremenová je zapletená do vražd personálu Planoucího perlíku."

Ives znovu přiklopil víko a obrátil se k námořníkům. „Postarejte se o zabezpečení lodi. Paní Scullyová, vrátíme se na Dallas. Musím zjistit, jestli o tomhle ví něco pan Dooley."

Scullyová za ním vyšla ven, ale věděla, že ona si nejdřív ze všeho musí promluvit s Miriel Bremenovou a zkusit z ní dostat nějaké odpovědi.

TŘICET DVA

Vojenská loď Dallas. Sobota, 1:02

Scullyová přihlížela, jak důstojník bezpečnostní služby cinkajícím svazkem klíčů odmyká kajutu, v níž byla izolována Miriel Bremenová. Klepáním se neobtěžoval, Miriel je nepochybně slyšela přicházet. Na kovové podlaze se kroky hlasitě rozléhaly i přes tlumený hřmot uragánu.

Scullyová čekala v chodbě. Oči ji pálily, jak v posledních hodinách málo spala a hodně přemýšlela. Bezpečnostní důstojník otevřel těžké kovové dveře a pokynul jí, ať vstoupí. Scullyová polkla, zvedla hlavu a vešla do malé místnosti.

Miriel Bremenová seděla na úzkém lehátku, lokty opřené o kolena, dlouhou bradu složenou v dlaních. Vzhlédla ke Scullyové. V zčervenalých očích jí blesklo poznání, ale ne naděje. „Přinesla jste mi do téhle samotky aspoň chleba a vodu?" zeptala se.

Scullyová sebou trhla, podívala se na bezpečnostního důstojníka a pak znova na Miriel. „Chtěla byste něco jíst? Určitě by se to dalo zařídit."

Miriel s povzdechem zavrtěla hlavou a chvějícíma se rukama si prohrábla vlasy. „Ne, nemám hlad. To byl jenom vtip."

Scullyové bleskla hlavou myšlenka - nebo spíš poznání. Chování Miriel Bremenové se od té doby, co se setkaly v Berkeley, od základů změnilo - a Scullyová teď měla najednou dojem, že přišla na to, v čem ten rozdíl spočívá. Aktivistka byla stále stejně odhodlaná jako dřív, ale teď vypadala vyděšeně.

Ale kupodivu se nezdálo, že by Mirielin strach pramenil z toho, že je vězněna na palubě křižníku válečného námořnictva. Koneckonců neudělala nic nezákonného, ačkoli její úmysl zabránit provedení zkoušky Planoucího perlíku se zdál zjevný. Ne, Miriel Bremenová teď vypadala jako opuštěné dítě. Na tváři měla uštvaný výraz, jako by se jí věci vymkly z rukou, jako by ji její vlastní přesvědčení dohnalo příliš daleko. Ve stínu přízraku nadcházejícího výbuchu se její aktivismus změnil v otevřený fanatismus, pro který byla ochotna opustit veškerou svou práci v Berkeley a vrhnout se po hlavě do tajfunu na malém rybářském člunu.

Scullyová stála hned za dveřmi malé kajuty a snažila se zakrýt, jak je nesvá. Od té doby, co se setkala s Miriel Bremenovou a vkročila na půdu ústředí hnutí Zastavte jaderné šílenství!, vracely se jí vzpomínky na první vysokoškolský rok, kdy se málem stala aktivistkou sama. I když její rodiče byli ochotni tolerovat určitou unáhlenost mládí, takovéhle aktivity jim byly silně proti mysli. Ale když o pár let později nastoupila k FBI, bylo to také proti přání rodičů. Scullyová se svého přesvědčení nevzdávala tak snadno..., ale teď, když viděla, co se stalo s Miriel Bremenovou, pochopila, jak blízko tehdy sama měla k té kritické hranici. Kdyby se byly věci vyvinuly jinak, mohla se zřítit ze stejně příkrého srázu.

Scullyová se obrátila ke strážnému. „Můžete nás nechat pár minut o samotě, prosím?"

Bezpečnostnímu důstojníkovi se to příliš nelíbilo. „Mám počkat hned za dveřmi v chodbě, madam?" zeptal se.

Scullyová si založila ruce na prsou. „Tahle žena nebyla obviněna z žádného zločinu," řekla. „Nemyslím, že by mě nějak ohrožovala." Pak se Scullyová podívala znovu na Miriel. „Kromě toho v akademii FBI v Quantiku jsem absolvovala bojový a sebeobranný výcvik. Myslím, že bych ji zvládla, kdyby bylo třeba."

Strážný se na Scullyovou podíval s určitou dávkou pochybovačného respektu, pak energicky kývl, jako by měl spíš chuť zasalutovat, a na poslední chvíli se ovládl. Zavřel za sebou dveře a odpochodoval chodbou.

„Sama jste to řekla, paní Scullyová," začala Miriel. „Nebyla jsem obviněna z žádného zločinu. Neudělala jsem nic ani vám, ani téhle lodi, ani jsem se nepletla do příprav zkoušky Planoucího perlíku. Udělala jsem jedině to, že jsem v bouři vyslala nouzový signál."

Vítr venku, jako by slyšel její slova, zavál tak silně, že se to rozléhalo celým torpédoborcem. Scullyová cítila, jak se obrovská loď houpá na rozbouřených vlnách, ženoucích se k atolu Enika.

„Proč mě tady drží?" pokračovala v útoku Miriel. „Proč mě zamkli do téhle kajuty?"

„Protože jsou všichni nervózní," vysvětlovala Scullyová. „Vy o té chystané zkoušce víte - a nesnažte se mi tvrdit, že zrovna na tomhle místě a v tuhle dobu jste se ocitla čirou náhodou. Jen jsme ještě nepřišli na to, co jste tu měla v úmyslu natropit."

„Natropit?" Miriel se narovnala a v dlouhé tváři se jí objevil ohromený výraz. „Tady se chystá nadzemní výbuch jaderné zbraně bez spadu, což je porušení všech mezinárodních zákonů a smluv - a vy se na to klidně díváte, vy, federální vyšetřovatelka, to tolerujete - a přitom řeknete, že jsem tu já chtěla něco natropit? Co si tak asi myslíte, že bychom tady já a Ryan Kamida mohli dokázat? Máme jednu rybářskou loď, na palubě žádné zbraně, žádné výbušniny. My nejsme Greenpeace a nechystáme žádnou sabotáž."

Scullyová řekla: „Přivezli jste sud černého popela."

Miriel vypadala překvapeně. „No a? Co to podle vás znamená?"

„Podobný černý popel se našel na místě vraždy Nancy Scheckové v Gaithersburgu v Marylandu."

Miriel vstala a srovnala si stále ještě vlhkou halenku. „Velitelka Schecková? Ani jsem nevěděla, že ta čarodějnice je mrtvá."

„A to myslíte, že vám budu věřit?" ušklíbla se Scullyová.

„Mně je úplně jedno, čemu věříte," řekla Miriel, „protože pravděpodobně nebudete věřit tomu, co se doopravdy stane, co se doopravdy děje přímo tady před vašima očima."

„Tak mi to dokažte," vybídla ji Scullyová. „Dejte mi nějaký objektivní důkaz a já vám ráda uvěřím. Ale nečekejte, že budu jen pro vaše krásné oči věřit nějakému absurdnímu vysvětlení. Vy jste přece sama vědkyně, Miriel. Víte, o čem mluvím. Co vy si myslíte, že se stane během zkoušky Planoucího perlíku? Dojde k ní už za necelých pět hodin."

„Já mám lepší nápad," řekla Miriel a odtáhla židli od malého stolku, jako by dávala přednost tvrdé nepohodlné židli před úzkým lehátkem. „Řeknu vám něco, co se už stalo, a vy si můžete udělat závěry sama. Slyšela jste někdy o Indianapolis, americkém torpédoborci z druhé světové války?"

Scullyová sevřela rty. „To jméno mi něco říká." Zamyslela se. „To byla ta loď, která vezla první nálože do jaderných bomb na ostrov Tinian, ne? V rámci příprav k útoku na Hirošimu."

Miriel zjevně překvapilo, ale i potěšilo, že Scullyová znala odpověď. „Ano, Indianapolis přivezla na Tinian jadernou nálož do bomby Little Boy. Bomba Little Boy pak byla shozena na Hirošimu při prvním úderu první jaderné války na světě."

„Těch propagandistických řečí mě ušetřete," přerušila ji stále ještě podrážděně Scullyová.

Miriel zaplálo v očích, přitáhla si židli blíž a upřeně se na Scullyovou zadívala. „Věděla jste, že během plavby Indianapolis byla bomba doslova přivařená na podlaze kapitánovy kajuty? Nikdo nevěděl, co je ta věc zač, jen že je to nějaká supertajná a hrozně účinná zbraň.

Ale přesto se to rozneslo. Pověsti se na lodích šíří rychle, zvlášť za války. Celá posádka Indianapolis byla přesvědčena, že veze něco, co má klíčový význam pro vítězství nad Japonskem. Po celkem klidné plavbě Indianapolis vyložila svůj náklad na Tinianu, kde byla sestrojena bomba -"

Scullyová jí netrpělivě skočila do řeči. „Ano, a Enola Gay ji shodila na Hirošimu, kde zahynulo sedmdesát tisíc lidí. To všechno vím. Jak to souvisí s dneškem?"

Miriel zvedla dlouhý ukazovák. „S dneškem souvisí to, co se stalo, když Indianapolis dokončila své poslání. Na následky nikdo nemyslí. Ty se prostě smetou ze stolu. Ale po takové zkáze musí následovat nějaký trest - copak to nechápete?"

Scullyová dokázala jen zavrtět hlavou. Miriel povzdechla. „Já jsem přesvědčena, že ve světě existuje nějaká rovnováha spravedlnosti. Taková masová vražda se nedá ignorovat.

Tři dny poté, co Indianapolis vyložila jadernou nálož, zasáhla ji torpédem japonská ponorka. Můžete tomu říkat běžná válečná tragédie. Ale 850 z 1196 mužů posádky potopení lodi přežilo. Dostali včas na vodu záchranné čluny..., ale japonská ponorka je nezachránila. Japonci na oceánu zajatce nebrali. Ti, co přežili, na moři uvízli.

Všichni pluli ve vodách, kde se to jenom hemžilo žraloky, úplně sami celých pět dní, než je zahlédlo americké letadlo. Pět dní se uprostřed oceánu dívali, jak jejich kamarády zaživa jednoho po druhém žerou žraloci, kteří se tam stahovali ze širokého okolí, protože ucítili ve vodě krev a byli čím dál hladovější..."

Miriel jako by její vlastní vyprávění úplně omámilo. „A víte, proč to pátracímu letadlu trvalo tak dlouho?" položila řečnickou otázku.

Scullyová se ani nepokoušela odpovědět.

„Kvůli nějaké byrokratické chybě nebyla Indianapolis ani hlášena jako ztracená. Nikdo se neobtěžoval po ní pátrat. Našli je náhodou!. Nakonec i přes horečné pokusy o záchranu dostali do bezpečí jen tři sta osmnáct lidí. Tři čtvrtiny původní posádky - dvě třetiny těch, co přežili potopení lodi - zahynuly. Byla to katastrofa."

„To je strašné," řekla Scullyová, které se při té představě sevřelo srdce. „Ale to přece nenaznačuje nic nepřirozeného."

„Jestli myslíte, že tohle je strašné," řekla Miriel klidně, „tak byste si měla promluvit s Ryanem Kamidou a poslechnout si jeho příběh."

„Počkejte," počítala Scullyová v hlavě dny. „Podle toho, co jste říkala, byla Indianapolis torpédována devět dní před shozením bomby na Hirošimu. Jak by mohlo dojít k nějaké nadpřirozené pomstě za něco, co se ještě ani nestalo? Za války se v Pacifiku potopila spousta lodí. Můj otec mi o tom vyprávěl. Vybrala jste si zrovna tu jednu, která se vám hodí - ale to nic nedokazuje."

„Nejsem si jista, jestli jste ochotná vůbec slyšet to, co chci dokázat," podotkla Miriel.

„A co to je?" zeptala se Scullyová, protože si dobře vzpomínala, co Miriel naznačovala. „Že mezi jadernými výzkumníky řádí nějací duchové obětí jaderných výbuchů? Ze se pomocí paranormálních prostředků snaží zastavit

zkoušku Planoucího perlíku? Jak si můžete myslet, že budu něčemu takovému věřit?"

„Já vám neříkám, čemu máte věřit," zavrtěla hlavou Miriel. Teď, když řekla, co chtěla, vypadala klidnější. V dlouhé tváři měla tvrdý a rezignovaný výraz. „Prostě si promluvte s Ryanem."

TŘICET TŘI

Atol Enika. Sobota, 2:19

Scullyová se právě vrátila do vlastní kajuty, aby si na chvilku odpočinula, když se ve dveřích objevil kapitán Ives.

„Tady se děje jeden div za druhým," podotkl a opřel se o rám dveří, protože loď se kolébala. „Konečně jsem se dovolal na atol Medvědovi Dooleymu. Nebylo mi jasné, jestli zuří, nebo skáče nadšením, když se dozvěděl, že sem přijela Miriel Bremenová a její kamarádi."

„A co tedy chce, abychom udělali?" Ives nevěřícně zavrtěl hlavou. „Chce, abychom celou tu skupinu dovezli do pevnůstky, aby se mohli zúčastnit zkoušky."

„Proč to dělá?" zeptala se Scullyová, ale vzápětí si sama odpověděla. „Aha - nejspíš chce vidět, jak se bude Miriel tvářit, až Planoucí perlík vybuchne."

Kapitán Ives se zamračil a trochu pokrčil rameny. „Nemyslím, že by to bylo tak jednoduché," řekl. „Trochu popást pohledem se nejspíš chce, ale měl jsem spíš dojem, že pan Dooley si upřímně váží paní Bremenové i té práce, kterou v minulosti vykonala. Možná si myslí, že to vzrušení při odpočítávání ji znovu přivede k rozumu, že si uvědomí, oč přichází. Nejspíš by ji rád dostal zpátky, z vlivu toho, co považuje za protijaderné vymývání mozků."

„No dobře, to chápu," řekla Scullyová, otevřela tašku a vytáhla z ní pršiplášť. Když došla do své kabiny na Dallasu, převlékla se do pohodlných suchých šatů. „Ale co ten slepec, ten Ryan Kamida? Proč toho tam Dooley chce?"

Kapitán Ives se pousmál. „Protože jedině tak může přimět paní Bremenovou, aby jela."

Scullyová zavrtěla hlavou. „Jako malé děti. No dobře, ale jak se tam dostaneme?"

„Já zůstanu tady na Dallasu," odpověděl kapitán. „Větrný vír se blíží a vichřice dosáhne maxima během tří nebo čtyř hodin. Nemůžu opustit loď. Netěší mě, že budu mít kapitánský člun na atolu, ale můj výkonný důstojník, korvetní kapitán Klantze, ho sem doveze zpátky."

„Takže na něj budeme muset při odjezdu počkat?" zeptala se Scullyová. Touhle dobou už Mulder nejspíš přemýšlí, co s ní je, asi taky sám zjistil spoustu podrobností, o které se s ní potřebuje podělit... Nejspíš má i nějaká absurdní vysvětlení o nadpřirozených zásazích nebo o podílu mimozemšťanů na vývoji jaderných zbraní. Scullyová nikdy nevěděla, s čím může Mulder přijít.

„Ono je to ve skutečnosti ještě trochu neortodoxnější," řekl kapitán Ives. Stál s nohama nezvykle blízko u sebe a vypadal proto jako vysoká, vzpřímená socha. „Paní Bremenová navrhla, abychom použili Šťastného draka. Dva moji námořníci ho budou řídit, i když rybáři chtějí jet také. Jak to vypadá, kdekdo je celý žhavý na vyjížďky do tajfunu." Zavrtěl hlavou.

„Musím uznat, že Šťastný drak je té plavby schopný, a nijak mě netěší, že je tady teď uvázaný a bude mi mlátit do lodi, jestli se to houpání a poskakování ještě zhorší, a to nejspíš ano. Když se budou srážet, může dojít k dost velkým škodám, ať už na rybářském člunu, nebo na naší lodi."

Kapitán Ives se zamyslel a ve tváři měl nejistý výraz. Od chvíle, co vzal na palubu pasažéry Šťastného draka, byl podivně zamlklý. Scullyová se ho na to nakonec zeptala. Přehodila si tašku přes rameno a vyšla za ním do úzké chodby. „Vám na tomhle testu něco dělá dost velké starosti, viďte?"

Zarazil se v půli kroku, ale neobrátil se k ní. „To jsou jenom stíny minulosti," řekl, „věci, které bych radši zapomněl, ale na které jsem byl nucen si vzpomenout. Myslel jsem, že jsem to všechno už vyhnal z hlavy, ale bohužel takové vzpomínky mají ve zvyku se vracet a člověka pronásledovat."

„Povíte mi o tom něco víc?" zeptala se Scullyová.

Ives se konečně obrátil a zavrtěl hlavou. Břidlicově šedé oči zůstaly bez výrazu a jedním prstem si přejel přes knír. „Ne - radši ne."

Scullyová ten výraz poznala, ale na tváři ostříleného starého kapitána, který strávil tolik let na moři, vypadal naprosto nezvykle.

Zahlédla chvějivá temná křídla skutečného strachu.

Šťastný drak snadno proplouval obrovskými vlnami, vzdaloval se od Dallasu a směřoval přímo k atolu Enika. Podle námořníků, které s ním kapitán Ives vyslal, se člun držel dobře.

V průběhu krátké plavby k ostrovu se Miriel Bremenová zdržovala poblíž Ryana Kamidy a Scullyové se vyhýbala. Slepec se zdál rozčilený a dezorientovaný, jako by se něčeho bál nebo jako by byl zdrcen okolnostmi. Scullyová uvažovala, co asi způsobilo jeho slepotu a ty strašné jizvy po spáleninách. Podle jejího názoru nemohl například přežít Nagasaki. Na to se zdál příliš mladý, příliš exotický... příliš podivný.

Když rybářský člun dojel ke břehu a zakotvil v chráněné laguně, Scullyová zahlédla Muldera, jak na ni čeká pod jasným světlem zavěšeným nade dveřmi řídicí pevnůstky. Zamával pažemi a mokré sako mu v prudkém větru zapleskalo. Všimla si, že si sundal kravatu a rozepnul několik horních knoflíčků košile.

Mulder jí přišel naproti a pomohl jí vystoupit z lodi na vlhký písek. Podala mu tašku. „Jak to vypadá, strávím víc času na ostrově než na lodi, tak jsem si říkala, že se mi pár věcí bude hodit."

Mulder pohlédl na bouřlivé nebe, které vypadalo jako obří pěst chystající se k úderu. „Mám dojem, že opalovací krém teď zrovna potřebovat nebudeme."

Z pevnůstky vylezl Medvěd Dooley, uštvaný a zabraný do svých nepřetržitých příprav. Zkouška měla začít za necelé tři hodiny. Založil ruce v bok a díval se, jak Miriel Bremenová vystupuje na atol Enika.

Miriel pomohla na pláž i Ryanu Kamidovi - ale zjizvený muž padl na kolena a ruce, ne jako by se zhroutil, ale spíš jako by objímal rozdrcený koral a písek. Zvedl hlavu a Scullyová uviděla z jeho slepých očí stékat slzy.

Miriel stála vedle Kamidy a povzbudivě mu tiskla rameno. Konečně pohlédla na Medvěda Dooleyho.

„Ahoj, Miriel, to jsem rád, že jsi za námi přijela," zahalekal Dooley. „Ale nemusela ses tolik namáhat. Kdybys byla řekla, mohli jsme tě zařadit do týmu."

„Nebyla jsem si jista, jestli chci k tomu týmu patřit, Medvěde - aspoň za těchhle okolností," odpověděla. Mluvila tiše, ale její slova bylo přesto i ve větru jasně slyšet. „Neměli jste předpokládám žádné potíže při přípravě zkoušky?" Miriel to řekla bezvýrazně a bez ironie, Scullyová si pomyslela, že to zní poraženecky a rezignovaně. Zkouška Planoucího perlíku už určitě proběhne, i když se Miriel tolik snažila ji zarazit. Scullyová jen uvažovala, kam až je aktivistka ochotna zajít.

Z podpalubí Šťastného draka se vyškrábali tri rybáři a táhli společně poloplný sud černého popela. Uzavřený barel nervózně donesli na palubu člunu.

„Co tam s tím děláte?" zařval Dooley. Dva námořníci zabránili rybářům vyložit sud přes bok Šťastného draka na pláž.

„My to na naší lodi nechceme," prohlásili rybáři.

„Vždyť jste to tam měli celou dobu," namítl jeden z námořníků.

„Ale teď to můžeme vyložit," trvali na svém rybáři.

Dooley udělal dva kroky k Miriel. „Co je v tom?" zeptal se. „Něco nebezpečného?"

„Je to jenom starý popel," odpověděla Miriel. „Nemusíš si dělat starosti."

Dooley zavrtěl hřivnatou hlavou. „Miriel, kdysi jsem ti dokázal rozumět - ale teď se z tebe stala chodící sfinga."

Japonským rybářům se podařilo obejít námořníky a vytáhnout kovový sud na břeh. Dooley je gestem zarazil. „Do mojí pevnůstky s tím ani nepáchnete," řekl

„Ale když to necháme tady, bouře to spláchne," namítl jeden.

„To není můj problém," odpověděl Dooley.

Ryan Kamida zvedl hlavu a uslzenou spálenou tvář obrátil k Miriel a pak k Medvědu Dooleymu. „Ať to nechají, kde to je."

Rybáři se s úlevou rozběhli z prudkého lijáku pod ochranu pevnůstky.

„Miriel, pojď taky dovnitř a já ti ukážu to naše přepychové bydlení," řekl Dooley. „Některé přístroje si určitě pamatuješ."

„Chceš mi do toho strčit čumák, Medvěde?" řekla.

Zamrkal malýma očkama. „Ne, to ani ne," řekl. „Tihle technici tady v půlce případů nevědí, o čem mluvím, a ty tomu aspoň rozumíš. Kvůli starým časům, kvůli Emilu Gregorymu se pojď podívat na Planoucí perlík."

Neochotně poklepala Kamidovi na rameno, aby ji doprovodil. Ale slepec jen zavrtěl hlavou. „Nechtě mě ještě chvíli tady," řekl. „Nic se mi nestane."

Miriel se nechtělo nechat ho samotného, dokud Scullyová neudělala pár kroků vpřed. „My s ním ještě chvíli zůstaneme, Miriel. Chtěla jste, abych si s ním promluvila, pamatujete se?" Miriel se v očích rozsvítilo pochopením a vykročila za Dooleym a námořníky k řídicí pevnůstce.

Kamida na pláži zaryl zjizvené prsty do písku, čichal koral, vodu a mořskou pěnu. Zaklonil hlavu k zelenočerným mračnům uragánu. Dýchal ústy, zavřel slepé oči, narovnal se, sevřel ruce v pěst a zaťal zuby.

„Pane Kamido," začala Scullyová, „Miriel říkala, že nám můžete něco říct..., nějaký hrozný příběh o sobě? Myslela si, že bychom ho měli znát."

Slepý muž k ní obrátil zjizvenou tvář a nevidoucí pohled upřel přesně mezi Scullyovou a Muldera. „Doufáte, že najdete odpovědi," řekl.

„A máte nějaké?" odpověděl Mulder otázkou. „Teď právě ani nevíme, na co bychom se měli ptát."

„Neměli byste se ptát vůbec," zavrtěl Kamida hlavou. „Vůbec byste tu neměli být. Jste nevinní kolemjdoucí, ze kterých se můžou stát válečné oběti."

Scullyová naléhala: „Miriel říkala, že se vám něco stalo, něco strašného. Prosím, povězte nám to. Souvisí to s tím, jak jste byl popálen a přišel jste o zrak?"

Ryan Kamida skoro neznatelně trhl hlavou dolů, jako by nevědomky kývl. Seděl na pláži, na kterou i přes linii útesů kolem laguny dorážely vlny, a hovořil do větru hlasem ducha.

„Narodil jsem se tady na Enice - stejně jako všichni moji lidé, malý kmen. Žili jsme tady..., i když legendy říkají, že jsme přišli z jiných ostrovů po dlouhé pouti. Našli jsme tenhle ostrov a zůstali jsme tu. Byl náš. Byl klidný."

„Ale atol Enika je neobydlený," namítla Scullyová.

„Ano," odpověděl Kamida. „Ano, teď je neobydlený - ale před čtyřiceti lety to byl náš domov. Tou dobou Spojené státy hrdě kráčely celým světem, pyšné na své čerstvé postavení supervelmoci. Měli jste v kapse atomové zbraně a pořád jste se nadýmali pýchou nad tím, že jste vyhráli druhou světovou válku.

Ale vaše první jaderné bomby nebyly dost velké, tak jste museli vyrábět termonukleární bomby, vodíkové pumy. A přitom jste je museli zkoušet na místech, kde by si toho nikdo nevšiml..., jako byl třeba atol Enika, domov mého dětství."

Scullyová řekla: „Věděla jsem, že ostrované z Bikini a Eniwetoku byli přestěhováni jinam, když se atoly evakuovály kvůli jaderným testům. S vaším kmenem to bylo taky tak?"

Kamida zavrtěl hlavou. „S tím se vláda nenamáhala. Já jsem byl tenkrát malý kluk, mohlo mi být tak deset. Později jsem se dozvěděl, že ta zkouška se jmenovala Sawtooth.

Vyrůstal jsem tady ‚primitivně a bez vzdělání', jak by to někdo nazval, i když jiní by tomu zase říkali ‚idylicky'. Byl to život v ráji s příjemným počasím a teplým klimatem, rostly tu spousty chlebovníků, kokosů, kolokázií a jamů a moře nám

dávalo tolik ryb a mořských korýšů, kolik jsme si jen mohli přát.

Byl jsem mladý - malý, šlachovitý a silný. V korálových útesech kolem ostrova bylo mnoho jeskyní, malých výběžků a děr, které by pod vodou byly domovem mořských úhořů a chobotnic. Ale nad zemí to byly brány, kudy jsem se mohl protáhnout, proniknout do slapových tůní a záhadných bludišť..., napůl potopených jeskyní pokladů, kde jsem nacházel spousty mušlí a škeblí a ušní.

Moji rodiče, starší sestry a strýci čekali nahoře a já jsem se protahoval do jeskyní v útesech a hledal tam lahůdky." Na Kamidově zhrublém obličeji se objevil slabý úsměv. „Vzpomínám si na to tak jasně - většinu mého života byly vzpomínky to jediné, co jsem viděl."

Závan větru se zatočil kolem korálové stěny chránící pevnůstku a opřel se do nich. Scullyová udělala krok vzad, aby udržela rovnováhu, Mulder ji popadl za rameno. Kamida jako by si větru vůbec nevšiml.

„Věděli jsme, že kolem ostrova krouží podivné válečné lodi, dlouhé kovové nestvůry, celé naježené. Námořníci v bílých uniformách přistáli, ale my jsme se schovali v džungli, protože jsme mysleli, že jsou to nájezdníci z nějakého jiného ostrova. Jestli se pokoušeli najít a evakuovat obyvatele Eniky, nesnažili se moc důsledně. Báli jsme se jich, ale taky jsme byli zvědaví. Nevěděli jsme, proč na našem ostrově umístili podivné stroje, nezvyklé stavby s blikajícími měnírnami a jinými přístroji. Pro nás to byla kouzla. Zlá kouzla."

Sebral hrst vlhkého písku a nechal ho protékat mezi zjizvenými prsty.

„Vzpomínám si na ten den. Mnoho mých příbuzných si šlo prohlédnout to zařízení, které tam vojáci nechali..., jiní se dívali, jak torpédoborec odplouvá. Ale já jsem měl práci. Můj otec trval na tom, že výška hladiny je právě tak vhodná pro hledání zvláštních lahůdek v jeskyních, takže jsem se nasoukal hluboko do pokroucených chodeb jen s malým nožem a sítí, do které jsem měl ukládat nalezené měkkýše.

Ukořistil jsem velkou ušeň, o které jsem myslel, že vystačí na celé jídlo, a ještě pár dalších. Plazil jsem se zpátky z jeskyně, můj otec na mě čekal venku na slunci. Viděl jsem ho, jak se tyčí nad otvorem do jeskyně. Zvedl jsem síť s mušlemi. Sklonil se, aby ji ode mě vzal a já mohl vylézt z jeskyně. Podíval jsem se mu do očí. Skláněl se ke mně a tvář měl ve stínu..."

Kamida se odmlčel. Hlas mu selhal.

„A pak obloha úplně zbělela, palčivě zbělela, byl to bílý záblesk žáru, tak horký a tak rychlý, že všechno smetl, že ze světa vymazal každou molekulu barvy. To poslední, co kdy moje oči spatřily, byla silueta mého otce, kolem okrajů rozmazaná, protože tam jsem mu viděl skrz kůži. Na kratinký okamžik jsem jasně rozeznal kostru v jeho těle, jak jím prošlo záření - dokud ho zbytek tlakové vlny nerozmetal na popel. A pak světlo zalilo i mě."

Scullyová na něj zírala s vytřeštěnýma očima a s rukou na ústech.

„Nějak jsem to přežil," pokračoval Kamida. „Rázová vlna byla strašlivá, ale já jsem se skutálel zpátky do jeskyní, zatímco jaderný výbuch ničil můj ostrov. Voda v jeskyních se vařila a stříkala do výšky jako gejzír. Kůži jsem měl opařenou jako zabité prase.

Mnohem později jsem zjistil, že jsem živý a venku z jeskyní. Většina útesu nade mnou se vypařila. Já jsem vyvázl, i když to nebylo žádné štěstí. Vůbec žádné štěstí.

Tápal jsem po rozpálené skále. Našel jsem lagunu, ale ta byla ještě vařící a opařila mi nohy..., i když ty už byly tak spálené, že jsem další bolest ani nevnímal. Šel jsem a brodil jsem se do moře, ale neviděl jsem nic. I tak jsem šel, plahočil jsem se dál a dál od ostrova...

Prý jsem ušel tři kilometry, než mě vytáhli."

„Vytáhli?" opakoval Mulder. „Kdo vás vytáhl?"

„Vojenská loď," odpověděl Kamida. „Námořníci, lidé určení k pozorování testu Sawtooth. Nevěděli, co se mnou mají dělat. Po tom obrovském vítězství jejich technologie je muselo dost uvádět do rozpaků, že jsem přežil."

Kamida se zahleděl hluboko do vzpomínek, protože oči měl příliš slepé, než aby viděly současnost.

„Když jsem se zotavil, dali mě do sirotčince v Honolulu. Změnili všechny záznamy a já jsem přežil. Ano, přežil jsem - a později jsem si udělal docela jméno. Měl jsem štěstí. Měl jsem obchodní talent. Za těch čtyřicet let se ze mě stal bohatý člověk.

Nenajdete žádný záznam o zkoušce Sawtooth, o mém vyhlazeném kmeni ani o mně, o jediném, kdo přežil test, na který by vláda raději zapomněla."

„Ale pokud neexistují žádné záznamy a vy jste tou dobou byl tak malý chlapec," řekla Scullyová, „odkud máte všechny tyhle informace? Jak si můžete tak bezpečně pamatovat podrobnosti?"

Kamida na ni upřel svůj slepý pohled tak, že ji to znervózňovalo. V rozpacích odvrátila oči. Při zvuku jeho dutého hlasu jí běhal mráz po zádech. „Protože mi to pořád připomínali."

Mulder se k němu naklonil: „Kdo vám to připomínal?"

„Řekli mi to," vysvětloval. „Duchové mých lidí. Přicházejí a mluví se mnou. Připomínají mi, abych nezapomněl na ně ani na vlastní minulost."

Scullyová povzdechla a pohlédla na Muldera, ale ten ji ignoroval. „Jinými slovy, váš kmen byl vyhlazen tím tajným jaderným testem, a protože vy jste jediný, kdo přežil, můžete hovořit s jejich duchy?"

Scullyová vstala, rozhodnutá ponechat toho muže jeho bludům. „Pojďte, měli bychom jít dovnitř."

„Pane Muldere," řekl Kamida, i když si Scullyová nevzpomínala, že by ho kdy představila. „Ten jaderný výbuch mě oslepil, ale zároveň mě nějak posílil. Moje oči už nefungují, ale vidím a slyším jiné věci. Jsem spojen s těmi hrozivými duchy, kteří se mnou zůstávají jako přetrvávající vjemy toho výbuchu."

Mulder nadzvedl obočí a Scullyovou, která na něj právě pohlédla, překvapilo, že její partner té pohádce věří.

„Přemýšlejte o tom, příteli," řekl Kamida Mulderovi - slepý muž jako by věděl, kdo bude jeho příběh spíš ochoten spolknout. „Čtyři desetiletí sbírali energii. Jejich křik konečně dostoupil vrcholu - aby ohlušil lidi, kteří jim to způsobili, i

ty, kteří to z vlastní vůle chtějí opakovat."

„Počkejte chvilku," zarazil ho zaujatě Mulder, „chcete říct, že ta prudkost a obrovská energie jaderného výbuchu nějakým způsobem dodaly sílu duším lidí, kteří při něm přišli o život? Takže jsou jiní než běžní duchové?"

„Já nejsem vědec," zavrtěl Kamida hlavou. „Třeba duchové celého vyhlazeného kmene mají větší moc než ti, kteří zahynuli běžnějším způsobem. Absolutní atomová genocida. Opravdu se zdá, jako by měli hlubší vědomí. Dokážou vycítit souvislosti, vědí, kdo se zabývá vývojem takových zbraní - a také chápou, že touhle zkouškou Planoucího perlíku činí celé lidstvo děsivý krok po zrádné stezce." Usmál se pro sebe. „Třeba jsou duchové mého kmene ochránci celé lidské rasy."

Scullyová pochopila význam jeho slov. „Chcete říct, že ti duchové zabíjeli vojenské vědce a jiné lidi, kteří byli nějak spojeni s jadernými zbraněmi?"

„Paní Scullyová," řekl Kamida, „přiznám se, že jsem do jisté míry zodpovědný za smrt doktora Emila Gregoryho. Doufal jsem, že když ho odstraním, zkouška se zastaví. Ale mýlil jsem se. To by bylo příliš jednoduché. Schválně jsem také řídil zničení starého muže v Novém Mexiku, který byl určitým způsobem spojen s prvním testem Trinity, jenž uvolnil cestu jaderným zbraním. Mnoho ostatních už zemřelo stářím a nemocemi. Jeho jméno bylo první, které jsem našel.

Jsem také zodpovědný za smrt té úřednice z ministerstva energetiky, té, která řídila financování projektu Planoucí perlík. Bez jejího úsilí by se ten test nemohl konat.

Ale čekal jsem příliš dlouho. Držel jsem duchy na uzdě příliš mnoho měsíců, příliš mnoho let... a oni jsou teď netrpěliví a napadají i ty, které jsem neoznačil - ty, které považují v nějakém smyslu za hrozbu pro náš ostrov."

Scullyová si vzpomněla na důstojníky sežehnuté radiací v podzemním raketovém bunkru, jejichž fotografie jí ukázal Mulder.

„Jejich pozornost se rozšiřuje. Jsou velice neklidní. Ale za pár hodin naplní svůj osud a znova ochrání tento ostrov."

„Proč nám to všechno říkáte?" zeptal se Mulder. „K vraždám se lidé nepoznávají tak lehce."

Hřmot bouře zesílil v nepřetržitý řev. Scullyová se dotkla Kamidova lokte a zvedla ho. „Tady venku není bezpečno. Musíme dovnitř - všichni."

„Bezpečno!" Kamida se zasmál. „Bezpečnost je přepych, který si teď nikdo z nás nemůže dovolit. Tohle všechno, pane Muldere, vám říkám proto, abyste znal odpovědi - jste zvědavý člověk. Ale tohle nikdo z nás nepřežije." Zaklonil hlavu směrem k blížící se bouři, jako kdyby něco volal.

Mystickým šepotem dodal. „Vlna ohně konečně dosáhne k pobřeží smrti."

TŘICET ČTYŘI

Atol Enika. Sobota, 4:11

Ostrov obklopila vyjící temnota. Scullyová a ostatní se choulili v úkrytu údajně nezničitelných stěn pevnůstky, postavené z betonu a pytlů s pískem. Medvěd Dooley přecházel po řídicí místnosti, kde to bylo cítit prachem, novými svary a mazadly, křídovitým betonem a čerstvě pořezaným dřevem. Z podpůrných trámů visely žárovky a nerovnoměrně osvětlovaly prostor. Dooley už potřetí zkontroloval všechny diagnostické systémy na přístrojovém panelu, a když skončil, začal od začátku počtvrté.

Opakovaně přitom vrhal podezřívavé pohledy na Ryana Kamidu a tři japonské rybáře, kteří seděli u stolu, z něhož byly odstraněny všechny zprávy a dokumenty. Dooley ukázal tlustým prstem na poposedávající rybáře. „Ničeho se nedotýkejte," řekl. „Zůstaňte tam a nikam nestrkejte ruce."

Kysele pohlédl na Miriel Bremenovou, jako by ji obviňoval z mizerného úsudku za to, že trvala na tom, aby ji slepec a tři rybáři doprovodili do pevnůstky, místo aby zůstali na palubě Dallasu. Miriel ho ignorovala. Stála strnule, prohlížela si přístrojové stojany a diagnostické panely, jako by se jí nechtělo přijít blíž a podívat se podrobněji.

Dooley se zadíval na velký ciferník hodinek na zápěstí. „Je 4.15," oznámil. „Zbývá hodina."

Victor Ogilvy na svém stanovišti nervózně položil sluchátko přenosného telefonu. „Medvěde - zrovna jsem dostal zprávu od kapitána Ivese. Říká, že rychlost bouře už dosahuje maxima. Rychlost vzdušného víru právě překročila sto šedesát kilometrů za hodinu a bouře vyvrcholí za padesát minut."

„Výborně," kývl Dooley. Venku bouřil tajfun jako série tlumených výbuchů.

„Výborně?" zavrtěla hlavou Miriel. „Medvěde, tobě nedělá starost, že nehledě na všechny morální a etické ohledy, nad kterými tak snadno máváš rukou, tahle zkouška křiklavě porušuje mezinárodní právo? Nadzemní jaderné výbuchy jsou zakázané už přes třicet let."

Dooley se na ni podíval a nahrbil široká ramena. „Miriel, když jsem byl na střední škole, měli jsme ve třídě takové rčení. Myslím dokonce, že se objevilo i v ročence jako motto třídy. ‚Všechno je legální, dokud tě nechytí.' A nás nikdo nechytí. Uragán zkoušku zamaskuje. Zakryje veškerou zkázu na atolu, i kdyby nás někdo sledoval satelity. Nic se nestane.

A protože Planoucí perlík nemá žádný spad, meteorologické stanice neohlásí náhlý nárůst produktů jaderného štěpení. Mysleli jsme na všechno." Spojil mohutné ruce před sebou v nevědomém prosebném gestu. „No tak, Miriel - pracovala jsi na tom celé roky. Ty a Emil jste vyřešili většinu problémů-"

Miriel ho přerušila. „Já jsem žádné problémy nevyřešila a Emil taky ne. Nikdo z nás nerozumí technologii, na které je Planoucí perlík založen, a dokonce ani nevíme, kde se vzala. Tobě to nedělá starost?"

Zavrtěl hlavou jakoby v defenzivě. „Já taky nerozumím tomu, jak pracuje motor mého auta, ale vím, že nastartuje, kdykoliv otočím klíčkem..., nebo aspoň obvykle ano. Nevím, jak pracuje mikrovlnná trouba, ale přesto mi docela dobře ohřívá kafe." V široké vousaté tváři se objevil chlapecký výraz úžasu a naděje.

„Miriel, já bych vážně moc rád, aby ses vrátila do týmu," řekl. „Bez Emila celý ten projekt málem vybouchl. Když jsme přišli o tebe, ztratili jsme nejpravděpodobnějšího Emilova nástupce. Dělal jsem, co jsem mohl, aby všechno fungovalo a běželo podle plánu - ale já na to nejsem. Nemůžu se s tebou srovnávat, ale od své zodpovědnosti utéct nehodlám. Postarám se o to, aby byl Planoucí perlík odpálen podle plánu, protože to je moje práce."

Scullyová stála vedle Muldera a sledovala debatu mezi oběma vědci. Muldera to zřejmě zajímalo, ale Scullyové se svíral žaludek, když viděla Dooleyho nezkrotné nadšení.

„Zklamal jsi mě, Medvěde," řekla Miriel. Protáhl obličej, jako by to bylo to nejhorší, co mu mohla říct. Miriel, formální a strnulá, zůstala stát krok od přístrojových panelů.

„Já vím, že chceš tu novou zbraň vyzkoušet v ‚polních' podmínkách, ale ráda bych, aby tě aspoň trochu znepokojovala představa, jak můžou takové ‚polní podmínky' vypadat, až bude z Planoucího perlíku normální zbraň. Jediná výhoda vodíkových pum a těch mohutných termonukleárních bojových hlavic, které jsme hromadili, je ta, že jsou tak obrovské, že je žádná rozumná vláda nemůže použít."

Miriel teď mluvila vzrušeněji, mávala rukama před sebou tak, že se podobaly lapeným ptákům. „Ale Planoucí perlík nám dává přesné ničení, čistou likvidaci. Děsí mě představa, že by Spojené státy měly úplně novou bojovou hlavici, kterou by se nebály použít."

„Miriel," přerušil Dooley ostře její přednášku. „Nechtěl bych, aby se mi v autě hrabal někdo jiný než profesionální automechanik. Nechtěl bych, aby mi mozek operoval někdo jiný než profesionální chirurg - a nechtěl bych, aby někdo jiný než zkušený diplomat rozhodoval o jaderné politice. Já vím, že já nejsem profesionální diplomat..., ale ty taky ne."

Při tom výbuchu se zamračila, ale Dooley pokračoval. „Je záležitostí vlády, aby ty zbraně rozumně použila," řekl a mrkal přitom, jako by se mu do oka dostalo zrníčko písku. „Vládě člověk musí věřit," opakoval. „Oni vědí, co je pro nás nejlepší."

Mulder se na Scullyovou podíval s pozdviženým obočím a v tváři měl užaslý výraz.

TŘICET PĚT

Atol Enika. Sobota, 4:25

Mulder se díval, jak Medvěd Dooley jde k odpočítávacím hodinám připevněným na nerovné zdi. Vousatý inženýr přimhouřil oči a zamžoural, jako by ty pravidelně ubývající číslice stěží rozeznával.

„Padesát minut," řekl. „Všechno pořád běží? Potvrďte všechny subsystémy." Rozhlédl se po tvářích svého týmu. Všichni jeho technici kývli, zahleděli se na svá stanoviště a kontrolovali stojany s přístroji.

„Dobře. Odpočítávání běží hladce," řekl Dooley do prázdna, I když ohlašoval věc, která byla všem zřejmá, zamnul si spokojeně ruce.

V té chvíli se s obrovským závanem větru rozlétly těžké dveře do pevnůstky. Dovnitř ve skoro vodorovných šňůrách vletěl skučivý déšť jako proud z vodního děla. S nimi se do místnosti vpotáceli dva špinaví, umáčení a otřesení námořníci, lapající po dechu, oba dohromady měli co dělat, aby dveře zase zavřeli a upevnili v zárubni. Teklo z nich, uniformy měli potrhané a v nepořádku, jak je zasáhla síla tajfunu. V ostrém bílém světle chráněného bunkru měla jejich kůže těstovitý, našedlý vzhled, na němž bylo znát jejich temný strach. Dokonce i ostřílení námořníci jen málokdy vídali bouři takové síly.

„Dobrý, všichni jsou vevnitř," rozkřikl se jeden z nich, jako by si myslel, že bouře stále ještě dusí jeho slova..., nebo ho možná vichřice částečně ohlušila.

„Generátor funguje, jak má," řekl druhý. „Před větrem a deštěm je chráněný a měl by vydržet, i jestli se tajfun zhorší. Ostatně střed už tady brzo bude."

Dooley kývl a zavrčel: „To teda sakra doufám, že generátor bude fungovat - na ten proud běží všechna naše diagnostika. Ta kdyby selhala, tak se můžeme jít s celým testem vycpat, i kdyby Planoucí perlík vybuchl podle plánu."

„Nezapomínej, že máme záložní generátor, Medvěde," podotkl Victor Ogilvy.

„Nepochybuju o tom, že ta svoje data dostaneš," dodala Miriel Bremenová kysele. „Co by se tak asi mohlo stát?"

Právě v té chvíli žárovky na stropě zablikaly a pak se zase rozzářily naplno, jako by je chtěly pokoušet.

„Co to bylo?" zeptal se Dooley a podíval se vzhůru. „Zkontrolujte to!"

„Kolísání proudu," odpověděl Victor. „Ale záložní zdroj to vyrovnal. Všechno je v pořádku."

Dooley chodil dokola jako lev v kleci. Pohlédl na hodiny na zdi. „Ještě třiačtyřicet minut," řekl.

Technici se zaujatě soustřeďovali na svá stanoviště, ale Mulder sledoval zjizveného slepce, který jim před pár hodinami vyprávěl něco tak neuvěřitelného.

Když Mulder přidal příběh Ryana Kamidy k ostatním detailům záhady, jak ji viděl on, začal si formulovat hypotézu, do které všechny informace zapadaly. Začalo mu to dávat dokonalý, i když fantastický smysl. Přemýšlel o tom, jak nejlépe o celé věci začít před Scullyovou. Nepochybně se jí to vysvětlení bude zdát směšné..., ale to ostatně nebude poprvé.

Scullyová považovala za hlavní účel svého života dělat Mulderovi ďáblova advokáta, přesvědčovat ho, že neuvěřitelné události, kterých byli při mnoha svých společných případech svědky, mají logické vysvětlení - a Mulder naopak považoval za svůj cíl přimět Scullyovou, aby uvěřila.

Naklonil se ke své partnerce a promluvil jí tiše do ucha, ačkoli řev uragánu pronikající betonovým úlem by stačil překazit plány každému, kdo by chtěl tajně poslouchat.

„Uvažoval jsem, Scullyová - a mám takový nápad. Jestli to, co říkal pan Kamida, je pravda, tak možná máme co do činění s nějakou... psychickou rázovou vlnou, výbuchem energie, který se během té původní exploze vodíkové bomby na zdejším ostrově změnil v něco napůl myslícího."

Scullyová se na něj podívala a zamrkala modrýma očima. „O čem to mluvíš, Muldere?"

„Jen se na to pořádně podívej, Scullyová. Představ si celý ten kmen zdejších ostrovanů, kteří si pěkně pohromadě žijí normální život, nic netuší - a vtom je najednou a nečekaně srazí přes hranici smrti jeden z nejmohutnějších výbuchů, které kdy byly na téhle planetě zaznamenány. Nebylo by možné, že takový výbuch by je mohl nějak zvednout na... na vyšší úroveň existence, že by se mohli přenést přes nějakou energetickou bariéru?"

„Mně se to tak nejeví, Muldere," zavrtěla hlavou Scullyová.

„Ale uvažuj o tom," trval na svém. „Představ si úplně všechny Kamidovy krajany, jak najednou vykřiknou, jak jsou do jednoho nejen zabiti, ale úplně anihilováni, prakticky rozloženi až do poslední buňky."

„Muldere, kdyby energie atomového výbuchu mohla měnit své oběti v -" hledala slova, pak pokrčila rameny, „v nějakou pomsty chtivou sbírku radioaktivních duchů s nadpřirozenými schopnostmi, tak jak je možné, že kolem Hirošimy a Nagasaki nepoletují stovky tisíc takových mstivých přízraků?"

„Taky jsem o tom přemýšlel," řekl Mulder, „ale to byly první atomové zbraně. I když Fat Man i Little Boy byly mohutné bomby, vyprodukovaly jen zlomek té energie, která se uvolnila při výbuších vodíkových bomb tady na tichomořských ostrovech. Zkušební hlavice z padesátých let dosahovaly deseti nebo patnácti megatun, kdežto výbuch v Hirošimě byl jen dvanáct a půl kilotuny. To je velký rozdíl - řádově tisícinásobek.

Třeba výbuchy v Hirošimě a Nagasaki nebyly dost velké, aby ten práh překročily. A pokud já vím, při žádném jiném výbuchu vodíkové pumy nebyl nikdo zabit."

Scullyová se na něj vážně podívala. „A ty myslíš, že ta sbírka duchů teď loví lidi, kteří se původně podíleli na vývoji jaderných zbraní, a ty, kteří řídí zkoušku Planoucí perlík, a... vraždí je z pomsty?"

„Možná z pomsty," kývl Mulder, „nebo se třeba jen pokouší zabránit pokračování testu. Všechno jako by se to snažilo zastavit Planoucí perlík, který může znamenat počátek celé nové série nadzemních výbuchů, nemluvě už o jaderných hlavicích bez spadu, které budou moci být skutečně použity v boji. Co když se ti duchové snaží zabránit tomu, aby se znovu opakovalo to, co se stalo jim?"

Scullyová se zachvěla. Mulder předpokládal, že kdyby tutéž možnost nadhodil za denního světla v chladném poklidu jejich kanceláří na ústředí FBI - nebo kdekoli jinde, kde by si připadali v bezpečí -, možná by se jeho argumentaci vysmála. Ale tady, v nejtemnější hodině před úsvitem, uprostřed hrozivého uragánu na opuštěném tichomořském ostrově, musel každý děsivý příběh vypadat věrohodněji.

Muldera náhle napadlo ještě něco. „Ten popel!" Prudce se obrátil a zjistil, že Ryan Kamida klidně sedí u stolu, zjizvené ruce složené na umakartové desce. Zpustošenou tvář měl obrácenu k nim. Rty se mu prohnuly v záhadném úsměvu, jako by ho Mulderovo vysvětlení pobavilo, zdálo se, že slyšel každé slovo.

Mulder se k němu rozběhl. „Ten popel - co to bylo s tím popelem, pane Kamido?"

Slepec zdvořile kývl. „Myslím, že odpověď znáte, pane Muldere."

„To je popel obětí z vašeho ostrova, ne? Používáte ho jako... jako signální praporek, jako magnet, který přitahuje pozornost duchů."

Kamida obrátil tvář k složeným rukám. „Když jsem byl starší a zvykl jsem si na svou slepotu, když jsem navázal dostatečné styky a vydělal spoustu peněz, vrátil jsem se na atol Enika. Duchové mého lidu mi vypověděli svůj příběh, vypověděli mi můj život, pořád a pořád dokola mi vyprávěli, co se tady stalo, až jsem z toho neustálého opakování šílel. Musel jsem se vrátit domů, jestliže jsem si měl zachovat zdravý rozum."

Zmlkl a pozvedl slepý pohled k Mulderovi a Scullyové. „Někteří podnikatelé udělají pro výstřední lidi kdeco a na nic se neptají, pokud se jim dost zaplatí.

Tady na útesech jsem strávil mnoho dní, prolézal jsem opuštěný atol, který znovu zarostl džunglí. Byl jsem slepý, ale věděl jsem, kam jít, věděl jsem, kde hledat, protože hlasy mě vedly. S nožem, zednickou lžící a sudem jsem trávil celé celé dny na horkém tichomořském sluncí, pracoval jsem, seškraboval kousíček po kousíčku. Našel jsem rozptýlený popel svého lidu, který byl v jediném záblesku sežehnut a spálen na pouhé stíny na skalách.

Uteklo hodně času a člověk by čekal, že ty skvrny vlivem počasí zmizí, že se vrátí mezi koral a písek, že je ošlehají deště a příboj. Ale pořád na mě čekaly jako stíny v lidské podobě, obtisknuté na chráněných útesech. Sbíral jsem popel a duchové mě vedli.

Sebral jsem tolik popela, kolik jsem dokázal. Zdálo se toho být až dojemně málo na to, že to bylo to jediné, co zbylo z celého obyvatelstva ostrova. Ale pro moje účely to stačilo... i pro jejich. Když jsem byl připraven, rozeslal jsem vzorky popela jako vizitky lidem, kteří si je zasloužili."

„Poslal jste ampulku Nancy Scheckové?" zeptala se Scullyová.

Ryan Kamida kývl. „A balíček Emilu Gregorymu. A Oscaru McCarronovi do Nového Mexika. Duchové vlastně ten popel nepotřebovali. Kdybych je nechal být, našli by si vlastní cíle. Ale pomáhalo jim to... a mně to pomáhalo je řídit."

Mulderovi se hrůzou málem udělalo zle. „Nancy Schecková a ti ostatní dostali jenom malý vzorek toho popela - ale na tenhle ostrov jste s sebou přivezl celý sud."

Najednou si vzpomněl na tři vyděšené rybáře, jak svůj zlověstný náklad vytahují z lodi a stavějí na pláž, kde teď zůstal bez ochrany, protože Medvěd Dooley nedovolil donést ho do pevnůstky.

„Je to všechno, co mi zbylo," řekl Kamida. „Přivede je to sem. Všechny. Konečně."

V té chvíli zazvonil telefon. Victor Ogilvy po něm skočil. Oči se mu rozšířily a křečovitě si přitiskl sluchátko k uchu, jako by špatně rozuměl slovům.

„Medvěde!" řekl Victor s telefonem v ruce. Zíral na přístroj s pootevřenými ústy. „Medvěde, to byla zpráva od kapitána Ivese. Říkal, že radarové systémy na palubě Dallasu zrovna zachytily něco velkého a silného, co se blíží k atolu. Ne bouři. Neví, co to je - nic takového nikdy neviděl!"

Victor polkl a zamával sluchátky. „A pak se spojení přerušilo. Nemůžu se ho dovolat."

„Co se to sakra děje?" zařval Dooley. „Do výbuchu zbývá jenom pětatřicet minut. Teď si nemůžeme dovolit žádné chyby!"

V té chvíli vypadla veškerá elektřina v bunkru, takže je obklopila naprostá tma.

TŘICET ŠEST

Válečná loď Dallas. Sobota, 4:30

Kapitán Robert Ives nevěděl, jak v té vřavě dokáže zůstat stát - ale kapitán nemůže padnout na zadek na můstku své vlastní lodi, dokonce ani v nejhorším tajfunu. Svalnaté nohy doširoka rozkročil, chodidla zapřel pevně do podlahy a vezl se na té rozhněvané horské dráze vln. Po podlaze můstku jezdily tam a zpátky upuštěné věci, od tužek přes poznámkové bloky po bedničky.

Na okna můstku bušily pěsti deště a mdlou oblohu plnilo nepřirozené nazelenalé světlo. Ives se podíval na své hodinky, ale předem věděl, že to nemůže být úsvit - na ten bylo brzo. Z toho přízračného svitu se mu dělala husí kůže. Už viděl pár uragánů a často vypadaly tajuplně, ale žádný víc než tenhle.

„Vítr dosahuje rychlosti sto osmdesát pět kilometrů v hodině, pane," houkl Lee Klantze ze svého stanoviště. Kroužkový rychlovazač se seznamem mezinárodních signálů a kódů se nadzvedl na polici a dopadl na palubu, až Klantze nadskočil. „To je mnohem víc, než byla maximální úroveň očekávaná pro tuhle bouři. Něco ji posiluje."

„Jak daleko je střed?" zeptal se Ives.

„Nepřijde ještě aspoň půl hodiny. Pak si budeme moct udělat pauzu na kafe. Zatím to prostě musíme vydržet."

Ives pevně sevřel zábradlí kapitánského stanoviště, až mu klouby zbělely. Šlachy na krku mu vystoupily jako ocelové struny. „Držte se. Nejspíš to bude ještě mnohem horší."

Klantze na něj ohromeně pohlédl. „Horší než tohle?" Znovu se podíval na odečty počasí a pak se rychle snažil chytit znova rovnováhu, jak se paluba zhoupla. „Proč myslíte, pane?"

„Prostě mám takový nepříjemný pocit kolem žaludku, pane Klantze. Proveďte kontrolu," odpověděl Ives úsečně. „Ujistěte se, že všechna stanoviště jsou v pořádku. Všichni členové posádky, kteří tu nemají bezpodmínečně co dělat, musejí do podpalubí."

„Už se stalo, pane," řekl Klantze.

„Tak to prověřte!" odsekl Ives a mladý výkonný důstojník se na nejistých nohou odpotácel splnit rozkazy svého kapitána.

„Jak dlouho bude ještě trvat, než Planoucí perlík vybuchne?" zeptal se Ives, ale nespustil přitom oči z bílých chocholů vln před přídí Dallasu. I když se mohl na chronometr podívat sám, věděl, že musí členy své posádky pořád zaměstnávat rutinními úkoly, kterým rozumějí, jinak by měli příliš mnoho času uvažovat o tom, jaké škody jim může tajfun způsobit.

„Asi půl hodiny, pane," odpověděl jeden.

„Třicet osm minut," řekl současně druhý.

„Děkuju," odpověděl Ives. Nevyslovil nahlas svou myšlenku, jací blázni musejí být ti tvůrci zbraní, že je vůbec napadne uskutečnit citlivý zkušební odpal za takových podmínek.

Do boku Dallasu narazila pěnivá stěna vody a celý trup zaduněl, jako když se udeří do gongu. Torpédo-borec se naklonil na pravobok, pak se znova pomalu narovnal jako obří velryba, získávající ztracenou rovnováhu. Kapitán Ives se dál držel zpříma a vyrovnával ten pohyb. Byl rád, že Šťastný drak už není připoután k trupu.

Výkonný důstojník Klantze doklopýtal zpátky do přední části můstku od stanoviště interkomu, jehož prostřednictvím se spojil s různými částmi torpédoborce. „Všechna stanoviště hlásí, že jsou v pořádku, kapitáne," řekl. „Jsme připraveni vydržet všechno."

Ives se na něj podíval a čelo nad prokvetlým obočím se mu zkrabatilo. „Všechno, pane Klantze? Vy jste optimista."

„Jsem americký námořník, pane." Klantze si zřejmě myslel, že ta směšná odpověď udělá na Ivese dojem.

„Kapitáne!." zavolal taktický důstojník. „Zachytil jsem něco na předním radaru. Je tam - panebože, to se mi snad zdá! Je to strašně veliké."

„Co to je?" Ives se obrátil tak prudce, že skoro ztratil rovnováhu, protože právě v té chvíli narazila do boku torpédoborce další velká vlna. „Víc podrobností."

Taktický důstojník zůstal na svém stanovišti a upřeně zíral na blikající obrazovku. Oči měl doširoka otevřené, jako by nevěřil tomu, co vidí. „Je to obrovské - a má to extrémně vysokou energii. Směřuje to sem. Už i ostatní senzory to zachytily - dokonce i sonar ukazuje nějaký velký pohyb ve vrchních vrstvách vody, mnohem větší než od bouře. Já těm údajům nerozumím, pane. Elektrická bouře? Nějaká vlna energie?"

„Spojte se s týmem Planoucího perlíku na pobřeží," řekl Ives s temnou předtuchou. „Řekněte jim to." Ztišil hlas tak, aby jeho slova neslyšel nikdo jiný. „Třeba aspoň oni budou mít čas se připravit."

„Nemůže to být nějaká závada na přístrojích?" zeptal se Klantze, který se pokoušel dostat na stanoviště taktického důstojníka.

„To těžko," zavrtěl důstojník hlavou. „Je to tam pořád... a ta rychlost - ta věc se pořád přibližuje, jako by nás měla v záměrném kříži."

Ives se prudce obrátil a vyhlédl mokrým oknem můstku. Na vlnách uviděl děsivý vybledlý přísvit, jako by někde daleko hořel na hladině oheň. Připomnělo mu to miniaturní východ velmi intenzivního slunce, které se vynořilo odnikud.

„Tamhle je to," ukázal Klantze - jako by to Ives neviděl. „Co to je? Vypadá to, jako by se tam otevíralo peklo."

Posádka na můstku přihlížela, jak se světelná stěna mění v oslepující kouli, která se k nim hnala a i v kalném vzduchu

uragánu byla jasnější a jasnější.

Ives už několikrát viděl něco velmi podobného při jaderných testech v padesátých letech. Na jas a tvar výbuchu vodíkové pumy nikdy nezapomene - a teď se k němu vracely.

Ives skočil po lodním interkomu a přepnul ho tak, aby byl slyšet na všech stanovištích. „Pozor všem! Připravte se na náraz."

Záře radioaktivního světla se k nim řítila na vrcholku ostré, vařící se vlny, linie rozbouřené mořské vody, která se vzdouvala a vypařovala horkým dechem zkázy.

Ives stál na kapitánském stanovišti a bezmocně zíral z okna. Zrak si ničím nechránil, ale žaludek se mu svíral a on v hloubi duše věděl, že je to v tom okamžiku už jedno. Díval se tedy dál a díval se ještě ve chvíli, kdy ta síla udeřila.

To poslední, co zachytily jeho oči, než optické nervy podlehly útoku, bylo, jak se ostrá příď jeho těžké obrněné lodi hroutí a taje, jak se ocelové pláty vypařují.

Pak stěna světla a ohně pohltila Dallas celý.

TŘICET SEDM

Atol Enika. Sobota, 4:40

V náhlém zmatku, který nastal, když v pevnůstce zhasl proud, Mulder popadl jednu z nouzových kapesních svítilen zavěšených na zdi. Rozsvítil ji a jako zářícím kopím přejel jejím kuželem po řídicím bunkru. Doufal, že to světlo nastolí mezi námořníky a techniky znovu klid a pořádek.

Místo toho viděl Medvěda Dooleyho a další techniky Planoucího perlíku, jak se drápou jeden přes druhého a slepě se snaží zachránit své subsystémy.

„Nahoďte někdo ten generátor!" řval Dooley. „Přijdeme o všechna data, když nebude během půl hodiny v pořádku."

Mulder pomalu opsal světlem kruh po tom panickém zmatku. Pevnůstka se nezdála nijak zjevně poškozená. Scullyová stála vedle něj a držela se ho pod paží, aby je v nastalém zmatku někdo neodtrhl.

„Ale vždyť jsme ten generátor teď kontrolovali," řekl jeden z promočených námořníků. „A pracoval dobře."

„No tak teď dobře nepracuje a nemáme moc času ho spravit, než Planoucí perlík vybuchne. Jděte ven a prověřte to."

„Promiň, Medvěde," řekl Victor Ogilvy a slabý hlásek se mu úzkostí třásl. „Já si nemyslím, že je to jenom generátor."

Mulder si na něj posvítil baterkou a brýlatý technik pozvedl telefon. „Ten telefon běží na záložní zdroj a měl proudu dost - ale přesto se nemůžu dovolat na Dallas. Dokonce mi v tom ani nepraská statika. Je úplně hluchý. Všechno je mrtvé. Všechny ovládací panely, všechna energie, dokonce i naše záložní zdroje."

Mulder vytáhl z kapsy svůj mobilní telefon, aby zjistil, jestli na něm něco zachytí. Ale telefon byl jen mrtvým kusem umělé hmoty, byl by měl slyšet přinejmenším syčení nebo pípání nesprávného spojení.

Dooley stál zdrceně, s rukama zaťatýma v pěst. Mulder věděl, že mohutný muž se už jen stěží ovládá.

„Ale co by mohlo takhle zlikvidovat úplně všechno?" zeptal se Dooley. „Jakou nehodu to ten tajfun způsobil?"

„To není nehoda," řekla Miriel Bremenová klidným, silným hlasem. „Medvěde, ty přece víš, co může mít takové účinky."

„Dallas hlásil, že má na radaru něco velikého," podotkl Viktor. „A vysoce energetického."

Dooley prudce obrátil hlavu k Miriel. Rty se mu chvěly a do tváře se mu vkrádala nejistota. „Nevím, o čem to mluvíš."

Podívala se na něj zpříma. Světlo Mulderovy baterky se jí odráželo na zpocené tváři. „Elektromagnetický impuls," řekla Miriel.

„Elektromagnetický impuls? Ale jak to? K tomu by přece bylo potřeba -" Náhle na aktivistku pohlédl s hrůzou. „Výbuch ve vzduchu - jaderný výbuch ve vzduchu! Co když někdo jiný používá tenhle uragán jako krytí pro jinou zkoušku? Panebože, tomu nevěřím. Někdo jiný odpálil nějakou hlavici - to zachytil kapitán Ives na radaru. Někdo jiný nás předběhl!"

Horečně se rozhlédl kolem, jako by hledal, co popadnout nebo komu to říct. Victor Ogilvy se přikrčil, jako by se bál, že ho Dooley chytí za límec. „Ale kdo by něco takového dělal? Rusové? Japonci? Kdo by tady odpálil ve vzduchu nálož? Zrovna tady. Tomu nevěřím!"

„Třeba není vysvětlení tak jednoduché," řekla chladně Miriel Bremenová. Nad tou bezcitnou jistotou v jejím hlase přeběhl Mulderovi mráz po zádech. Vítr venku syčel po cementových zdech jako vařící se voda v kotli. „Třeba to je něco, co vůbec nedokážeš pochopit, Medvěde," zašeptala.

„Nesnaž se mě vyděsit," rozkřikl se na ni Dooley. „Na to teď nemám čas."

Scullyová se stále držela Muldera za paži. Mulder si vzpomněl na příběh, který jim vyprávěl Ryan Kamida. A Mulder sám sesmolil nepravděpodobné vysvětlení z toho příběhu a útržkovitých důkazů, které posbírali on a Scullyová.

„Dejte mi tu baterku, pane Muldere," dožadoval se Dooley. „Mám práci. Teď není čas na klábosení." Mulder mu rychle podal světlo.

Potom za sebou uslyšel cvaknutí zvednuté závory. Těžké dveře pevnůstky se prudce otevřely dovnitř a do uzavřené místnosti vtrhla bouře. Papíry se rozlétly do všech stran.

V přízračném světle bouřlivé noci uviděl Mulder ve dveřích siluetu nakloněnou proti vichřici, jak se snaží probojovat ven, do čelistí tajfunu.

Ryan Kamida si otevřel.

„Je čas," křikl na ostatní. „Přicházejí!"

Pak, jako by ho táhl neviditelný řetěz, vyrazil slepý muž od pevnůstky do ničivé bouře.

„Ryane, ne!" zaječela Miriel Bremenová.

Kamida se k ní na okamžik otočil a pak ho pohltil vítr a tma.

TŘICET OSM

Atol Enika. Sobota, 4:55

„Nestůjte tam tak," houkl hrubě Medvěd Dooley. „Zavřete sakra ty dveře."

„Neměli by sme zkusit toho chlapa dostat zpátky?" křičel jeden z námořníků. „Nemůžete přece Kamidu jen tak nechat v tom uragánu!" přidala se Scullyová a bezmocně se rozhlédla. „Vždyť ho to musí zabít!"

Ostatní členové týmu vypadali nervózně, ale Dooley se jenom zaškaredil. „Co tam měl co chodit," odpověděl nevrle. „Teď nemůžeme vyslat pátrací týmy, aby ho zachránily před jeho vlastní hloupostí. Nemáme elektřinu. Odpočítávání Planoucího perlíku pořád běží - a druhou příležitost mít nebudeme! Kde jsou jaké priority?"

Mulder se díval, jak dva námořníci zápasí s těžkými dveřmi, jak se o ně opírají rameny a tlačí je proti větrnému bucharu. Ve ztemnělém řídicím bunkru se rozhostilo těžké ticho.

Miriel Bremenová šokované zírala na dveře, kterými právě zmizel Kamida. Muldera překvapilo, že tam jen tak stojí a opírá se o jeden z ovládacích panelů. Myslel si, že se Miriel bude hádat, že se bude snažit svého přítele zachránit - ale neřekla nic. Zdálo se, že s jeho osudem se smířila a její vlastní ji děsí. „Chtěl to tak," zamumlala.

Světlo z další baterky přízračně poskakovalo po pevnůstce. Technici se pokoušeli uvést své přístroje znova do chodu, nahodit záložní generátor.

„Jak víme, že fungují přístroje na hlavici?" zeptal se Victor Ogilvy a slepě zamžoural na rozhraní stínu a ostrého světla. „Co když se odpočítávání zastavilo, protože tam taky vypadla baterie? Ten elektromagnetický impuls mohl vyhodit všechno i tam."

„Nemáme žádný důkaz, že vůbec byl nějaký impuls," připomněla Scullyová.

Dooley se komickým gestem zatahal za vlasy. „Zařízení má úplně samostatný zdroj energie, odolný proti všem nehodám, proti špatnému počasí - a dokonce i proti neodborným zásahům lidí z námořnictva," řekl. „Planoucí perlík je pěkně odolný brouček." Zamračil se na Victora. „Jestli mi nevěříš, tak co kdybys tam dojel a zkontroloval to?"

„Ne, ne, Medvěde, jako by se stalo." Mladý zrzek si rychle našel nějakou jinou činnost. Ale Mulder podle úzkostného výrazu na Dooleyho tváři poznal, že Victor položil otázku, nad kterou by byl vousatý technik raději ani nepřemýšlel.

Rozrušený Medvěd Dooley se obrátil k Miriel Bremenové, protože hledal terč, na kterém by si mohl vybít svou nespokojenost. Naklonil se až těsně k ní a zařval tak hlučně, že i v blikavém světle baterek Mulder viděl, jak se mu od úst rozstřikují sliny. Stáhla se, ale neucouvla před ním.

„To je tvoje vina, Miriel," řekl. „Přijela jsi na Eniku z vlastní vůle a já jsem tě přivítal - ale tys provedla nějakou sabotáž, co? Cos udělala s generátory? Jak jsi vypnula veškerou elektřinu? Od samého začátku ses snažila ten test zmařit.

Myslel jsem si, žes aspoň natolik čestná, že kvůli starým časům to tady se mnou budeš sledovat - ale ty jsi Planoucí perlík zničila, všechno jsi zničila. Cos to provedla? Udělala jsi taky něco Emilu Gregorymu?"

„Nic jsem neudělala," zavrtěla hlavou Miriel. „Nebo jsem možná neudělala dost. Ale to uvidíme. Zkouška Planoucí perlík se neuskuteční - ani dneska, ani nikdy. S tím už nemůžu nic dělat."

„Vidíš? Připouštíš to!" zabodl Dooley ukazovák do vzduchu. „Co jsi udělala? Musíme tu diagnostiku zase zapnout."

„Promluv si s agentem Mulderem," řekla Miriel a stiskla rty tak, že vytvořily nad dlouhou bradou jen zachmuřenou čáru. „On na to přišel."

Muldera překvapilo, že ona - bývalá zbrojní fyzička - souhlasí s tím bizarním vysvětlením všech událostí.

„Chceš říct, že on je do toho taky namočený? Na to není dost chytrý." Dooley zkřivil znechuceně tvář a zase od Miriel oddusal. „Už s tebou nechci nic mít, Miriel. Mám toho dost. Emil by se za tebe styděl."

Ta poslední poznámka zřejmě Miriel zasáhla. Stále se ještě držela přístrojového panelu, ale celá se jakoby zhroutila. „Všechny nás to zničí," zamumlala. „Vlna přichází, vlna ohně, stěna očistného hněvu duchů z Eniky. Dallas už to zasáhlo a teď to přijde sem."

Mulder k ní došel: „Vy jste o tom věděla? Vy jste věděla, co se stane?"

Kývla. „Ryan mi to řekl..., ale musím přiznat..." Krátce a hořce se zasmála. „V podstatě jsem mu to nevěřila. Ryan ale umí být ohromně charismatický a já jsem s ním jela hlavně proto, abych zjistila, jestli bych nemohla něco podniknout praktičtějšími prostředky. Ale teď je to... je to přesně tak, jak to říkal."

Těžce se nadechla. „Aspoň že Planoucí perlík to zastaví, ať tak nebo onak. Všechny materiály o té zkoušce tady budou zničeny a lidé kolem projektu taky. Po takové katastrofě už těžko kdy někdo vyvine něco podobného."

Miriel zavřela oči a tělem jí proběhlo prudké zachvění jako záchvat křeče, ale rychle to přešlo. „Nejspíš jsem vždycky věděla, že přijde doba, kdy budu muset svoje přesvědčení podrobit zkoušce," řekla. „Rozdávat letáky nebo nosit transparenty, to není nic těžkého. Být ochoten nechat se při protestu zatknout, to už je těžší: za tuhle hranici někteří lidé nejsou ochotni jít." Vrhla pronikavý pohled na Scullyovou a ta odvrátila oči. „Ale na té cestě jsou ještě jiné a ještě těžší hranice - a já jsem asi právě teď překročila další z nich."

Scullyová se s očima doširoka otevřenýma podívala na Muldera a pak na Miriel. „To se mi snad zdá, co tady povídáte. Vy si vážně myslíte, že nějaký mrak atomových duchů přijde a zašlápne zkoušku Planoucí perlík, protože nedovolí, aby tady došlo k dalšímu jadernému výbuchu?"

Miriel se na ni jen bez odpovědi dívala a Scullyová nevěřícně povzdechla. Roztrpčeně pohlédla na Muldera.

„Myslím, že přesně tak to bude, Scullyová," překvapil ji. „Já tomu věřím. Jestli odtud nezmizíme, tak jsme mrtví už teď."

Tři rybáři ze Šťastného draka vstali. Vypadali do krajnosti rozčilení. „Už tady nechceme zůstat," řekl jejich předák a mával přitom rukama před sebou, jako by se snažil zachytit aspoň malou část odvahy, která mu unikla. „Tady to místo je past. Je to terč. Jsme hloupí, že tu zůstáváme."

Druhý rybář zaprosil Muldera, jako by tu agent velel. „Chceme to riskovat, chceme se vrátit na svou loď."

Scullyová se do toho vložila: „Nemůžete přece vyplout s člunem uprostřed uragánu. Bezpečnější je zůstat tady."

Všichni tři rybáři prudce vrtěli hlavou. „Ne, není to bezpečnější. Tohle místo je smrt."

Mulder dodal: „Sama jsi mi říkala, Scullyová, že ten jejich člun je hodně vyztužený a že je postavený tak, aby mohl plout i v prudké bouři."

Miriel Bremenová kývla. „Ano, Ryan si chtěl být jist, že se sem dostaneme. Ale nevím, jestli měl v úmyslu se vracet. Myslím spíš, že ne."

Medvěd Dooley pobíhal kolem a pořád ještě hledal, co by roztřískal. „Jen si jeďte do té bouřky - všichni - mně je to jedno. Zmizte mi odtud. My máme práci. Ještě je pořád šance, že ten test dokážeme provést. Zařízení je na druhé straně ostrova a odpočítávání poběží dál, ať tu diagnostiku postavíme na nohy, nebo ne."

Mulder pohlédl na Scullyovou a v srdci si byl naprosto jist tím, co se stane - uvědomil si, že stejně jistá si musí být svým přesvědčením Miriel Bremenová a někteří další aktivisté. Rybáři mezitím zápasili se zámkem těžkých dveří.

Dooley na ně hartusil: „Vy jste se všichni zbláznili." Mulder věděl, že Scullyová s ním pravděpodobně souhlasí.

„Tak pojď, Scullyová," pokynul jí Mulder a rozběhl se ke dveřím. „Musíš jet s námi."

„Muldere, ne!" vykřikla. Vypadala nešťastně.

„Tak nám aspoň pomoz zachránit pana Kamidu," vybídl ji. Její výraz se změnil - náhle vypadala nejistě.

Dveře se konečně rozlétly a dovnitř se vřítila bouře - ale vítr už dřív rozfoukal všechno, co jen mohl. Teď se však hlas vichřice změnil, skoro se podobal lidské řeči: kvílivé výkřiky, šeptající žalobně hlasy, které číhaly ve vichru, sílily, blížily se.

Mulderovi se začala dělat husí kůže a viděl, že i Scullyová cítí to podivné násilí, i když by to patrně nepřiznala.

Mulder se s rybáři zastavil na prahu, protože náraz bouře je skoro sfoukl zpátky. Pohlédl na děsivé mraky, které vypadaly jako těžká kladiva chystající se dopadnout na ostrov. A viděl také, že tam daleko, za zlověstným tajfunem, je něco strašlivého... skutečně strašlivého, a že to postupuje k nim.

„Tak cítím v kostech...," zamumlal pro sebe.

Scullyová se ještě bránila, ale Mulder ji konečně dotáhl tak blízko ke dveřím, že se mohla podívat ven. Znova začala protestovat, ale potom vyhlédla do noci a uviděla oblohu.

V té chvíli jí všechny námitky zamrzly na rtech.

TŘICET DEVĚT

Atol Enika. Sobota, 4:54

Síla bouře k němu hovořila - hrozné hlasy i ty ostatní šepoty, které ho vítaly. Konečně.

Ryan Kamida byl jejich součástí, členem jejich přízračné skupiny, ale přitom k nim nepatřil. Ne proto, že byl slepý nebo zjizvený, ale proto, že byl živý.

Vrávoral od řídicího bunkru, srážel ho vítr, který do něj bušil silou katapultu a vrhal ho zpátky - ale Kamida přesto pořád běžel. Nohy se mu smekaly na nerovné skále a písku, který kolem něj vichřice rozstřelovala jako úlomky šrapnelu.

Kamida klopýtl, padl na kolena a ruce, necitlivé prsty zaryl do chladné, mokré pláže. Přál si, aby ho pohltila, aby ho stáhla do písku, aby splynul s popelem svého kmene, aby se stal součástí zjizveného atolu.

„Tady jsem!" vykřikl.

Tajfun zavyl a hlasy duchů zesílily a pobízely ho dál. Vstal a znova se rozběhl. Zasáhl ho závan větru a deště, silou mu podrazil nohy. Zamával nohama a rukama ve vzduchu, sám se vznášel jako duch - ale bylo ještě brzo. Ještě docela neskončil.

Kamida se rval s uragánem, div mu nepraskly plíce. Byl tak vyčerpaný, že jeho srdce mělo chuť přestat bít, ale plahočil se dál, aby si zasloužil dovolení připojit se ke své rodině, k svému kmeni - k těm neviděným společníkům, kteří se mu po desetiletí zjevovali.

Kamida na ně beze slov volal, snažil se přimět svá ústa vytvářet slova, která už čtyřicet let neřekl nahlas. Nezáleželo na tom, jak přesně ten jazyk vytvoří, protože duchové mu porozumějí. Oni vědí.

Přicházeli.

Vysoko na pláži zakopl Kamida o sud, který tam nechali rybáři. Instinktivně a neomylně si našel cestu ke kovovému barelu plnému popela jeho kmene, těch kousků spáleného masa, které tak pracně sesbíral z korálů a písku atolu.

Objal sud, pevně ho sevřel, přitiskl tvář na mokrou kovovou stěnu, která chladila dokonce i jeho zjizvenou a necitlivou tvář. Držel se, jako by to byla kotva, vzlykal a uragán kolem něj řval.

Přízračný šepot a křik ve větru sílil a sílil, takže v mrazivých mracích na obloze přehlušil dokonce i vítr. Ryan Kamida cítil, jak ve středu hurikánu narůstá sila - statická elektřina, vlna energie.

Kamida zvedl tvář a cítil, jak se déšť vypařuje, jak mu jasný žár hladí kůži.

I když byl slepý, věděl, že v mracích kolem ostrova přerůstá ostré světlo v bílý žár - a že jasní tím víc, čím blíž k nule je odpočítávání Planoucího perlíku.

ČTYŘICET

Atol Enika. Sobota, 5:10

Když Mulder se Scullyovou vyrazili do bouře, pro změnu zase Mulder uchopil svou partnerku za paži, aby je to od sebe neroztrhlo. Klopýtali oslepujícím deštěm a drásavým větrem, který hrozil rozehnat jejich malou skupinku.

Napřed šli tři rybáři, s hlavami skloněnými se krok za krokem probíjeli vpřed k chráněné laguně. Vysoký korálový výběžek za bunkrem zadržel ten nejhorší nápor přicházející z druhé strany ostrova. I tak byl ale vítr tak silný, že je nemilosrdně ostřeloval pichlavými jehličkami písku a kamení.

Ryana Kamidu Mulder nikde neviděl. „Muldere, to je šílenství!" křičela Scullyová. „Já vím!" odpověděl, ale šel dál.

Jak těžce postupovali vpřed, i v něm vzrůstaly pochyby: bylo absurdní a nelogické vyplout do takové bouře. „Sebevražedné," řekla by nejspíš Scullyová - ale vzhledem k situaci moc logických alternativ nezbývalo a ona nepochybně Mulderovi věřila aspoň tolik, aby ho následovala. Na vlastní oči viděla tu nepředstavitelnou katastrofu, která je hrozila zasáhnout. Mulder jen doufal, že ji nezklame.

Vedle nich se plahočila Miriel Bremenová, která šla jako omráčená, ale přesto byla zjevně rozhodnuta uniknout - přece jen nebyla natolik odhodlána zemřít pro svou věc, aby se vzdala poslední šance utéct.

„Ať už jinak věříš, čemu chceš, Muldere," Scullyová mu to musela prakticky ječet do ucha, aby ji slyšel, „za pár minut vybuchne Planoucí perlík! Jestli se nedostaneme dost daleko, zasáhne nás rázová vlna."

„Já vím, Scullyová - já vím!" Ale bouře mu urvala slova od úst a ona ho pravděpodobně neslyšela. Obrátil se k rozeklanému obrysu černé stěny za pevnůstkou. Zařízení Planoucí perlík bylo mimo dohled, v mělké zátoce na opačné straně ostrova.

Rybáři začali něco volat, ale jejich křik byl ve vichřici stěží rozeznatelný. A kromě větru jim ještě odpovídal přízračný refrén hlasů, který sílil a rozechvíval vzduch.

V dešti, příšeří a bodavém písku nebylo skoro nic vidět. Mulder nedokázal objevit rybářský člun na místě, kde ho nechali zakotvený. Na okamžik se zhrozil, že jejich jedinou šanci na únik strhly vlny ven z laguny, že jsou všichni odsouzeni k zániku na atolu Enika, dokonce i bez pochybné ochrany řídicího bunkru Medvěda Dooleyho.

Ale vzápětí si uvědomil, proč rybáři křičeli. Dva z nich se brodili rozbouřenou lagunou do hlubší vody, kam vítr zahnal Šťastného draka.

Vůdce rybářů se vyšvihl na loď, popadl lano a šplhal po mokrém houpajícím se trupu na palubu. Pomohl nahoru svým společníkům a všichni mávali na ostatní, aby se k nim přebrodili.

Scullyová na břehu zaváhala. „Muldere..."

„Jen pojď, voda je dobrá," zahulákal a táhl ji do laguny bez ohledu na nasáklé boty. „Neboj se trochy mokra. Máme přece prázdniny, ne?"

Déšť už je stejně promočil až na kůži a nemělo cenu zdržovat. Ať už Scullyová věřila na nadpřirozené nebezpečí od duchů z exploze Sawtooth, nebo ne, na opačném konci ostrova měla každou chvíli vybuchnout bojová hlavice Planoucí perlík. Moc času rozhodně neměli.

Miriel se stále ještě mlčky brodila vedle nich až k rybářskému člunu. Na palubu Šťastného draka se vyšplhala první, jako kočka lezoucí na strom.

Jeden rybář se rozběhl do kabiny a nastartoval motor, Mulder spíš cítil, jak se rozechvěl trup, než že by něco slyšel. Druhý rybář kvapně vytahoval kotvu, aby osvobodil Šťastného draka z nebezpečného přístavu, a třetí pomáhal Scullyové a Mulderovi do bezpečí na palubu.

Než se Mulder stačil ujistit, že jeho partnerka získala rovnováhu, silné motory rybářského člunu zabraly, za zádí se rozstříkl vějíř vody a Šťastný drak vyrazil přímo do srdce hurikánu. Mulder popadl zábradlí vedle Scullyové a Miriel a držel se zuby nehty.

Obrátil se přitom k ostrovu a vzápětí vykřikl:

„Koukni nahoru, Scullyová!" Ukázal k sršícímu nebi. „Tohle není obyčejná bouřka!"

Mraky zářily, syčely, vařily se podivnou energií, až se mu zježily chloupky na pažích a v zátylku. Pohlédl na hodinky. Planoucí perlík už každou chvíli vybuchne. Jen chvíli - a bude po všem, tak nebo onak.

Loď si razila cestu od ostrova, proplétala se zuřivými bílými vlnami příboje, které se tvořily kolem zrádných útesů těsně pod povrchem. Rybář v kabině loď vedl ze strany na stranu a hledal bezpečný průjezd.

Konečně se moře otevřelo. I v přísvitu bouře bylo vidět, že je hlubší a modřejší. Motor zařval novou silou a Šťastný drak vyrazil vpřed.

Mulder se rozhlédl po moři, ale po mohutném torpédoborci Dallas nebylo ani stopy. Viděl jen vařící se pěnu, která mohla být následkem samotného uragánu..., nebo to mohly být potápějící se zbytky mohutného vraku.

Pak se na protější straně ostrova s pronikavým výšlehem rozzářilo malé slunce. Bylo horké a žluté a na okamžik přemohlo i uragán...

„Planoucí perlík!" vykřikla Scullyová. „Zakryjte si oči!"

„Takže to fungovalo," řekla Miriel Bremenová šokované a tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet. Pohled neodvrátila.

Zdálo se ale, že Planoucí perlík zapůsobil jako katalyzátor té druhé síly, číhající v mracích uragánu. Při zkušebním výbuchu se strašidelný svit ztisícinásobil a vymanil se z bouřkových mraků.

Bylo to, jako by se na nebi rozzářila supernova. Přízračný výbuch se zformoval do příšerně známého tvaru hřibu. Ale obraz byl zkreslený a surrealistický, jako by se skládal jen z lebek a tváří, křičících úst, vypálených očních důlků - nezadržitelný rozžhavený buchar, který se řítil naproti stoupajícímu žáru Planoucího perlíku.

Drtivý příkrov žíravého ohně obklopil mnohem menší zkušební výbuch, rozdrtil ho, udusil nové světlo svým oslepivým nadpřirozeným ohněm... a čerpal do sebe jeho sílu. Stal se silnějším, živějším.

„Koukej," ukázala Scullyová k rychle se vzdalujícímu břehu Eniky. Vyděšení rybáři pustili motory naplno a loď se s řevem řítila vysokými vlnami pryč od pomstychtivých atomových duchů... a do tajfunu.

Dokonce i na tu dálku Mulder rozeznal maličkou osamělou postavu vysoko na pláži.

„To je Ryan," řekla zděšeně Miriel.

Slepec stál na kovovém sudu - na tom barelu s popelem, který přivezl Šťastný drak - a mával rukama k nebi ve zvoucím gestu. Mulder už podobné pohyby viděl - připomnělo mu to dopravního strážníka.

Ryan Kamida to oslepivé zjevení řídil.

Praskající a plápolající roj jaderných obětí se hnal po povrchu atolu Enika jako živý tvor, spěchající za nějakým účelem. Radioaktivní vír za jeho patami spaloval džungli, která za čtyřicet let znovu vzrostla, a přehoupl se přes vysoké korálové návrší, chránící řídicí pevnůstku.

„Vidíš to, Scullyová?" řekl Mulder v hrůze a ohromení. „Vidíš to?"

Přízračný hřib, který řetězovou reakcí rozpoutaného jaderného požáru nabíral na jasu, se hnal přes ostrov a vrhl se na chráněnou stranu s takovou silou, že si Mulder zakryl oči a couvl. Běsnění se stupňovalo, koral se vypařoval, skály se měnily v lávu...

Šťastný drak se dál řítil do hurikánu. Pomsty chtivé plameny na atolu zatím dosáhly horečnatého stadia a příšerné skřeky byly teď ve větru zřetelnější. Kostry a přízračné tváře se rozplývaly, vířily ve směsi světla a stínu. Pak se k nim přidal ještě jeden křik.

Mulder měl dojem, že rozeznává hlas Ryana Kamidy, jeho triumfální výkřik, který splynul s řevem jeho rodiny a jeho lidu, spojen v primární jednotnou sílu - sílu, jejíž poslání se nyní naplnilo.

Záře na atolu Enika dohasínala. Ostrov byl sterilní a holý, chvěl se žárem a nezůstala na něm ani stopa života. Šťastný drak se hnal vpřed do zuřivé bouře.

ČTYŘICET JEDNA

Západní Pacifik, přesné místo neznámé. Sobota, pozdě dopoledne

Mulderovi se zastavily hodinky, ale předpokládal, že spíš vlivem drsného zacházení a mokra než nějakým paranormálním zásahem. Věděl jen, že je pozdě dopoledne, ale ne přesně kolik. Tropické vedro, které vystřídalo tajfun, už teď na Šťastného draka těžce doléhalo.

Rybářský člun vypadal, jako by ho přepadla banda chuligánů. Všechno, na co se člověk podíval, bylo odřené nebo poškrábané, dvě přední okénka rozbitá, zábradlí na palubě tu a tam ohnuté, trup potlučený od trosek - ale loď přesto nějak ten nápor přestála. Několik pekelných hodin se rvali s tajfunem, probojovávali se dál a dál od následků Planoucího perlíku, až konečně unikli větru a vyjeli do požehnaně klidného moře za ním.

Šťastný drak nabral poměrně dost vody a tři rybáři se střídali ve vylévání nákladového prostoru, i když Mulder měl dojem, že pracují spíš proto, aby něco dělali, než že by bylo plavidlo skutečně v nebezpečí.

Miriel Bremenová se držela sama na zádi. Vypadala zamyšleně a ze všeho nejvíc připomínala polámanou panenku. Někdy při tom horečném útěku k lodi nebo snad za bouře ztratila brýle a teď mžourala do slunce a nedokázala zaostřit. Moc nemluvila. Scullyová se ji pokoušela utěšit, snažila se navázat rozhovor, ale aktivistka byla zjevně v šoku nad tím, čeho byla svědkem.

Mulder seděl na palubě na slunci ve zmačkaném saku, které ho mělo chránit před palčivými paprsky, i když vedro v něm bylo skoro nesnesitelné. Přál si, aby byl vybalil aspoň jednu ze svých havajských košil, plavky nebo přinejmenším opalovací krém. O to všechno teď přišel. Z paluby pořád ještě stékala voda a shromažďovala se v slaných loužičkách, v nichž se odráželo slunce.

Chvíli uvažoval o té pochmurné možnosti, že je možná nikdo nikdy nezachrání, že jednou někdo najde prázdnou loď s jejich kostrami, jak osaměle bloudí Pacifikem jako kdysi Mary Celeste. V té představě byla jistá strašidelná ironie. Byl by to příhodný konec tohoto bizarního dobrodružství.

Vytáhl zápisník a promočené pero, s kterým nejdřív chvíli třepal a čmáral po papíře, než z něj dostal stopu rozpitého inkoustu. Stručně shrnul to, co viděl, a přidal hlavní rysy své hypotézy. Kdyby už případní zachránci nenašli nic jiného, ať mají aspoň tohle.

Pokud se kdy dostanou zpátky do Washingtonu, napíše úplnou zprávu a přidá další podrobný svazek k aktům X - a velmi pravděpodobně mu nikdo nebude věřit. Už si na to zvykl. V tomhle případě ovšem měl dost očitých svědectví, důkazů, radioaktivních mrtvol, nemluvě už o tajné jaderné zkoušce. Když bude brigádní generál Bradoukis vědět, že pomstychtiví duchové z Eniky už nepředstavují hrozbu, bude možná ochoten se za Mulderovu práci postavit.

Scullyová za ním přišla na příď a sklonila se, aby viděla, co to dělá. Svázala si vlasy v týle a pleť měla už teď spálenou do růžová. „Měla bys zůstat ve stínu, Scullyová," doporučil jí. „Tohle není nejlepší způsob opalování."

Dřepla si vedle něj. „Co to píšeš?"

„No, víš," odpověděl, „zapomněl jsem koupit pohlednici z Eniky pro našeho zástupce ředitele a říkal jsem si, že to aspoň takhle napravím. Nechci, aby si myslel, že jsme na něj při naší dovolené v tropech zapomněli."

Zamračila se. „Ty si pořád myslíš, že to, co jsme viděli, způsobilo hejno přízraků, které se chtěly pomstít za jadernou zkoušku provedenou před čtyřiceti lety, viď?"

Vrhl na ni podivný pohled. „Scullyová, já jsem viděl, co jsem viděl."

„Muldere, já jsem viděla jasný záblesk na obloze. Slyšel jsi Medvěda Dooleyho, když vypadla veškerá elektřina - říkal, že se nějaká jiná vláda nejspíš pokouší o totéž co on, jenže ve vzduchu, a kryje to stejným uragánem."

„To by byla trochu velká náhoda, nemyslíš?" zeptal se Mulder.

„Já radši věřím na náhody než na nadpřirozená vysvětlení kdejakého nepochopitelného jevu."

Mulder zavrtěl hlavou a přemýšlel, proč po všech těch dobrodružstvích, která spolu prožili, a po všech těch důkazech to Scullyová prostě nedokáže přijmout. Ale ona nechtěla věřit, kdežto on ano.

„Co vysílačka? Uspěli jste?" změnil téma.

„Ne, poškodila se při bouři. Nikoho jsme se nedovolali. Baterie jsou mokré."

Mulder vytáhl satelitní mobilní telefon. „Já zkusím ještě jednou tohle. Ta bouře se už přece musí tišit, ať je kde je."

Scullyová se na něj podívala a zavrtěla nad jeho optimismem hlavou. Paží spálenou od slunce ukázala na nekonečný obzor modré vody, která se rozprostírala do všech stran. „Kdo myslíš, že tě tady uslyší?"

„Co já vím?" řekl, „třeba nějaký další atomový duch, ruská špionážní loď..., nebo dokonce výletní jachta. To člověk nikdy neví." Mačkal tlačítka znovu a znovu, vysílal signál za signálem. Použil všech přístupových kódů, které si vybavil ze své vynikající paměti, přidal i pár dalších, které znala Scullyová, vyzkoušel každé pohotovostní číslo, každou mezinárodní centrálu a každé vojenské spojení, na něž si dokázali vzpomenout.

Nakonec se k jeho obrovskému překvapení někdo ozval.

„Dovolali jste se na raketovou testovací a sledovací stanici Spojených států na ostrově Kwajalein." Hlas byl nevrlý a mechanický. „Jste na vyhrazené lince. Prosím zavěste."

Mulder se rychle narovnal a překvapením málem upustil telefon přes palubu. „Haló, haló?"

„Opakuji, jste na vyhrazené lince."

„Tady je americký federální vyšetřovatel Fox Mulder. Jde o tísňové volání ve stavu nouze. Jsem... jsem někde v západním Pacifiku. Přesnou polohu neznám. Myslím, že jsme někde poblíž Marshallových ostrovů - nebo jsme aspoň byli."

„Žádáte o pomoc?" ozval se hluboký hlas. „Na tomhle kanálu nemáte co dělat. Zkuste prosím příslušná kontaktní čísla."

Mulder podrážděně štěkl: „Tak sem někoho pošlete, ať nás zatkne za to, že používáme vaše číslo. Já jsem od Federálního úřadu pro vyšetřování, a pokud jde o tu pomoc, tak tu tedy rozhodně potřebujeme. Nás šest jen taktak přežilo ten tajfun - na atolu Enika bude asi hodně zraněných a ztracených lidí. Skupina vědců a torpédoborec amerického námořnictva Dallas nejspíš utrpěly vážné škody. Velmi pravděpodobně došlo k mnoha úmrtím. Nutně potřebujeme pomoc. Odpovězte, prosím." Pohlédl na Scullyovou. Oči se jí leskly. „Můžete zaměřit můj signál, Kwajaleine?"

„My jsme sledovací stanice, agente Muldere. Samozřejmě že vás dokážeme najít," zněla odpověď. „Pošleme vám ozbrojený člun, jak nejrychleji to půjde."

Mulder se široce usmál a Scullyová mu blahopřejně potřásla rukou. Pohledem už Mulder sledoval prosluněnou pláň oceánu, jako by se záchranná loď měla už každou chvíli objevit.

Podíval se znova na přístroj. „Co myslíš, neměl jsem telefonovat na účet volaného?"

ČTYŘICET DVA

Ústředí FBI, Washington, D.C. Úterý, 14:06

Budova ústředí FBI ve Washingtonu byla skleněná a betonová obludnost, kterou někdo v minulých desetiletích považoval za „moderní architekturu". Nehezké budově se proto, že v ní sídlil Federální úřad pro vyšetřování, říkalo „dům záhad".

Agentka Deana Scullyová si ve své malé kanceláři drbala loupající se spálenou kůži před počítačovým terminálem. Byla ráda, že je zpátky ve Washingtonu - aspoň na pár dní. Nemohla počítat s tím, že doma zůstane nějak dlouho, a tak každou volnou chvilku věnovala tomu, že shromažďovala své poznámky, aby je mohla předat zástupci ředitele.

Tahle známá rutina sepisování všech detailů jí obvykle pomohla v duchu celý případ uzavřít, přebrat si otázky a seřadit vysvětlení, zahnat všechnu zbývající nejistotu.

Scullyová upíjela další šálek kávy - se smetanou a bez cukru - a vychutnávala si ten první čerstvě uvařený nápoj, který v posledních více než čtrnácti dnech za něco stál. Přehrabala se ve svých poznámkách, přelétla pohledem další papír, ověřila si něco v prohlášení pro tisk a vrátila se ke psaní.

Americké námořnictvo vydalo zprávu, že Dallas, torpédoborec třídy Spruance, se potopil vinou nečekaně prudkého tajfunu, který zasáhl Marshallovy ostrovy v sobotu časně ráno. Nikdo z posádky nepřežil. Podle Národní meteorologické služby patřil tento uragán k nejneobvyklejším zaznamenaným bouřím svého druhu, jednak pro zvláštní a nepředvídatelný pohyb a jednak pro nečekanou intenzitu, především v okolí atolu Enika. Meteorologové, kteří analyzovali satelitní snímky bouřkového systému z doby, kdy zasáhl atol, stále ještě nebyli schopni vysvětlit jeho chování.

Záchranné týmy, které dorazily k Enice na základě tísňového volání agenta Muldera, zjistily, že z týmu Planoucí perlík nepřežil nikdo. Mimořádně silná a odolná řídicí pevnůstka byla vyrvána ze základů, jak ukazují přiložené fotografie. Nebyla objevena žádná těla, což podle poznatků námořnictva není překvapivé vzhledem k neuvěřitelné síle bouře.

Zarazila se, zadívala se na obrazovku a zavrtěla hlavou.

Morálka v Tellerově nukleárním výzkumném středisku v Pleasantonu v Kalifornii byla údajně touto katastrofou značně otřesena. Ztráta tolika zaměstnanců nemá v dějinách obdoby. K jediné podobné události v historii střediska došlo, když se v roce 1978 zřítilo malé letadlo cestou na pokusnou střelnici v Nevadě.

Je divné, že zástupkyně ministerstva energetiky v Tellerově středisku Rosabeth Carrerová vydala prohlášení, že tým vědců na Enice prováděl „hydrologická pozorování oceánských proudů kolem útesů". Podle mých osobních vědomostí o zkoušce je ovšem jasné, že prohlášení je bezostyšná lež. Doporučuji, aby podobným vysvětlením nebyl přikládán žádný význam. Předpokládám, že podrobnější detaily jsou k dispozici v určitých tajných spisech.

Scullyová se znova zhluboka napila kávy, přečetla si, co napsala, a ji samotnou překvapilo, jak otevřeně je skeptická k oficiální verzi. Něco takového ovšem dozorčí komise slyšet nechce. Ale Scullyová toho o Planoucím perlíku a o

zkoušce věděla dost, bez ohledu na to, kdo se to snaží zapřít. Nemohla napsat jinou zprávu.

Scullyová znovu zalistovala v poznámkách a pokračovala v psaní.

Zástupce ředitele Skinner otevřel dveře své kanceláře. „Pojďte dál, pane Muldere," řekl. V kanceláři bylo zhasnuto, takže křiklavé zářivkové světlo pro jednou vystřídala jasná zář odpoledního slunce.

„Díky," odpověděl Mulder a vešel do místnosti. Aktovku položil na dřevěný psací stůl. Na stěně visely zarámované portréty prezidenta a generálního prokurátora a zíraly na něj.

Mulder měl na tohle místo nepříjemné vzpomínky. Mnohokrát ho sem volali na kobereček proto, že trval na vysvětleních, která FBI nechtěla brát v úvahu, protože odkrýval podrobnosti, které jiní lidé chtěli uchovat v tajnosti. Skinner se často ocital v nepříjemném postavení mezi dvěma mlýnskými kameny - mezi tvrdohlavým Mulderem a těmi, kdo v skrytu tahali za šňůrky a nechtěli se dát poznat.

Skinner za sebou zavřel dveře. Sundal si brýle a vyčistil si je kapesníkem. Na holé hlavě mu stály krupičky potu. Mulder si všiml, že v kanceláři je dost horko.

„Klimatizace už zase nefunguje," podotkl Skinner. Měl to asi být srdečný úvod rozhovoru. „Moc jste se při tom cestování neopálil, pane Muldere - a to jste byl nejdřív v Kalifornii, pak v Novém Mexiku a nakonec v jižních mořích."

„Byl jsem ve službě, pane," odpověděl Mulder. „Na opalování nebyl čas. Přinejmenším ne během tajfunu."

Skinner se podíval na rukou psané poznámky vytržené z Mulderova vlhkého zápisníku. Mulder slíbil, že je později přepíše, až bude mít možnost, ale zástupce ředitele držel v ruce zmačkané papíry a tvářil se unaveně.

„S formálnější zprávou se nenamáhejte, pane Muldere," řekl. „Tohle svým nadřízeným předat nemůžu."

„Tak to napíšu pro vlastní potřebu," odpověděl Mulder. „A založím mezi akta X."

„To je samozřejmě vaše věc," řekl Skinner, „ale je to ztráta času."

„Jak to, pane? Jsou to události, které jsem viděl na vlastní oči."

Skinner do něj zabodl pohled. „Uvědomujete si, že nemáte žádné důkazy, které by to vysvětlení podporovaly? Ani námořnictvo, ani Tellerovo nukleární výzkumné středisko s vaším scénářem nesouhlasí. Jako obvykle jste mi dal zprávu plnou divokých spekulací, které nedokazují nic kromě vaší nadprůměrné schopnosti sestavit nadpřirozená vysvětlení pro události, které mají racionální příčiny."

„Třeba vždycky neexistují racionální příčiny," odsekl Mulder.

„Agentka Scullyová obvykle nějaké najde."

„Agentka Scullyová má své vlastní názory," řekl Mulder, „a i když ji naprosto respektuji jako svou partnerku a jako vyšetřovatelku FBI, nesouhlasím vždycky stoprocentně s jejími závěry."

Skinner si sedl. Byl nespokojený a nevěděl, co si se svým svéhlavým agentem počít. „A ona vždycky nesouhlasí s vašimi. Ale přesto spolu vy dva nějak dokážete pracovat."

Mulder na tvrdé dřevěné židli poposedl. „Určitě jste kontaktoval generála Bradoukise z Pentagonu, pane. Ten může potvrdit řadu událostí, které jsem v těch poznámkách popsal. Ví o Planoucím perlíku. Ví o přízracích. Poslal nás tam, protože se bál o vlastní život."

Skinner sjel Muldera pohledem. Prosluněné okno se odrazilo ve sklech jeho brýlí. „Generál Bradoukis byl přeložen," řekl. „Prostřednictvím Pentagonu už není možné se s ním spojit a místo jeho současného pobytu je utajené. Pravděpodobně se účastní nového experimentálního testovacího programu."

„To se někomu ohromně hodí," ušklíbl se Mulder. „Nemyslíte, že je to trochu divné, když on je ta jediná osoba, která je s celým tím případem oficiálně spojena? Copak vám generál Bradoukis neřekl žádné podrobnosti, když vás volal kvůli našemu vyslání na Marshallovy ostrovy?"

Skinner se zamračil. „Telefonovali mi z Pentagonu, pane Muldere - ale ten muž se odmítl představit. Použil ovšem správný autorizační kód. Když Pentagon požadoval, abych schválil vaši cestu, udělal jsem to. Neznám žádného generála Bradoukise."

„To je zvláštní - on tvrdil, že vás zná," podotkl Mulder.

„Neznám žádného generála Bradoukise," opakoval Skinner.

„Samozřejmě že ne, pane," řekl Mulder.

„A pokud jde o tu tajnou jadernou zkoušku, o ten Planoucí perlík, o kterém pořád mluvíte - o tom nechci v oficiální zprávě vidět ani slovo. Nadzemní jaderné zkoušky byly zakázány smlouvou z roku 1963."

„To vím já, to víte vy," ušklíbl se Mulder. „Ale týmu Planoucí perlík to patrně nikdo neřekl."

„Než jsem vás dnes ráno požádal o schůzku, sám jsem si ověřil pár skutečností. Mluvil jsem přímo s paní Rosabeth Carrerovou a dozvěděl jsem se, že neexistuje žádný záznam o nějakém projektu jménem Planoucí perlík. Každý, s kým jsem mluvil, popírá dokonce i samu možnost existence jaderné zbraně bez spadu a tím spíš pak to, že by nějaká byla ve vývoji. Říkají, že je to vědecky nemožné." Skinner pokýval hlavou, jako by ho to potěšilo.

„Jo, slyšel jsem. A vy věříte, že doktor Emil Gregory, jeden z nejlepších jaderných zbrojních vědců v zemi, vedl projekt mapování oceánských proudů a teplot kolem útesů na Marshallových ostrovech? Taková je přece oficiální verze."

„To není moje starost, agente Muldere."

Mulder vstal. „Ještě bych rád věděl jednu věc, pane. Co se vlastně stalo s Miriel Bremenovou? Neviděli jsme ji od doby, co byla spolu s námi zachráněna. Oddělili nás v letadle, které nás vezlo zpátky do Států. Telefon v jejím bytě je vypojený a sestra v nemocnici, kde nás ošetřovali, tvrdí, že paní Bremenová odešla pod dohledem dvou mužů ve vojenských uniformách. Miriel může naši výpověď potvrdit."

„Agente Muldere," řekl Skinner, „doktorka Miriel Bremenová souhlasila, že se pokusí obnovit aspoň částečně práci doktora Emila Gregoryho. Protože je jediným živým spojovacím článkem k projektu, rozhodla se spolupracovat s

ministerstvem obrany, aby ta práce nebyla docela ztracena."

Muldera to ohromilo. „S tím by nikdy nesouhlasila."

„Už se stalo," kývl Skinner.

„Můžu s ní mluvit?" zeptal se Mulder. „Rád bych to slyšel od ní osobně."

„To bohužel není možné, pane Muldere. Odvezli ji na uzavřené pracoviště. Mají velký zájem znovu celou tu práci rozběhnout a nechtějí, aby ji cokoli rušilo."

„Jinými slovy, drží ji někde proti její vůli a nutí ji pracovat na něčem, čeho se už nikdy nechtěla ani dotknout."

„Myslíte studium oceánských proudů? Pane Muldere, to už je paranoidní."

„Ano?" zasyčel Mulder. „Vím, že Miriel měla na krku řadu těžkých obvinění ze sabotáže, z rušení držby, dokonce i podezření z vraždy. Jsem přesvědčen, že když jí nabídli, že všechna ta obvinění stáhnou, byl to dost pádný argument pro to, aby s nimi spolupracovala."

„To není můj obor, agente Muldere," řekl Skinner.

„A to je vám to úplně jedno?" zeptal se Mulder. Vstal a opřel se rukama o desku Skinnerova psacího stolu. Nevěděl sám, jakou odpověď čeká.

Skinner pokrčil rameny. „Vy jste jediný, kdo odmítá přijmout oficiální vysvětlení, pane Muldere."

Mulder sáhl po svých rukou psaných poznámkách. Věděl, že nechat je u Skinnera by nebylo k ničemu dobré.

„To byl odjakživa můj problém," souhlasil ironicky a vyšel z kanceláře.

Scullyová chvilku přecházela po kanceláři a dávala si dohromady myšlenky. Pak pokračovala ve zprávě. Sedla si, protáhla prsty a začala znova psát.

Události, jichž jsem byla svědkem, když jsme odjížděli z atolu Enika v rybářském člunu Šťastný drak, se dají vysvětlit nejspíš jako vzdušný zkušební výbuch jiného jaderného zařízení, který podnikla neznámá vláda nebo vlády. Je také třeba mít na paměti, že ve tmě uragánu, v silném lijáku a prudkém větru bylo obtížné vizuálně rozeznat podrobnosti.

Z osobního pozorování mohu dosvědčit fakt, že zkušební zařízení Planoucí perlík skutečně vybuchlo přibližně v plánovanou dobu, i když nemohu nijak určit velikost výbuchu nebo účinnost údajně bezspadové technologie.

Podle zpráv záchranného týmu ale měření zbytkové radioaktivity na ostrově dalo výsledky odpovídající normální úrovni. Tato informace nebyla potvrzena.

Vynechala několik řádek. A teď další část, tu nejtěžší.

Pokud jde o podivná úmrtí dvou dalších obětí zjevně spojených s projektem Planoucí perlík - dr. Emila Gregoryho a Nancy Scheckové z ministerstva energetiky - vysvětlení zůstávají nejasná. Smrt Scheckové a Gregoryho je možno připsat krátké, ale intenzivní jaderné nehodě nespecifikovaného zařízení vyvinutého pro program zkoušky.

Na stole ležely pochmurné černobílé fotografie obětí, spálených těl zkroucených v černé strašáky. Pečlivě napsané pitevní zprávy odpočívaly v hnědých obálkách vedle fotografií.

Zůstává nejasné, zda existuje nějaké spojení s třemi podobnými úmrtími způsobenými extrémním žárem a vysokými dávkami radiace – Oscarem McCarronem, rančerem z Alamogorda v Novém Mexiku, a kapitány Mestou a Louisem v řídicím bunkru rakety Minuteman III na letecké základně Vandenberg. Podobné okolnosti by naznačovaly spojení mezi těmito událostmi, ale přesná příčina tak mohutné a smrtící jaderné nehody, původ a typ zařízení, o které mohlo jít, i způsob jeho dopravy na tak rozdílná místa zůstávají neobjasněné.

Scullyová se nespokojeně podívala na slova na obrazovce. Četla je pořád znova a znova, ale nepřišla už na nic, co by mohla dodat. Logika zprávy a její povýšená vysvětlení ji neuspokojovala, ale usoudila, že co je moc, je moc.

Scullyová uložila dokument, pak ho vytiskla pro své nadřízené. K uzavření případu to stačilo, aspoň prozatím.

Vypnula počítač a vyšla z kanceláře.